

بهیته سهرهتای لاپه ره ۱۵۰:

له بهر خه ندهی له بی له علی ئەتۆ بو
که وا شه ککه ر ده باری گۆل ده پشکووت

نیوه بهیته یه که می بهم قالبه وه غه دریکی گه وره ی له شکل و واتای شیعره که کردوه: شه رحه که به پی لیکدانه وه ی خۆی وشه ی «له علی» داناوه به که لینگر بۆ ته شبیهی لیو به گۆل. «له عل» له گه ل «شه کر» دا ناروات؛ «له علی نمه کین» هاتوو به واتای له علی خویدار... نالی خۆی له مونا جاته که ی رپی چه جی «شه فیری چالی شۆری هه ر ده لئی له علی نمه ک پاشه» ی گوتوو. شه کر له له عل ناباریت.
ئو نیوه بهیته ی «ئوه لیوی ئەتۆیه پر له خه نده» که شه رحه که به لاوه ی ناوه خۆی ته نها خۆی بۆ بهیته که ده ست ده دات: لیوی بی پیکه نین به غونجه ده روات، که خه نده ی له گه لدا بوو به گۆلی پشکووتوو ده روات. عه ینی خه نده خۆی له هه ر ده قیکی بهیته که دا بیت شه کر یارینه که به ده سته وه ده دات.

بهیته دووه می لاپه ره ۱۵۱:

چ شیرینه خوطووی ده وری لیوت
به لئی مه علومه خۆشه خه ططی یاقووت

شه رحه که خه ته کانی ده وری لیوی به گه نده موو لیک داوه ته وه. چ ناچار ییه که له به یندا نییه خه تی ده وری لیو به گه نده موو لیک بدریته وه. جار ی با له پێشه وه بلیم وشه ی «ده ور» واتای ده ور کردنه وه ی کتیب و نووسراویش ده به خشیت، لیره شدا خه تی یاقووت هه یه بۆ ده ور کردنه وه. ئنجا لیو خۆی که به ده وره یه چ له عه ینی لیوه که بی و چ له رۆخی خودی لیوه که، خه تی وردی پیوه ن که ده زانین لیو لووس نییه وه ک هه سان. ئەگه ر مه ده که بۆ کوپی ساده بی گه نده موو، له ویش زبرتری بۆ ده ست ده دات.
که ده شلی «به لئی مه علومه خۆشه» دوو نیشانه ده پیکیت: یه کیان خه تی یاقووت، ئەوه ی دیکه «شیرینی» خوطووی ده وری لیو که هه ر خۆیان خه ططی یاقووتن.

بهیته یه که می لاپه ره ۱۵۲:

ئهی سه روی بووله ند قه دد و، برۆ تاق و مه مک جووت!
کی ده سته ده گاته به ی و ناری نه گه یشتووت؟!

نیوه بهیته دووه م له غه زه لینی پێشووتر دا نیوه بهیته یه که م بوو. له ویدا گوتم «به ی و نار» بۆ جووته مه مک ده چیته وه نه ک وه ک شه رحه که «به ی» بۆ مه مک و «نار، هه نار» یشی بۆ گۆنا داناوه. له م بهیته شدا

هه‌مان شتی دووباره کردۆته‌وه، هه‌ر ده‌شبوو ودها بکات، منیش هه‌مان قسه‌ی ئه‌و شوینه‌م دووباره ده‌کرده‌وه. «بۆله‌ند» ده‌بی «بۆله‌ند» بی چونکه «ل» له فارسیدا نییه.

دوو به‌یتی لایه‌ره ۱۵۵:

عومری بی حاصلی من چوو به‌هه‌ه
ئهمه‌کم هه‌رچی هه‌بوو چوو به‌هه‌ه
میهری بی میهری روخت گیراوه
له‌ منی سایه‌ صیفه‌ت چوو به‌هه‌ه

ده‌بوو نیوه‌به‌یتی یه‌که‌م، قافیه‌که‌ی، «بوو به‌هه‌ه» بی، له‌به‌ر چه‌ند سه‌به‌بیک: یه‌کیان ئه‌وه‌یه که‌سی قافیه‌ی به‌دوا یه‌کترا هاتووی «چوو به‌هه‌ه» عه‌یبه له‌ شیع‌ر. دووه‌میان ئه‌وه‌یه ئه‌گه‌ر کۆتایی به‌یتی دووه‌م بکه‌ینه «بوو به‌هه‌ه» عه‌یبه‌ی دوو قافیه‌ی به‌دوا یه‌کدیدا هاتووی به‌یتی یه‌که‌م ده‌مینی و عه‌یبه‌تره له‌وه‌ی قافیه‌ی دوو به‌یتی جودا یه‌ک شت بی، سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی که «چوو» ی کۆتایی به‌یتی دووه‌م جگه له «پۆیی، نه‌ما» واتایه‌کی دیکه‌شی هه‌یه که «لیکترچوون، تشابه» ده‌به‌خشی، به‌وه‌دا که گیرانی رووی یار «که به‌ رۆژ حیساب کراوه» وه‌های کرد له «نالی» ی سایه‌ صیفه‌ت بجی. ئه‌م واتایه‌ش که لیکترچوون ده‌به‌خشی سه‌به‌به‌ نالی رازی بکا به‌ هاتنی دوو «چوو» له قافیه‌ی دوو به‌یتی دراوسی ماده‌م واتایان جودایه.

وشه‌ی «ئه‌مه‌ک» جگه له‌وه‌ی بازارپییه و گۆراوی «نمه‌ک» له‌ به‌سه‌ر زارانه‌وه، به‌ زۆره‌ملی نه‌بی جی له به‌یته‌که‌دا نابیته‌وه مه‌گه‌ر سه‌لمینین هه‌ر وشه‌یه‌کی کیش تیک نه‌دات قبوول بیت وه‌ک ئه‌وه‌ی بلین: تووتنم هه‌رچی هه‌بوو چوو به‌هه‌ه. دیاره «ئه‌مه‌لم» له‌ جیدایه.

نیوه‌به‌یتی دووه‌م له سه‌رووی لایه‌ره ۱۵۷:

شیرین کچ و، له‌یلا کچ و، سه‌لما کچ و، عه‌ذرا کچ

یه‌ک برگه‌ی زیاده له‌ کیشی به‌هره‌که، ده‌بی «و» ی دووای کچی دووه‌م لاجیت:

شیرین کچ و، له‌یلا کچ، سه‌لما کچ و، عه‌ذرا کچ

به‌هره‌که چوارده برگه‌یییه، ئه‌میان بۆته‌ پازده‌یی و موسیقای ناوه‌کی به‌هره‌که‌ش پازده‌یی قبوول ناکات وه‌ک که هه‌ندی به‌هره‌ قبوول ده‌کات، له‌ نمونه‌دا ده‌لیم:

خاو و بی خاوی دو زولفی خاوم ئه‌ز

یازده برگه‌یییه، که‌م و زیاد هه‌لناگرئ.

«عومری بی حاصلی من چوو به‌هه‌ه» ئه‌میش یازده برگه‌یییه، به‌لام نیوه‌به‌یتی یه‌که‌می کۆتایی

غەزەلەكە:

نالی ئەم غونچە دەمە بىزارە [ياخود بى زارە]

دە بېرگەيىپە و لەنگىش نىپە. نىوہەيىتى دواى خۆى:

مەكە ماچى دەمى ئەرجوو بە عەبەث

يازدەيىپە و ناشىتە دە.

لە بەيىتى دووہمى لاپەرەكەدا وشەى «رۆشن» ھى زارى ئىستاكەى بەشىكى كوردەوارىپە، نالى «روشن» ى نووسىوہ و گومانىش نىپە لەوہدا كە «رەوشەن» ى مەبەست بووہ. پىشتريش عەينى مەبەستم دەرپىيوو، تەنانت وەك لەبىرمە «رەوشەن بەدرخان» ىشم بە بەلگە ھىنابووہ. نالى كە بلى: «وہرە سەر بام بامداد...» بىگومان «رەوشەن» بەكاردەھىنيت. بەشى زۆرى ھەرەزۆرى ناوى كچى كوردى ئەم رۆژگارەش ھەر «رەوشەن» ە.

لە بەيىتى دووہمى لاپەرە ۱۵۸:

بى بىنە گولئى ژالە، ھەم بى بەرە، ھەم تالە

قەد سەر وو سەنەوبەر كچ، چا و نىرگسى شەھلا كچ

كاشكى دەمزانى وشەى «نرگس» - كە بە نىرگس نووسراوہ» ئايا نالى «نرگس» ياخود «نيرگس» ى نووسىوہ. مەنتىقى ئەو سەردەمانە، بى مەكەمەكە «نرگس» ى سەلماندووہ ئەگەر «نرگس» نەبووئى.

بەيىتى دووہمى لاپەرە ۱۵۹:

جەزلى ئەمەر و ساپە بۆ صەولەتى ئەعدا كور

نەخلى ئەمەر و ماپە بۆ دەولەتى دنيا كچ

بە دەست خۆم نىپە وشەى «ئەمەر» لە بەيىتى دووہمدا وەك دوومەل دىتە بەر تەبىاتم چونكە ھەر ئەو واتاى «نەخلى ئەمەر» ى نىوہەيىتى پىش خۆى ھەلدەگرئى بە واتاى بەر، بەرھەم. بەلامەوہ لە رادەى بەلگەنەويستدایە كە «ئەمەر» ى دووہم «سمر» بووہ بە واتاى رابواردنى شەوانە و «سەمەر» دەخوئندرىتەوہ. كە سەيرى شەرحى بەيتەكەش بكەيت، لە ئاست «ئەمەر» دا، لە بەيىتى دووہم، دەلئى: بۆ رابواردن... بەلام خۆى لە «ئەمەر» ەكە دزىوہتەوہ چونكە بۆى نەگونجاوہ پاتەوپات بىباتەوہ بۆ رابواردن. «نەخلى سەمەر و ماپە بۆ دەولەتى دنيا كچ» زادەى ھەناو و قەلەمى نالىپە.

بهیته سیئهمی لاپه ره ۱۵۹:

کور زیبی دهبوستانه، کچ شه معی شه بوستانه
بو به زمی ته ماشا کور، بو خه لوه تی ته نها کچ

له شه رحدا دهبوستان هاتوته وه به لام شه بوستان کراوه به شه بوستان و واتاکه شی به تاریکستانی
لیک داوه ته وه. واده زانم ده بوستانیش ده بوستان بیت، به لام بیگومان «شه بوستان» راسته نهک به واتای
تاریکستان به لکوه به واتای ژووری مه حره می خاوه ن مال که شه وانه تییدا راده بویریته.

له لاپه ره ۱۶۰ له نیوه بهیته سه رووی لاپه ره که وشه ی «نه شگوفته» هاتوه. گه رامه وه بو لیسته ی
هه له کان، ئیشاره تی بو نه کراوه، ده بی له بیریان چووی... به لام ده بینم له شه رحیشدا «نه شگوفته»
هاتوه، واده زانم «نه شگوفته» راسته به واتای نه پشکووتوو.

له بهیته دووه می لاپه ره ۱۶۱، نیوه بهیته یه که مدا، وشه ی «گولبن» نووسراوه. له قه صیده ی لاپه ره
۵۴۴ ه وشه که «گولبن» هاتوه. بیگومان نالی «گلبن» ی نووسیوه ره نگه «گ» هه که شی به «ک» نووسی بی.
وايزانم «گولبن» راست بی.

له بهیته سیئهمی لاپه ره که دا «تییدا» کیشی شیعی ته نبه ل و ناجور کردوه «تیا» شیایو جیگا که یه.
له بهیته دووه مدا ده بوو بلیم وشه کانی «بی خاری، ئه زهاری، ئه سراری» که دراونه ته که سی دووه می
تاک ده بوو بدرینه که سی سیئهمی تاک و بنووسری «بی خاره، ئه زهاره، ئه سراره» چونکه هه موو
قه صیده که رووی قسه ی له که سی سیئهمه.

له سه ره تای لاپه ره ۱۶۲، «گر» هاتوه، راستییه که ی «کور» ه.

ئه م بره شیعه ره له «محاوره» ی نیوان دوو شاعیر ده چیت، یه کیان بو کور ئه وی دیکه یان بو کچ
دابشکینی. هه ره له بیرمه له سه ره تای عومری خویندنی «متوسطه» مدا گوئی بیستی ئه وه بووم که نالی و
شاعیریکی دیکه ئه وه قه صیده یه «یان یه کیکی وهک ئه و» یان به نوره داناوه، هه ره یه که به یتیکی بو
دلپه سه نده که ی خوی گوتوه، ئه میان بو کور ئه ویان بو کچ. ده شی ئه وه ده مه که قسه که م ده بیست
حیکایه تیک هه لبه سترابیت له سه ره بنه مای ئه وه قه صیده یه. ئه مه ده لیم له م رۆژگارده که ده زانین له
سه رده می گه نجایه تی نالیدا، له سالم و کوردی به ولاره، شاعیر په یدا نه بوو بوون هاوشانی نالی بن...
هه روه ها ده گوترا غه زه ل هه یه «خواهیش مه که ئیلا کور» که رکه باری ئه م غه زه له دوولایه نه ی کردوه
ئیتر بو حریق یا شاعیریکی دیکه ده برایه وه. به هه مه حال، سه یریکی وردی بهیته دووه می لاپه ره ۱۶۲
بکه یت:

صیددیق و عه زیز هه روهک ییوسف که نه بی بوو کور

صیددیقه یی مه عصومه وهک داکی مه سیحا کچ

له بهر مجیزی من به هی نالی ناچیت. والله أعلم بالصواب.

بهیتی سهرتای لاپه ره ۱۶۶:

بهو دهنی فوراته که دهکا په ششه به عنقا
نهک له و خومی نیله که دهکا باخه به تیمساح

شهرحه که تیمساحی به نههنگ داناوه و دس و قاجیشی داوه تی و قهپاغی وهک قهپاغی کیسه لیشی
بؤ ساز داوه: حوت نههنگه، دست و قاچ و قهپاغی نییه... تیمساح جانه وهریکه له قیسمی خاکی و
ئاوییه، له نیلی میسر زوره، له فورات نییه... «بهو» له سهرتای بهیتدا دهبی «لهو» بی وهک که «لهو خومی
نیله...»، «خوم» نهختیک له واتا کهم دهکاته وه: نالی «خم» ی نووسیوه که بؤ «خوم» و بؤ «خم» یش
دهپوات. «خوم» کووپه یه. «خم» رهنگی نیلیه جلکی پی رهنگ دهکن. کتیبه که هر شهرحی وشهکانی
داوه و اتاکه ی بؤ خوینهر بهجی هیشتووه.

له پیشه وه دهبی بلین ئەفسانه ی دینی کون هه بوو دهیگوت پینج زئ هه ن له بهه شته وه هه لده قولن بؤ
زهمین دین، نیل و فورات لهو پینجانه دهژمیرین. ئاوی سازگاریش هر فوراته. نالی که له «دهنی
فورات» داوا دهکات، لایه نی واتای وشه که ی داوه ته پال ناوی زییه که و رایشکاندووه به سهر «نیل» دا که
واتاکه ی خمه. ئاوی «فورات» ی سازگار به بهریه وه هیه میشووله بکا به مهلی عنقای هه ره هره زلی
بالندان، هرچی نیله (واته: خم) که مه شووره به تیمساح له وانه یه کیسه ل بکا به درنده ی وهک تیمساح،
نالی فوراتی هیشته وه به بهه شت و نیلیشی کرده خم.
رهنگ ورده مونسه به ی ئەدیبا نه ی دیکه هه بی سهر به نیل و فورات که من نایزانم باشتر لایه نی تاو و
ته سیری نیل و فورات به چاک و به دییه وه روون بکاته وه.

بهیتی لاپه ره ۱۶۷:

له م گهردشی مینایه که وا دهوره، نه جهوره
ساقی که رهمی سایقه، نالی مه که ئیلحاح

شهرحه که وای بؤچووه که وا که رهمی خوا لیخوره، شهرابی به ئاوات گیشتن ئەدا به دست ی هه
که سینکه وه... یاخود یار خوی ئەزانی که ی وهختی ئەوهیه دلی نهرم بی... ئیلحاحی ناوی.
من له گهل «سابق» نهک «سایق» ریکم، واته ساقی «یار بی یان رحمتی خوا بی» به خشه نده ییه که ی
پیش وهخت قه رار داده بووه. ئیلحاحی باده نوشانی ناوی. ئەم مه عنایه ش له گهل «دهوره نه جهوره» ریکتر
دیت چونکه له کونه وه بریار دراوه له سهر به خشینه وه ی شهراب. هر که سه به پی نه صیبی خوی.
له مه دا رهخنه ناگیرئ که که سانی زور هه ن بهر ئەو به خشه نده ییه ناکه ون چونکه نالی قسه ی له ئەهلی
به زمی «دهنی فورات» ه که هه مووی خاوه ن پشکن، ئەوانه ی لهو جوړه که سانه نین حیساب به دهرن.
له بهیتی سنیه می «قوربانی توی رینگه تم» لاپه ره ۱۷۶، نووسراوه «طوفانی»، گومان نییه له وه دا، نالی
نووسیویه تی «طوفانی یاخود طوفان» به پی نووسینی فارسه کان که له م تهرزه شوینه دا «ی» ی «اضافه»

ی به گه‌ل نایه‌خه‌ن. ئیتر ده‌بوو به رینووسی کوردی «طوفانی» بنوسریت. له شهرحی نیوه‌به‌یتی یه‌که‌می دووهم دیری «قوربانی تۆزی ریگه‌تم» که ئەمه‌یه ده‌قه‌که‌ی: ئە‌ی لوظفه‌که‌ت خه‌فیوو هه‌وا خواه و هه‌مده‌مه!

ده‌بوو وشه‌ی «خواه» به رینووسی کوردی «خواه» بنوسریت چونکه ئەم شگلّه «ه» له بری فه‌تعه‌یه نه‌ک ده‌نگی «ه». تو ده‌بی بنوسیت «ئه‌للاه» نه‌ک «ئه‌للاه».

وشه‌ی «لوظف» یش به‌م جووره واتای لیدراوه‌ته‌وه: ئە‌ی ئەو بایه‌ی که نه‌وازش و دل دانه‌وه‌ت، یاخود ناسکیت، په‌نه‌انه و که‌س پی‌ی نازانی. من ده‌لیم مه‌به‌س له «لطف» هه‌م نه‌وازشته و هه‌م زیده ناسکی که چاو نایینی نه‌ک که‌س پی‌ی نازانی چونکه له‌م باره‌دا لوظفه‌که‌ به نه‌بوو ده‌بیت: مرۆ هه‌ستی شنه‌ی با ده‌کات هه‌رچه‌ند ناش بینریت. له ئە‌ده‌بیات و زانستی کۆندا هه‌وا به مادده‌یه‌کی «لطیف» حساب کراوه.

له ئاست نیوه‌دیری یه‌که‌می به‌یتی سییه‌م «لاپه‌ره ۱۷۷ ی شهرحه‌که» که ئەمه‌ ده‌قی به‌یته‌که‌یه: هه‌م هه‌م عه‌نانی ئاهم و، هه‌م هه‌م ریکابی ئە‌شک ره‌حمی به‌م ئاه و ئە‌شکه‌ بکه، هه‌سته بی قوصوور

شهرحه‌که ده‌لی «که خانووی سه‌برم رووخا... هیچم بۆ نه‌مایه‌وه ئە‌وه نه‌بی هه‌میشه پی به پی ئاخ هه‌لکیشان و فرمیسک رشتن برۆم...». به‌لای منه‌وه باشتر ئە‌وه‌یه بگوتری: هه‌م هه‌مجله‌وی ئاخم و هه‌م هه‌م‌رکیفی فرمیسک... چونکه نالی له‌گه‌ل ئاخ و فرمیسک سه‌فه‌ری نه‌کردوو هه‌تا وشه‌ی «برۆم» جیی بیته‌وه. له «هه‌مجله‌وی ئاخ و هه‌م‌رکیفی فرمیسک» سه‌راحت نییه «رۆیشتن» بگه‌یه‌نیت، ده‌شی بدریته‌وه به هاورییی هه‌ست و شعور له‌گه‌ل «بادی خو‌ش مروور» دا. ده‌شبوو وشه‌کانی «هه‌م عه‌نان، هه‌م ریکاب» به‌سه‌ر یه‌که‌وه، «هه‌معه‌نان، هه‌م‌ریکاب» بنوسرین ماده‌م شه‌رح‌ده‌ر که‌رتی «هه‌م» ی له نزیک وشه‌ی دووا خو‌یه‌وه نووسیوه ئیتر بۆ پییه‌وه نه‌نووسیت. تو که نووسیت «زۆر دار» جودا ده‌بی له «زۆردار».

له لاپه‌ره ۱۷۹، نیوه‌به‌یتی سه‌رووی لاپه‌ره، تینیدا هاتوو «رۆشنی». هه‌لبه‌ت نالی و که‌سانیکی نوسه‌خه‌یان له دیوانی گرتۆته‌وه، هه‌موویان «رۆشنی» یان نووسیوه به‌لام بیگومان نالی و نوسه‌خه‌نووسانیش «ره‌وشه‌نی» یان مه‌به‌ست بووه ته‌نانه‌ت زوربه‌ی خه‌لقى ئیستاش هه‌ر ده‌لین «ره‌وشه‌ن». به هه‌مووی چه‌ند سالیکه «ره‌وشه‌ن به‌درخان» کۆچی دوایی کردوو، که‌س نه‌یده‌گوت «رۆشن خان». وشه‌ی «بلوور» یش له کۆتایی نیوه‌به‌یتی دوواییدا ده‌بوو «به‌لوور» بنوسریت چونکه خه‌لق وه‌های ده‌لین و نالیش بیگومان «به‌لوور» ی مه‌به‌ست بووه که وشه‌که له ئە‌صلدا «به‌للوور» ه.

هه‌ر له لاپه‌ره ۱۷۹ دا شهرحی ئە‌م به‌یته‌ هه‌یه:

يا عەكسى ئاسمانە لە ئاوينەدا كە وا
ئەستىرەكانى رابكشىن وەك شىھابى نوور

وشەى «شەھاب» لە ديوانەكەدا ھاتووھە من بە «شىھاب» م نووسى: لە قورئاندا «شەھابُ ثاقب» ھاتووھە بە كەسرى دەنگى «ش». ئەو شەرحەى ديوانەكە و ئەوھى مامۆستاي سەجادی بۆى چوون نیشانىان نەپىكاوھ. لە شەرحەكەدا دەلى: «واتە: سەرچنار كانىاو نىيە، ئاوينەيەكە دانراوھ، دىمەنى ئاسمانى بە ئەستىرەكانىيەوھ تىا ديارە. [وردە بەردەكانى بنى ئاوەكە جىگەى ئەستىرەكان دەگرنەوھ لە شوپھاندندا] بەلام چونكە وىنەى ئەستىرەكان لە ئاوەكەدا ئەجوولینەوھ [مەبەست ئەوھى كە ئاوەكە بەسەر وردە بەردەكانا ئەروا، وا دیتە پىش چا و بچوولینەوھ و بکشىن]، وەك رابكشاپن و درىژ كشاپن وايە و، لەوھدا لەوھ ئەكەون كە لە ئەستىرەى عادەتى بچن و، وەك ئەو ئەستىرانەپان لى دى كە بە دوای شەپتانە بۆ ئاسمان رۆيشتووھكاندا ئەكشىن». مامۆستا عەلئەددىنىش ھەر بۆ ئەم واتايە چووھ.

نالى لەم بەيتەدا تەپكەيەكى سەپرى بۆ ئودەبا ناوھتەوھ. بەلى، نالى ئەو واتايەى شەرحى ديوانەكەى لە دل و مەبەستدا بووھ كە ئەدەبدۆستان پىوھى بزووقىنەوھ بەلام بە نەختىك قوولبۇونەوھ دەردەكەوئى، ئەگەر مەبەستى بەيتەكە ئەوھ بى بگوترى: «ئەستىرەكان رابكشىن وەك شىھابى نوور» ئەوسا بەيتەكە وھەى لى دى كە گوتبىتى «ئەستىرەكان رابكشىن وەك ئەستىرەكان» چونكە «شىھابى نوور» خۆى ئەو ئەستىرەيە كە رادەكشىت.

پاستىى واتاي بەيتەكە ئەمەيە: وشەى «ئەستىرەكانى» دەشى كۆى «ئەستىرە» بى كە دەزانىن، ياخود دەبى بزانىن، «ئەستىرە» جۆرە ھەوزى ئاوە ھەلدەندرى بۆ ئەوھى ئاوى كەم تىيدا كۆبىتەوھ، شىناووردى پى ئا و بدرىت. ئەگەر وشەكە كەرت بكەين بە «ئەستىرە - كانى» ئەوسا دوو واتاي جمرانە دەست دەكەوئى، يەكيان ئەوھى: ئەستىرەكانى سەرچنار «ھەوزە ئاوەكانى سەرچنار» رادەكشىن وەك شىھابى نوور و ھەر دەلىى ئاوينەيە ئاسمان عەكس دەكاتەوھ. دووھمىان: ئەستىرە، كانى «ھەوزەئاو - كانى» رابكشىن وەك شىھابى نوور... چى لە شەرحى ديوانەكە و لە كتیبەكەى مامۆستا عەلئەددىن و لە قسەى ئەدەبدۆستان ھاتووھ ھەمووى سىبەرى واتاي پاستىنەى بەيتەكەن و پىيانەوھ دەولەمەندتر بووھ و نالى خۆى سازى داوھ.

لە لاپەرە ۱۸۰ بەيتى دووھم كە ئەمە دەقىەتى بە رىنووسى شەرحەكە:

دەم وت دوچاوى خۆمە ئەگەر «بەكرەجۆ» بى ئەشك

نەبوايە تىژ و بى ئەمەر و گەرم و سوپر و سوور

لە شەرحدا «بەكرەجۆ» بە (متنازع فيہ) دانراوھ لە نىوان «دەم وت» و «نەبوايە» دا يەعنى ھەردووكيان ئەو بەكرەجۆيە بۆ خۆى رادەكشىت. خوينەرانى ئەم سەردەمە بە درەنگەوھ لەم جۆرە فەندە رادىن، رەنگە ھەر رانەيەن... من قسەم ھەيە دەربارەى ئەم تەنازوعە بەلام بەدەنگ نايەم چونكە

دریژخایینه، هر ئه‌وه‌نده ده‌لیم ئه‌گهر له جیاتی «نه‌بوایه» وشه‌ی «ببوایه» هاتبایه ئه‌وسا وشه‌کانی «تیژ، بی ئه‌مه‌ر، گهرم، سویر، سوور» ده‌بوونه «متنازع فیه» له نیوان فرمیسیکی چاوی نالی و جوگی به‌کره‌جۆدا.

به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره ۱۸۱ که ئه‌مه ده‌قیه‌تی به پیتی نووسینی شهرحه‌که:
داخل نه‌بی به عه‌نهری ساریی «خاک و خۆل»
هه‌تا نه‌که‌ی به خاکی «سوله‌یمانی» یا عوبور

وشه‌ی «هه‌تا» له نیوه‌به‌یتی دووهم کیشی زه‌ده ده‌کات. یا ده‌بی بگوتری «هه‌تتا» یا «هه‌رتا». من به زۆری «هه‌رتا» م بیستوو و زۆریش له‌باره هه‌م له‌لایه‌ن دروستیی کیشه‌وه و هه‌م له‌لایه‌ن ئیسک سووکی وشه‌که‌وه. تیکستی «چن و ک» «هه‌تتا» ی په‌سه‌ند کردوو که له‌لایه‌ن کیشه‌وه ده‌ست ده‌دات به‌لام زه‌ق خۆی ده‌نوینی چونکه به‌یته‌که ته‌نها وشه‌یه‌کی عه‌ره‌بی تیدایه ئه‌ویش «عبور» که قافیه داخواری کردوو. «هه‌رتا» شیرنتر و ئاشناتره.

به‌یتی دووهمی لاپه‌ره ۱۸۲ که ئه‌مه‌یه:
شامی هه‌موو نه‌هار و فصولی هه‌موو به‌هار
تۆزی هه‌موو عه‌بیر و بوخاری هه‌موو بوخوور

شهرحه‌که بۆ ئه‌وه چوو که له نیوان «تۆز و عه‌بیر» و «بوخار و بوخوور» طباق هه‌یه وه‌ک که له به‌تیتیکی پیشووتر طباق هه‌بوو له نیوان «ماء و نار» هه‌رچه‌ند شهرحه‌که له‌به‌ر دریژی راقه کردنی به‌یته‌که خۆی له‌لایه‌نی «محسنا» نه‌گه‌یاندوو. هه‌رچه‌ند کتیبی سه‌ر به‌بابه‌تی «محسنا» م لا نییه دابزانم چۆن وه‌صفی «طباق» ده‌کات به‌لام به هه‌ستی فیطری وا ده‌زانم له کۆبوونه‌وه‌ی دراوسیه‌تی دوو شتی دژ به یه‌کتر «طباق» په‌یدا ده‌بی به مه‌رجیک دژایه‌تیه‌که هه‌ر بمینی: هه‌رچی به‌یته‌که‌ی نالییه طباقه‌که‌ی به‌تال کردۆته‌وه، به‌وه‌دا که تۆزی به عه‌بیر و بوخاری به بوخوور داناوه. تۆ که به یه‌کیکت گوت: درۆی تۆ له راستبیزی خه‌لق مه‌ردانه‌تره... درۆکه له‌وه ده‌رده‌چیت خاوه‌نه‌که‌ی عه‌بیدار بکات.

به‌یتی لاپه‌ره ۱۸۲ ئه‌مه ده‌قیه‌تی له شهرحه‌که‌دا:
شاریکه عه‌دل و گهرمه، له جیگیکه خۆش و نه‌رم
بۆ ده‌فعی چاوه‌زاره ده‌لین شاری شاره‌زوور

ئنجا ده‌لی: شاریکه به داد یاخود شاریکی ته‌خت و گهرمه... هتد. چه‌ندی به‌هوی بۆم نالوی «گهرم» بۆ مه‌دح به‌کار بی‌ت له ئاست ئاواپی، هه‌ر ئاواپی‌ه‌ک بی‌ت، چ جای سلیمانی که ئه‌گهر گهرم بووایه لینی ده‌بوو

به عیب. من نووسیومه دواي ئاوايي پیرمه بهوسه چیا به هوارهوه، شاری سلیمانی له هه موو ئاوه دانیه کی کوردستانی عیراق له بارتره له رووی خوشی و، تا رادهیه کیش فینکییه وه ئنجا کراوه ییه وه. له و تیکستانه ی به په راویز له شه رحه که دا هیمایان بو کراوه تهنه «کم» له جیاتی «گهرم» وشه ی «که ره م» ی به کار هیناوه. به لام کیشه که ی ناته واوه، ئەمه ش دهقه که یه تی: «شاریکه پر له عدل و که ره م، جیه کی خوشی و به زم». به حری قه صیده که ۱۴ برگیه ییه. ئەمیان ۱۶ برگیه ییه تهنه ت «خوشی وو به زم» که پنداویستی کیشه که یه ئەگه ر بشکریته «خوشی و به زم» دیسانه وه ۱۵ برگی ی لی ده مینیته وه. به لای منه وه ده بی بلین: «شاریکی عدل و که ره م جیکیکی خوش و نه رم». ئیتر ده شی «له جیگایی» - «له جییکیی» په سهند بکریت، خۆم «له جییکیی» هه لده بژیرم چونکه دهنگ ده داته وه له گه ل «شاریکی» ئەگینا «له جیگایی» م هه لده بژارد. ده زانم له رووی جیناسه وه «گهرم» و «نه رم» هاوکیشن به لام له رووی واتای سه ره به ری به یته که وه به زه ره ده گه رپیت جگه له وه ی که «عدل» و «که ره م» خزمترن به یه کدی نه ک «عدل» و «گهرم» که هیچ ناشنایی نییه له نیوانیاندا.

به هه مه حال، که متمانه په یدا نه بی له هه لاواردنی یه کیک له و تیکستانه ده بی هه موویان بخرینه روو، بگره ئەگه ر هی تازه ش په یدا بوو هه ر ده بی قبول بکری به لام ناشی «گهرم» بو سلیمانی به مه دح پروات، شازده و پازده برگیه ییه که ش ئەگه ر نه کریته ۱۴ برگیه یی سه لماندن نییه؛ به لام له بهر نرخه بنه ره تیه که ی وشه ی «که ره م» تیندا به سه ره هه موواندا زاله و لیمان داوا ده کات ئوستادانه بیگونجین.

له لاپه ره ۱۸۴ دا به یتی یه که م:

ئەهلکی وای هه یه که هه موو ئەهلی دانشن
هه م ناظیمی عوقوودن و هه م ناظیری ئوموور

شه رحه که سه ووکیک لینی بوته وه: له ناظیمی عوقوود هه ر لایه نی مه هاره تی شاعیرانی لی وه رگرتووه که وه کوو ملوانکه ی مرواری شیعیر ده هۆننه وه و له ناظیری ئومووریش هه ر ئەوه ده لی که خه لقه که کاری دنیا ییش راده په رین. ناظیمی عوقوود جگه له ملوانکه هۆنینه وه لایه نی ئیداری و ئابووریش به خۆیه وه ده گری چونکه «عقد» هه موو مامله تی کرین و فرۆشتن، تا ده گاته «عقد الزواج» و کریگرته یی... و... هتد ده گریته وه. که «ناظم» خه لقی شاری سلیمانی بن نه ک به ره مه کی به لکوو به مه هاره ته وه ئەو کارانه راده په رین. «ناظیری ئوموور» یش لایه نی ئیداره و ئاسایش ده گریته وه که ئەوسا وه زیر پنی ده گوترا «ناظر» به و پنیه هه ر مرۆیه ی له سلیمانی هه بی کارامه یی وه زیریکی تیندایه... هه ر تازه له به یتیکی پیشووترا خه لقه که یان ولاته که و شاره که به عدل ناوی هات ویرای که ره م.

له به یتی دووه می لاپه ره ۱۸۴:

سه ییری بکه له به رد و له داری مه حه لله کان
ده وری بده به پرسش و ته فتیش و خوار و ژوور

دەبوو بنووسری «... بە پرسش و تەفتیشی خوار و ژوور». پەنگە نالی «ی» بە دوا «تەفتیش» دا نە نووسیی وەک فارسەکان نەیان دەنووسی، جا ئەگەر ئەو دەقە ی بی «ی» پەسەند بکری دەبی و دەها بنووسری «... بە پرسش و تەفتیش، خوار و ژوور» کە لێردا «خوار و ژوور» دەبنەو بە ئاوەلکار «ظرف» بۆ «دوور، پرسش، تەفتیش» وەک کە بلیی: «ولات گەرام، سەرلەبەر».

لە لاپەرە ۱۸۶ شەرەکە «تەفریقەیی شۆرش و نوشوور» ی پەسەند کردوو، بەلام پیمان نالی «و» ی عەطفی نیوان «شۆرش» و «نوشوور» چ پۆلیکی بینیوە لەو جوداکردنەو «شۆرش» لە «نوشوور» و چۆن «شۆرش» سەرەخۆ و «نوشوور» یش سەرەخۆ پەیدان کە دەزانن «نوشوور» زیندوو بوونەو «مردووانە دوا» بەریابوونی قیامەت، شتیکیش نییە لەو حالەتەدا زاراوەی «شۆرش» ی بۆ بەکار هاتبیت. شەرەکە دەلی: نوشوور پۆژی قیامەتە کە هەموو زیندوووان ئەمرن. کەچی هەموو مردوو زیندوو دەبنەو. ئەگەر «نوشوور» حالەتی مردنی هەمووان بێت تەفریقە و شۆرش ی پەیدا نابیت. دەبی نیو بەیتە کە و دەها بێت:

یاخۆ بوو بە تەفریقەیی شۆرش نووشوور

هەر لەو لاپەرەدا شەرەکە «ئەنجومی قوبوور» - «أُنْجُمُ قُبُورٍ» بە نووسینی عەرەبی «ی داناو» بە کۆی وشە نەجم - «نجم» بە واتای کۆی ئەستێرە یانی ئەستێران. دیارە «قبور» یش کۆی قەبرە... بەیتە کە ئەمە دەقیەتی:

«سەیان» نەظیری گونبەدی کەیانە سەبز و صاف

یاخۆ بوو بە دائیرەیی ئەنجومی قوبوور؟

شەرەکە و دەهای داناو ئەستێرە کەیان «زوحەل» کە دەرکەوی ئەستێرە تر خۆ نانوینی... ئەمە لە حەقیقەتی لاداو: دوو ئەستێرە زوهره و موشتەری هەمیشە لە زوحەل گەرەتر خۆ دەنوین، ئەستێرە «مریخ» یش بە ۱۱ یان ۱۲ سالی جاریک زۆر لە ئەرز نزیک دەبیتەو و لە موشتەری گەرەتر دیتە بەرچاو بەلام و ابزانم ناگاتە زوهره. گونبەدی کەیان شۆرەتی بەستوو کە دەلین «ئەیان کەیان» ئیتر لەبەر هەر سەبەبیک بێت کە من نایزانم و نەشم پرسییو لە بارەییو.

وشە «ئەنجوم - أنجم» یش هەم کۆی «نجم» بە واتای ئەستێرە و هەم کۆی «نجم» بە واتای داری وەک بە لالووک و تیرووی، دەبەخشی. لێردا ئەنجوم بەم واتایە داری کورت و باریک مناسبی «سەوز و صاف» دیت، بە عەدەتیش قەبرستان زۆر و کەم داری لێ دەرۆیت. دەشگونجی قەبرەکان بە پری لەسەر گردی سەیان «نەظیر» ی گونبەد کەیان وەک ئاسمان خۆی بنوینی بەو شیوایی شەرەکە بۆی چوو.

لە لاپەرە ۱۹۱ وشە «دەس بەندیانە» کە بۆ سەر و ناروون هاتوو بە وەصف، جگە لەو «شەرەکە دەلی: "وەک لاوانی هەلپەرکی کەر دەستیان گرتوو دین و دەچن"، حالەتیکی تریش بۆ ئەو درەختانە رادەگەینێ کە «بەندی - حەبس» بوونە، واتە بەندکراو: چونکە بە زووییو بەندن

هاتوچۆكه شيان ئه وهيه كه با دهيا نهيتت و دهيا نبات. هر جاره له خويندنه وهى ئهم بهيتهى وا دورى هه لدين و ئهمه دهقيه تى به پي رينووسى شه رحه كه:

دهس بهنديانه دين و دهچن سه ر وو ناره وهن
يا حه لقه يانه صوفى مل خوار و مهنده بوور

وه صفىكى كه سارته ر بۆ په رژينى باغچه يه كى سى چرن كردوه له مي شكما ده زرينگي ته وه. وه صفه كه م له ته رجهمه ي عه ره بى به م شيويه ديتووه: "وكان السياج حركة خضراء كبيرة مسمرة أو موجة بحر تجمدت لحظة انتشارها". نالى، وهك بليى، سه ريكي له دوا رۆژ خوار كرديته وه و ئهم «دهس بهنديانه...» ي به ديارى بۆ بليمه تى وهك سارته ر به جى هيشتييت... وهى كاشكى سارته ر ئهم وي نه كيشيه ي نالى بديتايه يان خيرخوازيكى ئهم رۆژگار زهينى ئوده باى ئيمروى فه رهنسه ي به لايه وه بادا بايه وه...

هر له لاپه ره ي ۱۹۱، به يتي دووه م كه ئهمه دهقيه تى:

مه يلى بكه له سه بزه دره ختاني مه درسه
ئه وراقيان موقه دديمه يي شينه يا نه سوور

واتايه كى وردى زيده هونه راويى نالى تيدايه، شه رحه كه بۆ نه چوووه. چى لي زه دا روونى ده كه مه وه له و شه رحه دا، و ابزانم لاي كه سى ديكه ش، نييه: له دهسته واژه ي «موقه دديمه يي شينه يا نه سوور» دا هر يه كيك له «شين»، «سوور» دوو واتاي ليكتر جو داى هه يه كه به دوا «ئه وراق» دا دين و وه صفى ده كه ن. وشه ي «شين» به واتاي رهنگى شين مناسبه ي گه لا و گيا و دره خته وهك كه ده گوتري: شينا يى، شينا وورد، دره ختى شين. هه ميسان شين به واتاي تازيه و خه فه تبارى ديت و ده گوتري: «شين و شه پور». وشه ي «سوور» يش به واتاي رهنگى سوور كه مناسبه ي سووره له گه راني په لكى داره له پايزدا. واتاي دووه مى «سوور» يش شادى و كه يفه: حاجى قادر ده لى: «ته ماعى سوورى نه بى كه س له ژير چادري شين». وشه ي «سوورانه» ش كه سه رهك عه شيره ت يا خود برا گه و ره ي ده سه لاتدار له ماره برانه ي بووك وهري ده گرت ده كاته وه مزه ي شادى. «چارشه نه سوورى» ش ئه و سه يران و چوونه ده ري ئه هلى شارى وهك هه و لير و كه ركووك كه زوربان توركى زمان بوون له رۆژى چار شه موى به هاراندا ده يانكرد، بوو به زارا وه. ئنجا ئه گه ر له وشه ي «شين» سه وزايى دره خت و گيا و گول مه به ست بى «سوور» ده بيته ده مى گه لاري زاني پا ييز. ئه گه ر له «شين» تازيه مه به ست بى «سوور» ده بيته كه يف و شادى... ده بى بشليم «موقه دديمه يي شين» له به رانه ر سووره له گه راني گه لاي ده مه و پا ييزدا ده بيته هيمه بۆ ده ره به هار.

لاپه رڼه ۱۹۶، ئەم بهیته:

زارم وهکو هیلال و نه حیفم وهکو خه یال
نایا دهکهومه زار و به دلدا دهکهم خوطوور

به لای رای منهوه به شیکه مه تانهت و ورده کاری له دست داوه: ده بو له جیاتی «هیلال» وشه ی
«خیلال» هه لږ تیریت که پووشکه ی ددان کولینه وهیه. بهر له هه موو شتیک دوزانین وشه ی «نه حیف» - به
واتای له ر، لاواز» له گه ل پووشکه ده لئی جمرانه ن. ئەگه ر له جیاتی «نه حیف» وشه ی «خه فیف» هاتبایه
باشتر له گه ل «خه یال» ده گونجا. «خیلال» پر به پیستی واتا و داخواری «نایا دهکهومه زار» ه له
نیوه به یتی دووه مدا چونکه تا که سوودی مرو له خیلال نه وهیه ده که ویته زار بو ددان کولینه وه. نجا
«خیلال» و «هیلال» هاوئا ههنگ و یه ککیشن له چه ژی موسیقای شیعردا ته واو شیرن. که «خیلال» بو
«زار» بیت دهمینیته وه «هیلال» بو واتای «به دلدا دهکهم خوطوور». له بهیته که دا «هیلال» وه صف کراوه به
«زار» که بیتینی و سستیش راده گه یه نی. له پتی فه نی «استخدام» ه وه بو «خیلال» رویشت که واتای
«دهم» له واتا کانی «زار» مناسبی «خیلال» ه. ئەم جاره هه م له واتای «زه عیفی و سستی» ی وشه که وه و
هه م له شکلی هیلالی باریک و خه میده و هه م له تیکرای واتای دلبروینی بهیته که وه جتی خویه تی نالی
بپرستیت: نایا به دلدا دهکا خوطوور؟ هیلالیش یه کیکه له جورمه ناسمانییه کانی نیگارا کیش که له
سهروینی مانگدا به دهر ده که ویت و خه یال چه سپ ده بی.

له بهیتی دووه می لاپه رڼه ۱۹۷ یه ک تیبینی هه یه له وه دا که شه رحه که به و لایه دا نه چوو ه که زار او ه ی
«مه صلحه ت ته وه ققوفه» کتیبگره وه و نه وان ه ی و یقی ئیمامی غه زالی پیره وی ده که ن به کاری ده هین له
خویندنه وه ی به سه رهات و بهخت، ته نانهت له موناسه به یه کدا مه رحووم مه لا راجی سالی ۱۹۴۷
حیسابیکه کتیب گرته وه و ویقی بو لیک دامه وه بو بهر ژه وه ندیکه نه وه ده مه م «که ناشکرام نه کرد بو ی»
گو تی: مه صلحه ت له ته وه ققوفدایه. گو تم: نه ی چ ده لئی له ناست هه لیکه دووه می وه ک هینه که ی ئیستا؟
سه ره له نو ی راما له کتیبه که و گو تی: مه صلحه ت ته وه سات کو سپی له پیشدا نییه. هه ردو و قسه ی
گه یشتنه جی... خوینر وانه زانی من کابرایه کی جنوکاویم: مه جلیسه که مان گه رم و گوریکه کرمانجانه
بوو له دی پیبازوک، مه لا راجیش بولبولی مه جلیسه که بوو، له هه موو بابه تیکه وه ده داوین، یه ک له و
بابه تانه فال و بهخت و تالع. چه ند که سانیک کتیبیان پی گرته وه منیش بی نه وه ی پشت به ستم به چه ند
و چونی وه لامه کانی، وه ک پلاری کویری، پرسه که م پی کرد، بابلین ریکه وت بوو یان هه ر جوریک بوو
کتیبه که راستی خویندوه وه. با نه وه ش بلیم: سیر ئولیفه ر لوج، زانای مه زنی ئینگلیز له ده می گه نجایه تی
ره سیوی پیشبینیه کی نافرته قهره جیک له ئیلحاده وه ی هینایه سه ر باوهر به غیب، مه به سستیش له غیب
به هشت و جه هه ننه م نییه به لکوو نه وه هه ست و سو زه ی زنده په نامی ده روونه که زور جاران راست
ده رده چیت و پیوه ندیه کی به فیزیا و کیمیا و فه له که وه... نییه.

غه زه لی «سه یلی هجره ت»، لاپه رڼه ۲۰۱، له بار ته بیاتی من، بو نالی کورت ده هینن هه رچه ند ناوانا وه

هه‌ناسه‌ی باغی نالی تیدا هه‌ست پئ ده‌کری به‌تایبه‌تی که نیوه‌به‌یتی یه‌که‌می دیره شیعری پینجه‌م له‌م ده‌قه‌دا:

دل موشه‌ببه‌ک بوو له‌به‌ر نیشان و نیشانی موژت
نیشی چاو بوو بویه هیند گریام و خوینی که‌وته سه‌ر

هه‌ر خۆیه‌تی له‌ به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره ۵۷۶ دا هاتوووه:
دل موشه‌ببه‌ک بوو له‌به‌ر نیشانی نیشانی موژت
حه‌یفه قوربان! ئاخر ئەم نیشانه‌یی شانی هه‌یه

هاتنی نیودیره شیعری له‌ دوو غه‌زله‌دا ده‌شی هی خاوه‌نی هه‌ردوو غه‌زله‌ بیت و ریشی تی ده‌چئ شاعیریکی له‌خو رازی بو به‌لگه‌ی لینه‌اتوویی خو‌ی به‌یت و نیوه‌به‌یتی چروپری غه‌یری خو‌ی خستینه شیعری خو‌یه‌وه. به‌ عاده‌ت شاعیر له‌ حالیکدا بیه‌وی دیریک و نیودیریک دووباره بکاته‌وه لئی چاوه‌روان ده‌کری هه‌ولی دووهم جاری هی هه‌وه‌ل جار به‌جئ به‌ئیتته‌وه دهنه‌ ده‌بیتته‌ خو سووک کردن. لیره‌دا دیاره به‌یتته‌که‌ی لاپه‌ره ۵۷۶ به‌ مه‌ودا له‌ به‌یتی لاپه‌ره ۲۰۲ پیش که‌وتوته‌وه. به‌راستی سه‌رله‌به‌ری غه‌زله‌ی دووهم هه‌مان مه‌ودا له‌ سه‌رله‌به‌ری غه‌زله‌ی لاپه‌ره ۲۰۲ تیپه‌ریوه. بینگومان ئەمه‌ی یه‌که‌م شوین پی غه‌زله‌ی دوواتری هه‌لگرتوته‌وه که‌ ده‌بینن، ویرای ئەم نیوه‌به‌یتته‌ی خاوارایه‌وه، به‌ زوری ده‌وری گریان و دل و چاو هه‌لدیت وه‌ک غه‌زله‌ی دووهم. به‌هه‌مه‌حال من قه‌ناعه‌تی خو‌م ده‌رده‌برم بی ئەوه‌ی به‌لگه‌ی کۆنکریتیم به‌ ده‌سته‌وه بیت. وه‌ک ده‌شزانین غه‌زله‌ی ئەوتۆ که‌وتوته دیوانی نالییه‌وه، به‌ هیچ پینوانه‌یه‌ک له‌ نالی ناوه‌شیتته‌وه، ته‌نانه‌ت غه‌زله‌ی «ئو سیلسیله‌ و میشکی خه‌تا نیوی براوه» که‌ له‌وانه نییه پی بگوتری لاوان، نیسه‌تی وه‌لای که‌یفی ده‌دریت و له‌ ده‌ستنووساندا بو ئەو حیساب کراوه، دووریش نابینم رایه‌که‌ راست بی، بگره‌ ده‌یسه‌لینم... قسه‌م زۆرن لیره‌دا لئی ده‌برمه‌وه.

هه‌ر چۆنیک بیت ده‌بوو هه‌ردوو نیوه‌به‌یت، واته‌ هی لاپه‌ره ۲۰۲ و لاپه‌ره ۵۷۶ یه‌ک جوړه ده‌قیان هه‌بی، چونکه‌ ئەو هینده‌ جو‌داوازییه له‌ ده‌قه‌کانیان خزمه‌تی هیچ مه‌به‌سیکی نه‌کردوو. ده‌شبی بلیم غه‌زله‌ی لاپه‌ره ۲۰۱، ۲۰۲، ۲۰۳ شه‌ریکی نیوان چاو و دل ده‌گیریتته‌وه، شه‌رحه‌که‌ش باسی کردوو، ئەمما پیوسته‌ بگوتری ئەم جوړه شه‌ره‌م بیستوو، له‌ دوو گۆرانی میصری یه‌کیکیان هی که‌لسوومه ئەوه‌ی تریان هی نه‌جات عه‌لی، سه‌ره‌تای عومری گۆرانی گوتنی: یه‌که‌میان «ان کنت أسامح»، دووه‌میان «العین وقلبی» به‌ شیوه‌ ئاخاوتنی بازاری نه‌ک نه‌حوی.

له‌ به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره ۲۰۴ «شه‌وی به‌هاری جوانی» ده‌بوو «جوانی» بنووسری چونکه‌ بینگومان نالی و نووسه‌رانی سه‌رده‌می ئەو که‌ نووسیویانه «جوانی» مه‌به‌سیان شکل و شه‌مایله‌ نه‌بوو به‌لکوو جیحلی بوو له‌و شوینانه‌دا که‌ مه‌سه‌له‌ی «جوانی» له‌ گۆریدا نه‌بووه. هه‌ر وه‌ک له‌ «که‌مال» که‌مالیان

مه بهس بووه ههروهه هاش له «شهوی به هاری جوانی» جه وانی مه تله به. حاجی قادریش که ده لئی «په رچهم و فیتسی که چی تو ئه ی جوان» هه ر کوری جحیللی مه قسه د بووه. وشه ی «پایز» له نیوه دیتری دووه مدها ده بی «پاییز» بی ئه گه رنا شیعره که له نگ ده بی.

له بهیتی دووه مدها ده بی بنووسری «چ شه و چ رۆژی ودها کورتی له هو و له عبی میزاح» نه ک «چ رۆژ» له بهر کیشی بهیته که چونکه له ۱۵ برگه وه ده بیته ۱۴ برگه. ئه گه ر له کوتایی بهیته که برگه که م بکات، ئه م به حره ناشیوی وه ک که بلین «له هو و له عبی ماح». له بهیتی دوواتردا وشه ی «ته قصیر» ئه م کاره ی کردووه، له وانیه «ته قصیر» وه یا «که چه شیر» وه یا «ده مه تیر» ... بی و برگه کان بکاته وه ۱۵ برگه. قه صیده ی «النهر المتجمد» ی میخائیل نه عیمه بهیته کانی هه لده گرن له بیست برگه تا ۱۶ برگه بن. ئه و وشه یه ی «پایز» له کوتایی بهیتی ئه م به حره ده ست نادات ده بیت «پاییز» بی ته نانه ت له قسه کردنیشدا ناشی بگوتری «پایز» مه گه ر به یارمه تی وشه یه کی تر به دوایدا بیت وه ک: پایزه کات... حیکایه تی ته فعلیه و برگه ی به حری شیعره ی عه ره بی درێژخایینه و له گه ل فۆنه تیک تیکه ل ده بیت... و هتد. ده قی بهیته که ئه مه یه:

چ شه و چ رۆژ؟ ودها کورتی له هو و له ع و میزاح
که هه ردو وه ک یه که چوون به نه غمه یی به م و زیر

له شه رحدا «یه که چوون» به «یه که ئه چوون» لیک دراوه ته وه و راستیشی بۆ چووه به لام شتیکی گرنه هیه له و یه که چوونیه دا شه رح نه دراوه. ده زانین له سالدا دوو جار ان شه و رۆژ ده بنه دوازه سه عاتی به لام دیسانه وه یه که چوونیه که په یدا یه له وه دا که شه و رۆژ به نۆره کورت و درێژ ده بنه وه و پیکه لپیکن. له لایه ن «نه غمه ی به م و زیر» وه که یه کیان دهنگی به رز و ئه وی دیکه یان دهنگی نزمه دیسان یه که چوونیه که له و نۆره کردنه ی کورتبوون و درێژبوونی شه و رۆژ په یدا ده بیته وه: جار یکیان رۆژ به م و شه و زیره، جاری دووه م شه و به م و رۆژ زیره. [یه که چوون: وه زنی بهیته که راست ده کاته وه].

له بهیتی سییه می لاپه ره ۲۰۶ وشه ی «سوجه» هاتووه و له لاپه ره ۲۰۷ دوویاره بۆته وه. راستی وشه که «سه جده» یه نه ک «سوجه»، سووره تیکی قورئانیشه ژماره ۳۲ ی دراوه تی له نیوان دوو سووره تی «لقمان» و «الاحزاب» دا.

له ئاست شه رحی بهیتی لاپه ره ۲۰۷:

وهکو نه هاری به هاری درێژ و پایزی کورت
ئه مه ل گه لیک و طه ویل و، عه مه ل که میک و قه صیر

شه رحه که له ف و نه شری مورته ته بی باس کردووه له نیوان دوو که رتی نیوه بهیته یه که م و دوو که رتی نیوه بهیته دووه مدها، باشیشی پیکه وه، به لام له شتیکی بی دهنگه: هه رچی درێژی «نه هاری به هار» و کورتیی «نه هاری پاییز» ه سروشتیه و یه ک «بعد» ی هیه ئه ویش مه ودا و مه سافه. ئه ممه «ئه مه ل» و «عه مه ل» که له نالییه وه هه لده قولن، جگه له «طه ویل» پۆزایی «گه لیک» و جگه له «قه صیر» پۆزایی

«که میک» یشی له گه لدايه. لیره دا نالی پتر خو ده شکینیتته وه له وهی سروشت بوی قه رار داده کردوه. زیده مه هار هتی نالی له م نوکته یه دایه.

بهیتی یه که می لاپه ره ۲۰۸:

غوباری نه و شه و رۆژهن ردینی ماش و برنج
که تیکه لَن شه به هی صوبح و شام و شیر و قیر

شهرح دراوه که چۆن ردینی ماش و برنج «... مووی رهش و سپیی تیا تیکه ل بووه وهک تیکه لیی «به یانی» و «ئیواره» واته شه و رۆژ و، له یه که وه نزیکی «شیر» و «قیر» که به دیمهن ته نها تیپکیان له یهک جیا یه و له راستیشدا یه کیکیان سپی و نهویان ره شه». راستییه که ی، نالی نه هاتوو «له یه که وه نزیکی شیر و قیر» باس بکات به لکوو مه به سیه تی تیکه ل بوونی شیر و قیر وهک تیکه ل بوونی شه و رۆژ رهنگ بدنه وه وهک رهنگی ردینی ماش و برنج، مه سه له که ش هیند ئاشکرایه به دوا که وتنی ناوی.

له و شه رحه ی بۆ بهیتی دووه می لاپه ره ۲۰۸ دراوه، نا ئارامم: نازانین «هموو موو» و «له سه ر» و «مونه ووهر» ئایا چۆنا و چۆنی نووسراون چونکه له سه رده می نالی «هموو» هر «همو» دهنوسرا ئنجا نه گهر «مو» ی به دوا دا هاتبیت ببیته «هموو» ئایا «هموم» ی عه ره بی پهیدا دهکات یان نا. «له سه ر» که «له سر» بنووسری به چ مه علوم «له سیرر، سر» مه تلله ب نییه؟ کی ده لی «مونه ووهر» که «منور» بنووسریت نابیته «مونه ووهر»؟ خولاسه پشت به و خویندنه وه یه ی خاوه ن تیکسته کان بوی چوون نابه ستری و مانای بهیته که وه زحمهت ده که وی. چه ند بهیته که ی تری نه و قه صیده یه بایی دلنیا یی خوینهر نیشانیان پیکاره. شه رحه که «سپی نه ذیر» ی لی قبول ده کم به هه دیه ییکی گرانبه ها.

قه صیده تورکیه که ده مینیتته وه بۆ تیوه رامان: بهیتی یه که می له لاپه ره ۲۱۷ و بهیتی دووه می لاپه ره ۲۱۸ قافیه که یان وشه ی «یر» ه به واتای جیگه. «یر» ی یه که م وشه ی «نیجه» ی پیش که وتووهر. وهک بزانه نه م وشه یه به واتای «چۆن» دیت نهک «چه ند» وهک له شه رحه که دا بوی چووهر، ئنجا نه شمببستووهر وشه که له وتویژی نه دیبانه دا به کار هاتبیت و نه مه ده لیم زوریش ناگاداری سه روبه ری ئاخاوتنی تورکی نیم. به لام له ئاست دیری سییه می لاپه ره ۲۱۸ دا یهک تیبنیم هه یه، بهیته که وه ها رۆیشتووهر:

عکس زولفک قدحی دیدهی گریانمده

نشئه ی سنبل تر شیوه ی نیلوفری وار

من وای بۆ ده چم که له وانیه وشه ی «قدح» به نه سل «قه زح» بووبیت چونکه قوزه ح رهنگینه له گه ل سونبولی ته ر و نه یلوفه ری چاوی به فرمی سک ده گونجی.

ده شبوو قه صیده که به یهک جوهره رینوس بیت نهک «شیوه ی» له تهک «سنبل تر» و «نشئه ی» هه ره مه یی بنووسرین. ئنجا «زولفک» کۆنه رینوسی تورکی به کاره یناوه که به «زولفن» ده خویند ریته وه.

بهیته تورکیه که ی لاپه ره ۲۱۹:

نفس ساعت گیبی ایشلرسه گریاد ایله طاعتدر
بر انک قورمه‌سی پیریولنه احیای ساعتدر

له واتای «احیای ساعت» دوو جوړ لیکدانه‌وه کراوه یه‌کیان به معنای کات «واته زیندووکردنه‌وه‌ی شه‌وه به تاعه‌ت». دووهمیان زیندووکردنه‌وه‌ی سه‌عاه‌که خوئی. وایزانه واتای سییه‌می هه‌یه که «قیامه‌ت» راده‌گه‌یه‌نی تاعه‌ته‌که دریژ ده‌کاته‌وه هه‌تا ئه‌و رۆژه. له نایه‌تی «ان الساعة آتیة لاریب فیها» و هه‌دیثی «جئت والساعة كهاتین» وشه‌که قیامه‌تی لی مه‌به‌سته. ئه‌و هه‌قه‌شم هه‌یه بلیم، که له به‌یته‌که‌دا چ هیمایه‌کی ئه‌وتو نه‌بی وشه‌که بو شه‌و بباته‌وه، مه‌گه‌ر عاده‌تی سلوکی شه‌وانه که له‌لاوه ده‌زانین هه‌یه، مانا‌که‌ی «قیامه‌ت» هه‌وجه به پارانه‌وه نییه بوئی تا قبول بکریت، وه‌ک مووی لووت به لمبۆزی به‌یته‌که‌وه ده‌نووسی.

له لاپه‌ره ۲۲۱ به‌یتی یه‌که‌می غه‌زه‌له‌که:
خاو و بی خاوی دو زولفی خاوم ئه‌ز
چاوه چاوی یه‌ک غه‌زاله چاوم ئه‌ز

به‌داخه‌وه فاتیحی جوانه‌مه‌رگ هیما‌ی بو ئه‌و لیکدانه‌وه‌ی من روونم کرده‌وه بوئی، نه‌کردووه، ریئی هه‌بوو ئیشاره‌تیکی بو بکات وه‌ک بو لیکدانه‌وه‌که‌ی مامۆستا شوکری کرده‌وه. ئه‌وه‌ی من بوئی چووم و له به‌رایی ئه‌م نووسینه‌دا باسم کرده‌وه ورده‌کاری و گه‌وه‌رچنی نالی دهر ده‌خات، چی ده‌مینیته‌وه له واتای ئاشکرای وشه‌کان شتیکی عاده‌تی و جوانه.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره ۲۲۲:
ناری سینه‌م گه‌ر نه‌بی غه‌رقم ئه‌من
ئاوی چاوم گه‌ر نه‌بی سووتاوم ئه‌ز

له شه‌رحه‌که‌دا راسته‌واتای وشه‌کان لیکدراوه‌ته‌وه. وایزانه له «چه‌پکیک له...» یان له وتووێژدا لایه‌نیکی گرنگی شرایه‌وه‌ی به‌یته‌که‌م روون کردۆته‌وه، ره‌نگه‌ بو فاتیحیشم ده‌ور کردبیته‌وه: ئه‌م به‌یته یه‌کسه‌ر له به‌یتیکی ته‌سه‌وفی عه‌ره‌بی وه‌رگیراوه ئه‌مه ده‌قیه‌تی:

فلولا زفیری اغرقنتی ادمعی
ولولا دموعي احرقنتی زفرتی

واشده‌زانم به‌یته‌که هی «بوصیری» ی خاوه‌ن «بردییه و هه‌مزیه» یه.

نالی له خواستنه وهی واتای ئەم بەیتەدا مەهارەتیکی سەیری نوواندوو: که دەلێ «ناری سینەم گەر نەبێ غەرەم» هۆی غەرەبوانەکەت پێ نالی تا له نیو بەیتی دوو هەمدا «ئای چاوم» دیت نوکتەکەت بۆ ئاشکرا دەکات. لەم نیو دەپێرە دوو هەمیشدا که دەلێ «سووتام ئەز» هۆی سووتان دیار نییە، دەبێ بچیتەوه بۆ میصرەعی یەکەم وا لەویدا «ناری سینەم» ی بۆ ساز داویت: ئەم هینان و بردنە نیگا و زهینی خوینەر له بەر و دواي بەیتەکه بۆ و دەست هینانی تهواوی واتاکە ی هەر له شاسواری وهکوو نالی دەوشتیتەوه، سەیریش لەو هەدایە که ئەم سیحرکارییە نەک هیچی زیاد ی تێ نەچوو بە لکۆو بە لی گل دانەوه و شارندنەوه و خامۆشی بلیمەتی و مەهارەتەکه و جوانی بەیتەکه ساز بووه. هەرچی بەیتەکه ی بوسیرییه له هەر نیو بەیتدا هۆی دیار دەکە ی بە دەستەوه داوه وهک بلێی نیو بەیتەکان خۆیانان بەتال کردۆتەوه له چاوه ئەوهی نالی کردوو یه تی.

له ئاست بەیتی دوو هەمی لاپەرە ۲۲۲:
 غەیری زولفی تو که پشتهی عومرە
 دەست له «مافیها» ی زەمان بریاوم ئەز

شەرەکه دەلێ: ئەگەر زولفی یار نەبێ، که هەناسە هەناسە ی عومری شاعیر بە یەکه وه ئەبەستی، هەر هەناسە یه کی بگری دوا هەناسە ئەبێ و، پەيوهندی به شتیکی ترهوه نابێ به دواي ئەودا بێ. من وهای بۆ ناچم: نالی دەلێ زولفەکه ی یار پشته ی عومرە، عومریش زەمانە و له گەل رۆژانی تەمەنی هاوچینسه که شهو و رۆژیش هەر زەمان. جگە لەمە: دەکرا بگوترێ لیدانی دلێ بهو پشتهیه بەستراوه، هەر نەبێ لیدانی دل و خوینەکه و دەمارەکان هەمووی بە شتیکی وجودی شاعیرن که چی بای هەناسە لاوهکییه و ناویشی نەهاتوو یاخود، خوردرتی بکەینهوه، زولفەکه ش له بەیتەکه دا نەلهراوتهوه هەتا تارمایی با بیته خەیاڵمان. لەمانە هەموو تیپەر کهین: نالی به ئیصرارهوه سووره له سەر هیندی که له هەموو دنیا غەیری عومرەکه ی که بریتیه له زەمان شتیکی دیکه ی مەبەست نییه ئەویش له قودسیه تی ئەو زولفیه که ئەجزای عومری به یه که وه دەبەستیتەوه. لێرەدا تیپینییه کی گرنگ هیه واتاکه خەستتر دەکاتەوه: نالی زەمان و عومر و پشته ی زولفی وه ها تیک بەستوو و لیکي گری داون که موحتاجی فکری هەناسە نەمینی وهک ئەوهی که هەناسە رابگریت بۆ چەند دەقیقه زولفەکه پێوهندی پشته و عومرەکه بەر دەوام دەکات، هەر زولفەکه بریا عومرەکه دەبێ، که دیتمان هەناسە بریا و عومر بەر دەوام بوو. خولاسه و بیگومان نالی بۆ دهوامه ی عومری چاوی بریوهته زولف، له وه به ولاره «مافیهای زەمان» ی مەبەست نییه.

له باره ی «مافیها» ی زەمانه وه که شەرەکه دەلێ، دەبوو «مافیها» بێ چونکه زەمان نیره نەک می، گلهیم لهو تیپینییه ی شەرەکه نییه هەرچەند دلّم دا بین نەبوه به سەلماندنی سەهووی نالی له ئاست نیری و مینی زەمانه وه، به لام خۆم لی که ر دەکرد هەتا ئەمڕۆکه، ریکه وتی ۱۷-۳-۱۹۹۶، که به نووسینه که ی خۆمدا دهاتمه وه بۆ راستکردنه وهی هەله یه کی کردبیتم، له هیکر شەبهنگی واتایه ک به

زهیندا هات ئه و گرفتهی دهرهواندهوه. نالی که دهلی «دهست له مافیهای زهمان» وشهی دهست دهکاته مهرجهعی راناوی «ها» ی مینینه که له عهرهبیدا «ید - دهست» مینیه. ئه و «ما» یه ی به «اسم موصول» دهناسرئ و ئه و شتانه دهگریتهوه له ناو دهستی نالیدان، هه مووی هی زهمانن، واته ههر شتیکی سهر به زهمان بی و پیوهندییهکی، ههر چۆنیک بی، به نالییهوه هه بی، نالی دهستی خۆی بریوه له و شتانه. ئنجا که دهستی نالی برا له زهمانه، ههر ده مینیتیهوه زولفه که ی یار که رشتهی عومریه تی. به و پینه عومری نالی به زهمانهوه به ند نییه، ههر رشتهی زولفه که به ردهوامی کردووه و دهیکات، چ کاتیک رشته که پسا نالی به مردوو حیسابه.

له ئاست بهیتی کۆتاییی غه زه له که له لاپه ره ۲۲۳:

ئه ی ره فیقان! صوحبه تی نالی مه که ن

بوچ؟ که من له ورا وه کوو به دناوم ئه ز

خۆزی تیکستی دیکه ی ئه م بهیته ش له دستدا ده بوو: من دیتومه «گه لی به دناوم ئه ز» هاتووه. جگه له م وشه یه هی دیکه شم دیتوووه جودا له م تیکسته به لام نایه ته وه بیرم، ئه م ما ده زانم «له ورا» ی تیدا نه بوه. ئه م «له ورا» یه له نیوان فه قیاندا، کاتی دهرس وه یا مونا قه شه، ده بیسترا نه ک به واتای «لیره دا» به لکوو به واتای «چونکی». راستیه که ی نیوه به یتهی دووم جیی متمانه نییه و ناقولایشه، موسیقای شیعی تیدا نییه. «که من له ورا وه کوو» به هیچ پیوانه یه ک له قه به ل نالی، بگره چ شاعیریکی دامه زراو، ناکریت. ههر نه بایه «بوچ که له ورا من وه کوو به دناوم ئه ز» کمیکی ناقولاییه که ی لاده برد، ههر چه ند هاتنی «من» له گه ل «ئه ز» بو هه لنانی یه ک جومله له گه پی مندا ل ده کات که چه زی چوو یته «ئه ز». «وه کوو به دناو» هۆی نه سیحه ته که ی بیه یز کردووه چونکه «وه کوو» بو ته شبیه، ده ستوری «قاعده التثبیه نقصان مایحکی» له به د ناوییه که داده شکینئ. ئه م بهیته به هیچ جو ریک و له هیچ روویکه وه که لکی شیعی پیوه نییه.

له بهیتی یه که می لاپه ره ۲۲۴:

هه ی که ریکم بوو چ په یکه ر؟...

شه رحه که ده لی «چو په یکه ر...» راسته به واتای «وهک په یکه ر»، هه موو نوسخه کان چ په یکه ریان نووسیوه و به هه له دا چوون. که چی شه رحه که له سه هوودایه چونکه «چ په یکه ر» پازی نییه ئه و که ره وهک په یکه ر بی، ده یه وئ په یکه ریکی سه رسوره یین و ده گمه ن و بیمانه ند بیت، وهک که ده لی؛ چ بلیمه تیک!! چ نازداریک!! چ ئافه تیک!!.

بهیتی یه که می لاپه ره ۲۲۵ که ئه مه ده قیه تی له کتیه که دا

بن زگ و جه بهت سپی، کلک ئیستر و دامه ن سیا

یه که تاز و، سئ بر و، دوو باد و شه ش دانگ و دریز

به لای منوه له تیکرای تیکستهکانی دامه‌نی لاپه‌ره‌که به‌یته‌که به‌م شکله راست دهرده‌چی:

بن زک و جه‌به‌ت سپی، کلک و سه‌ر و دامه‌ن سیا
یه‌ککه تاز و، دوو بر و سی باد و شه‌ش دانگ و دریژ

«کلک ئیستر» له به‌یتی سینه‌می لاپه‌ره‌که هاتوو، ناشی له مه‌ودای وه‌ها کورتدا دوو جارن
بگوتریته‌وه. ئەو ژمارانه‌ش «یه‌ک، دوو، سی، شه‌ش» به دوا یه‌کترا بین نه‌ک «یه‌ک، سی، دوو...».
له به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره ۲۲۶ «لاکین بی کرپژ» دووره له زه‌وقی شاعیرانی کورد، هه‌ر نه‌با «لیکین»
بووایه وه‌ک حاجی قادر ده‌لی: «نه‌زه‌ربازن وه‌لیکین دوور به دووری». به‌لام بیگومان «ئه‌مما بی کرپژ»
له‌بارتره، وه‌ک له هه‌ندی تیکستدا هاتوو.

به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره ۲۳۸:

ئه‌ی دل! خه‌راجی حاصلی ظولماتی به‌حر و به‌ر
میراتی ئیعتیباره له فرزه‌ندی فه‌یله‌قووس

شه‌رحه‌که «فرزه‌ندی فه‌یله‌قووس» ی به ئەسکه‌نده‌ری مه‌که‌دۆنی لیک داوه‌ته‌وه: وا ده‌زانم مه‌به‌ستی
ئه‌سکه‌نده‌ری زولقه‌رنه‌ینی ناو کتییی ئەسکه‌نده‌رنه‌نامه‌یه که گۆیا هه‌موو دنیا‌ی گرتوو به تاریک و
رووناکیه‌وه. ده‌شلی: «ئه‌وه‌ی بۆ بنیاده‌م ده‌مینیته‌وه ته‌نها ئەو میراته‌یه که له پیشینان بۆمان ماوه‌ته‌وه...»
وه‌ک بۆی ده‌چم مه‌به‌سی نالی ئەوه‌یه که «ئیعتیبار» واته عیبه‌رت و په‌ند وه‌رگرتن له جیهانگیری
ئه‌سکه‌نده‌ر ته‌نها میراتیکه بۆمان ماوه‌ته‌وه، هه‌رچی «خه‌راجی حاصلی ظولماتی به‌حر و به‌ر» هه‌یه
له‌وه‌ی زولقه‌رنه‌ین وه‌ری گرتوو له‌و عیبه‌رت به‌ولاوه هه‌چی نه‌ماوه و نامین.

له لاپه‌ره ۲۴۷ به‌یتی کۆتاییی غه‌زه‌له‌که ئەمه‌یه:

یا گه‌داییکه غه‌نی، یا پادشاهیکه فه‌قیر
له‌م دووه خالیی نییه نالی له رووی حه‌دی وه‌سه‌ط

شه‌رحه‌که وه‌های بۆچوو که نالی خۆی به «گه‌دای غه‌نی» داناوه هه‌رچه‌ند پاته‌وپات ده‌ری نه‌برپوه،
گۆیا به‌یته‌که راده‌گه‌یه‌نی که نالی یا ده‌بی خۆ به ده‌سه‌لاتداره‌وه هه‌لنه‌واسی و هه‌ژاری مالی دنیا بی
به‌لام له ده‌رووندا ساماندار بی، یان ده‌بی خۆی سووک و بیسه‌نگ بکات تا‌کو له باره‌ی ژیا‌نی ماددی‌ه‌وه
وه‌ک پاشا بزیت.

ئه‌م شه‌رحه عه‌کسی مه‌به‌س و واتای به‌یته‌که‌یه، چونکه گه‌دای غه‌نی ده‌کاته‌وه بی سه‌روه‌تی دنیا‌یی و
ده‌وله‌مه‌ندی دل و ده‌روون. پاشای فه‌قیریش ده‌کاته‌وه ده‌وله‌مه‌ندی دل و ده‌روون و ده‌سته‌تال له مالی
دنیا: گه‌دای غه‌نی و پاشای فه‌قیر پی‌که‌لپیکن چونکه گه‌دا فه‌قیره و غه‌نی پاشایه.

له بهیتی یه که می لاپه ره ۲۴۸ وشه ی «مه حال» نووسراوه. وا ده زانم «محال» به «موحال» دنووسریت. له بهیتی دووه مدا:

مه عنای بی نوور و طولمهت و نه شری حیات و مهوت
بوو، روو و زولف و روژی و یصال و شهوی فیراق

شهرحه که بهیته که ی له قه به ل پیوه ندی بی نیوان نالی خو ی و خو شه ویسته که ی کردووه... راستیه که ی، واتای بهیته که تیکرای خهلق و جیهانی بهرین ده گریته وه که نالی شی بهرده که ویت. نوکته یه کی زیده گه ورهش له ده قه که دا شرایه وه یه: هرچی «روو» و «زولف» ه ته نها «نوور» و «طولمهت» ده گرنه وه. هرچی «روژی و یصال» و «شهوی فیراق» ه سهرله بهری نوور و طولمهت و نه شری حیات و مهوت ده گرنه وه: روژی و یصال که نه شری حیات ه له ه مان کاتدا نووره. شهوی فیراق که مهوته ئه ویش له ه مان کاتدا طولمهت، سیرپی ئه م گرنگیهش له وه دایه که و یصال جگه له دیتنی یار له زهتی گه ورهتری تیدایه که گه یاندنه جی ئاره زویه، شهوی فیراقیش جگه له تاریکایی، مه رگی شی پیوه یه که دوورکه و تنه وه یه له یار.

دهسته وارژهی «نه شری حیات و مهوت» ده شی وشه ی «نه شر» هر بو حیات ئیضا فه بکریت که واتای ژیانه وه ی مردووان له روژی قیامت راده گه یه نی. هرچی «مهوت» ه بی نه شر ئه دای مه به ست ده کات. له به رای بی بهیته که وشه ی «بوو» بیجییه، «وهک» له باره. ناشزانم چو ن له نووسینی کوندا فرقی نیوان «بوو» و «بو» کراوه تا له شهرحه دا تیکستی جو دایان بو سازدات.

بهیتی سییه می لاپه ره ۲۴۹، نیوه دیری یه که می نووسراوه:

شیرینی یو، له تالی یو ترشی عیتابی رووت

وشه ی «عیتاب» له گه ل واتای ئاشکرای بهیته که چ پیوه ندی به کی نییه. له شهرحدا به زوره ملئ جیگه یه کی له ق و ته سکی بو سازداوه گویا یار له خویدا شیرینه به لام به هوی ئه وه موو گله یی و بناشته تال و ترشه وه که ئه یکه یه... هتد ه موو غه زه له که عیتابی ک و ترشییه ک و تالییه کی تیدا نه هاتووه... له بهیته کی دوواتردا ده لی: ئه ی میهری میهره بان.

من به عومری خو م هر «خولاصه رووت» م خویندوتوه وه و له تیکستی ده ستخه تدا وه هام دیتووه. هی نانی دانه یی سما قیش به وه جی «مفارقة» هاتووه و بهیته که ی شیرنتر کردووه.

شهرحه که وشه ی «ناوچاو» ی هی ناوه له کوتایی شهرحی بهیته که دا به واتای «جه بین» یا خود هه رنه بی که وئوته ئاست شوینی جه بین له بهیته که دا. پیشتتر نه میستووه «ناوچاو» «جه بین» بیت: ده گوتری «ناوچه وان» که کورتکراوه ی «ناوچاوان» ه. شهرحه که ده لی «خاله که ی به ناوچاویشته وه یه وه ک ده نکی ترشه سماق دیته پیش چاو». ئه گه ر «ناوچاو» «فی العین» (داخل العین) بیت هر ببیله هه یه وه ک دانه بیت... له ده می ئه م نووسینه دا ده نگم به که س راناگات پرس ی پی بکه م له باره ی واتای «ناوچاو» دووه. خوینهر سه رپشکه...

له بهیتی سهرهتای لاپهړه ۲۵۰ وشه ی «تهسبیح» هاتوو: بیگومان نالی نانوسیت و ناشیه وئ بنوسیت و نهشی توانیوه بنوسیت «تهسبیح» چونکه ئەوسا ئیملائی ئیستا که پهیدا نه بوو بوو. شوبهه نییه له وهدا که نالی و هموو نووسه ران «تهسبیح» یان نووسیوه و هرچی ئەدییه مه بهسی «تهسبیح» بووه نه که «تهسبیح».

له بهیتی دووهدا که «محاق» به مانگی شهوی ۳۰ داندراوه که دهرناکه ویت، نهختیک کورتی هیناوه چونکه مانگی عه رهبی ۲۹ و ۳۰ رۆژی هیه. واش دهبی له سهرهتای مانگدا له بهر تۆز یان هه ور مانگه که نادیتری، دهشی مانگی ۲۹ شهوی بیته ۲۸ رۆژی، ئەمهش کاری خۆدزینه وهیه له زانست بۆ وشکه ئیمان. له ئاست «بامی بامداد» و نیوه بهیتی دووهدی دیره شیعه رکه که ئەمه دهقیه تی له کتیبه که دا:

ئەمی میهری میهره بان وهره سهر بامی بامداد
دا مهرووان ببن به هیلالی شهوی محاق

شهره که دهلی: نالی که «سهربان» دهکا به «مضاف الیه» له پئی «ی» ئیضا فوه بۆ بامداد، ئەو بامدادی کردوه به شتیکی مادی که له کاتیه وه گۆریوه بۆ جیگه، کاتیش ماده نییه.

دهبی بلیم، من دلنیا نیم له وهدا نالی «بامی بامداد» ی نووسیبت چونکه به زۆری ئەو «ی» هی ئیضا فوه له شیوه نووسینی فارسی ئامیز نه دنوسرا. ئنجا ئەگه بشسه لنین «بامی» نووسراوه ته گه ره ی گه وره تر دیته پیش چونکه که «بام - واته: بان» ی راسته قینه نه بوو، هر کات هه بوو، ئەو میهری میهره بانه له سهر چی راوهستی و به رزبیته وه هه تا ما هرووان بی نوور بکات... دهشیا بگوتری له دهسته واژدهی «بام بامداد» دا مه عنای ئیضا فوه په یدا یه، ئەو ماددیته و ناماددیته سبهری ئەصه واتان و زیده جوانیه که له بهیته که دا پیک ده هیئت.

تیبینیم له وهدا ناوهستی، یه کیکی گرنگر ماوه بیلیم، شهره که دهلی: «ئەمی یاری پرومهت وهک خۆر و، به به زه بی! له ئاسۆ هه ل بئ و وهره سهربانی سبه یان، تا هه رچی جوانی تر هه ن له تاو جوانی تو هه موویان خویان بشار نه وه، وهک مانگی رۆژی سیی مانگ باریک و بیه یز ببن» «مانگی محاق نه باریک و نه بیه یز ده بی چونکه دیار نا که وئ».

ئەم واتایه له تهک راستینه ی واتای بهیته که، وهک من بۆی دهچم، زۆر کورت ده هیئتی: نالی دهلی ئەمی یار... سبه یئ وهره سهربان هه تا هه موو ئەو جوانانه ی پروویان وهک مانگه ببن به هیلالی شهوی محاق. «هیلال له شهوی محاق نادیتری. له نمونه دا ده لیم: که گوت «مرویه کی ئازاد کو و زنجیر کرا» ئازادیه که ی له ناو دهچیت هه رچه ند مروکه خۆی هه ر ماوه. هیلاله که ی شهوی پیشووش هه ر ماوه به لام نووری نه ماوه، نادیتری». نالی له م بهیته دا وا راده نوینی که دهرکه وتنی یار له بامدادا وه های پرشنگ دایه وه که نووری به یانیشی شارده وه خستییه ریزی شهو. دیاره «ماهروو» له باری وه هادا ده جاران و سه د جارانش نووریان پیوه نامینی و ده بنه هیلالی محاق... که م وه ها ده بی موباله غه ی ئەدی بانه ی دلپه سه ند بگا ته ئەم راده یه. هه رچه ند جینی له باریش نییه بۆ شتیکی ئەوتوی سهر به موباله غه، به لام نییه تی سوود گه یانندن به زهینی خوینه ر لیم خوش ده هیئتی ئەم شاکاره ی «تصوف» که له شکلدا

موبالغە و لە سلووکى تصوفدا بە حەقىقەت دەروات:

يەك جورعە مەى ئەز حەرىفى مەستەت بېرسەد
صەد چاشنەى دەمى ئەلەستەت بېرسەد
ئەين جام نىهادەئەند دەر تاقى بولەند
پا بەر سەر خویش نىھ کە دەستەت بېرسەد

واتە: يەك قومە شەرپاب لە دەستى ھاوبادەى مەستەوہ پىت بگات، صەد تامى دەمى ئەلەستەت پى دەگا. ئەم جامەيان لە رەفى بلندا داناوہ. دەبى پى لەسەر كەللەى خۆت دابنىت هەتا دەستەت پى بگات.

«دەمى ئەلەست» ئەو دەمەىە كە خوا لە خەلقەندەى خۆى پرسى: «ألس ت بربكم؟» هەلبەت ئىمانى ئەو دەمە كە ئىمانى دىتنە نەك بىستن و سەرگورشتە ئەوپەرى ئىمانە كەچى شاعىرى صوفى ھاوپەيمانى لەگەل رابەردا پەسەندتر دەكات، صەد جارانىش پەسەندتر. من وەها دەزانم مەبەستى لەو دەبايە كە رووبەرووبوونى خوا دەهشەتتىكى وەها دەخاتە دل و وىژدانى بىنەر بەبەرىوہ نامىنى لەرزەت ببەرىت: هەرچى رابەرە دەشتگەىەنى بە پلەى خوداىەتى و لەرزەتشت پى دەبەخشى.

مەبەس لەم چوارىنە لايەنى موبالغەى «پى لە سەر كەللەت دابنى...» يە كە موستەحىلە، كەچى موستەحىلەكەش بۆتە مومكىن لە رپى «حەرىفى مەستەوہ».

لە بەىتى سەرووى لاپەرە ٢٥٠:

صوفى لە فەقر و فاقە وەكو فاقە فاقى دا

تەسبىحى دام و دانەىە، رىشى دو فاقى فاق

شەرەكە دەلى: تەزبىحەكەى -صوفى- لەو رووہوہ كە بازنەىىە وەكوو داو واىە و، ... من دەلیم تەزبىح خۆى برىتىيە لە دەنكەكان و لەو داوہى دەنكەكانى پىوہ دەكرىن، بەوہدا تەزبىحەكە خۆى دەبىتە ھۆى گرتنى چوئەكە، يان تەىرى دىكەى وەك كەو، سويسكە... راوچى داوہ مووسكە دەننەوہ، بە دەورىيەوہ دانەى گەنم، جو پەخش دەكەن. ئەمەيان وەسىلەىەكى راوى خەلقە. وەسىلەى دووہم رىشى صوفىيە كە بە شكلى دووفاقى دەبىتە فاقە. تەنھا يەك دانەى پىويستە كە مەل بۆى بچىت، نالىش لە «دام و دانە» خەمخورىيە ئەم لايەنەى كردوہ چونكە «دانە» ى ھاورىيە «داو» ەكە لە قەبەل تەنھا داوہكە نەكراوہ (دەبوو ئەم بەىتە پىش كەوتتەوہ لە بەىتى پىشووتر بەلام ھەلكەوت يان رىكەوت وەھای ھىنا)، بە كەلكى فاقى رىشى صوفىش دىت.

لە ئاست بەىتى سەرەتای لاپەرە ٢٥١ كە ئەمە دەقىەتى:

نالى كە صەدرى مەسنەدى تەمكىنى تەكىە بوو

بۆ تۆ بووه به دربه‌دهری کووچه وو سوقاق

شهرحه‌که له ورده‌کارییه‌ک بئانگا بووه: وشه‌ی «دربه‌دهر» عاده‌ته‌ن بۆ که‌سیک ده‌گوترئ له شاریکه‌وه بۆ شاریک، له ولاتیکه‌وه بۆ ولاتیک سوور بخوا. له‌م به‌یته‌دا نالی که به زاهیر خۆی ده‌کاته گه‌ریده‌ی ئەم درگه بۆ ئەو درگه‌ی سوقاقان، مه‌به‌سیه‌تی یار بدۆزیته‌وه، به هه‌ر نه‌وعیک بئ و بۆ هه‌ر ماوه‌یه‌ک بیت چاویکی پئ بکه‌ویت. ئەم مه‌عنایه راست درده‌چی ئەگه‌ر یار له مائی خۆیشی نه‌چوو بیته‌ دره‌وه به مه‌رجیک نالی نه‌یدیتبئ: درگه‌ی هه‌موو مائیک لئ ده‌دات و چاویکی تیدا ده‌گئیرئ به‌لکوو... خواو‌راستان... ریکه‌وت با پیشی بگوترئ سوائکه‌ری دربه‌دهری کووچه و سوقاق.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره ٢٥١:

چییه گواره گوناھی، وا به نه‌سته‌ق
به گوی هه‌لتاوه‌سیوه، سه‌ر موعه‌لله‌ق

وشه‌ی نه‌سته‌ق له «نَسَقْ - نه‌سه‌ق» ه‌وه هاتووه و ده‌لاله‌تی ریکوپیکی هه‌یه. ئیستاش له وتووێژی بازاری ترنجاندنی «ت» له هه‌ندئ وشه‌ی بیگانه باوه وه‌ک «که‌ستاره» له جیاتی که‌سساره. ده‌لئین «فیتراقی کرد» له جیاتی «فراق - فیراق».

زاهیری به‌یته‌که وه‌ها ده‌نوینی که گواره هه‌لواسراوه به گویچکه‌ی گواره خۆیدا وه‌ک که باو بوو زۆردار خه‌لقی هه‌لده‌واسی به گوی، به لووت، به گه‌رده‌ن... که‌چی به گوی یاردا هه‌لواسراوه سه‌ره‌وژیریکی ده‌سته‌رنگینه.

به‌یتی سه‌رووی لاپه‌ره ٢٥٢ حیکایه‌تۆکه‌کی دلپه‌سه‌ندی ئەم رۆژگاره‌ی له‌گه‌لدا هه‌یه: هه‌ژاری شاعیر و زمانزانی نه‌مر له رادیوی قاهیره، به‌ر له ده‌یان سال، به ده‌م وتووێژه‌وه له ئاست پرسیاریک له باره‌ی به‌هره‌ی نالییه‌وه گوتبووی:

ده‌خیلت بم نه‌خیلی یا روطابی
وه‌ها شیرین و، سینه نه‌رم و، دل په‌ق!

ئەم نه‌خیله مائی عه‌ره‌به و هه‌زاران شاعیری بئ ره‌زای هه‌یه: به‌کیکیان دارخورمای وه‌ها عه‌زیز نه‌کردوه و به‌م جو‌ره‌ی هه‌لنه‌داوه‌ته‌وه. په‌حمه‌ت له نالی و له هه‌ژاریش...

ده‌قی به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره ٢٥٢:

سه‌راپای گرتووی زولف، بۆیه بووی
موقه‌یه‌د هه‌م موخه‌لخه‌ل، هه‌م موطه‌وووه‌ق!

وشه‌ی «زولف» له نیوه‌دی‌ری به‌که‌مدا به‌یته‌که‌ی ته‌نبه‌ل کردوه، له بار مجیزی مندا نالی پئی رازی نییه. وام له بیره به‌ر له ساله‌ها وه‌ها خۆیندوه‌ته‌وه: که بووی. ده‌قی نوسخه‌ی «کم» و «من» له په‌راویزدا

که ئەمەیه: «سەراپای گرتووی زولفەینی خاوت». چەندیکی دووریشە لە دەقی پەسەندکراوی شەرحدەر، بێگرفته و عەیبی تیدا نییە. نیوہەیتەکە دەبیتە «عامل» بۆ موڤرەداتی نیوہەیتی دووہم. موخەلخەلیش لە خاخالەوہ ہاتووہ بۆ پیتی.

لە بەیتی یەکەمی لاپەرە ۲۵۳:

لە پیت ئالاوہ حەلقەیی ماری گیسووت

عەجایب حەیبی بی جان قەیدی موطلەق!

شەرحەکی تەواوہ تەنہا یەک نوقصانیی ھەیە ئەویش لە «قەیدی موطلەق» دا کہ مەبەس لینی ئالقەیی گیسووہ بۆتە قەید و قەیدەکەش بەرەللائیە چونکہ گیسووہکە نەبۆتە گری ھەر ئالقەییە... بەلام وشەیی «مطلق» کہ بوو بە وەصفی قەید یان ھەر شتیک بی ھەلدەگری ھەمیشەیی و ھەمەگیر بیت وەک کہ دەلێی «مطلق الزمان»، «إطلاقاً»، «مطلقاً»... ھتد. بەم مانایە قەیدەکە دەبیتە ھەمیشەیی لە پیتدا چونکہ چەندیکی زولف شوڤبووہ لە پیتی ئالاوہ. بەلام دیسانەوہ نەبۆتە گری، واتە پیتی ھیچ شتیک لێ نەبەستووہ قەیدی موطلەق لە مەعنادا ھەلدەگری «مطلق القید» بی، قەیدی ھەمەکات بیت.

لە بەیتی دووہم، لاپەرە ۲۵۳ کہ ئەمە دەقیەتی بە پیتی رینووسی کتیبەکە:

کہ لیل و سوور و کول بوو چاوی تیژت

ئەوہندە پیتی دەریژی خوینی ناحەق

وشەیی «کہ لیل» لە بەرانبەر وشەیی «تیژ» دا بە ناچاری و لە پیتی «تەداعی عکسی» یەوہ دەبی «کلیل - کہلیل» بی واتە تیژی پیوہ نامینی و وەک تیغی کولی لێ دیت. وشەیی «کول» لە نیوہدیڤری یەکەم ھاتووہ بە واتای نەخۆشیی کولییە نەک کول بوونی تیغە. دەگوتری «ذھن کلیل» واتە زەینی نەبەر، بی بڕشت. لەگەڵ ئەمەشدا وینەیی مەعنا لیدانەوہی شەرحەکە کہ «کول» ی بە نەبەر داناوہ جلوہ دەبستی.

بەیتی کۆتایی برە شیعرەکە لە لاپەرە ۲۵۴ ئەمە دەقیەتی:

شوکر نالی سەری خەصمت وەکوو گو

بە خواری نەک بە یاری کەوتە بەر شەق

شەرحەکە وەهای داناوہ کہ مەبەس لەو خەصمە - دوژمنە - زولفی یارە کہ تیتی ئالاوہ و دەست و پیتی بەستووہ و... ھتد «دەبی شەرحەکە بخویندریتەوہ».

راستییەکە من لەگەڵ ھیچ وشە و شەرحیکی ئەو بەیتە نیم: ھەرچی بەیتیکی ئەم غەزەلە زولفی تیدا ھاتبیت بە مەدح و ھەلدانەوہ بووہ، چ ھیما و نیمچە رستە و راگەیاندنیک نییە زولفی وەک خاخال و قەید و تۆق و ئالقەیی مار ببیتە تۆپ و شەقی تێ ھەلدريت.

بەیتەکە بی تەئویل ریسوا کردنیک خەصمە کہ ئەگەر نەشبێ لە پیوستدا پەیدا دەکری... ئەم غەزەلە

له لای «وحده» ی مه عنای تیدا مه بهست نه بوه. له گواره وه بۆ روطه ب، بۆ زولف، چاوی کول و کهلیل، سهری خهصم و اتا ئارایی کردووه و به شتیکی هه ره بهرچاوی شیعیری فارسی و کوردی و زۆریه ی ولاتانی خاوهری موسلمان له م جوړه بوون.

له لاپه ره ٢٥٥ بهیتی یه که م:

ئهی شوخی بی نیاز و گران ناز و غمزه سووک
تیری موژت نیشانه یی دل کون دهکا به نووک

شهرحه که ی ریکه، به لام وشه ی «بی نیاز» ی که لیک داوه ته وه «به کهس موحتاج نه بووی» و راستیشه له م ته رزه جیگه په دا و اتایه کی دیکه ش ده به خشیت که جیی نیازی که سیش نیت چونکه له خوین رانا بین ته ما له و هه موو جوانی و شوخی و ناز و فه تتانییه بنین.

دل م بۆ ئه وهش ده چیت که نالی له دراوسینی تی دوو وشه ی «کون» و «نووک - جاران نوک دهنوسرا» ته پکه په کی نابیته وه، وهک بلایی، خوړایی نییه هه ر کامیکیان هه لگپرته وه ئه وهی تر دهرده چیت... خه یال ده گیرم و به شتیکه وه به ند نابی.

له کو تایی بهیتی دووه می هه مان لاپه ره «سولووک» نووسراوه گو یا ویزای شیخ سولووکیش به سته ی که مه ندی زولفی یاره. «سولووک - سلوک به نووسینی عه ره بی» ناوی و اتایه نهک ماده، ناشی و نابی به سته ی هیچ شتیکی بیت... راستیه که ی «سه لووک» ه که به و اتای «سالیک» دیت. شهرحه که له کو تایی دا ده لئ: ده شی وشه که سه لووک بی... ده بوو له سه ره تا وه «سولووک» ره ت بکاته وه.

له بهیتی یه که می لاپه ره ٢٥٦:

نهقدی دلئ که رائجی سه ودایی تو نه بی
مه غشووش و که م عه یاره وو هه م قه لب و هه م چرووک

شهرحه که نهقدی به زیر لیک داوه ته وه، نهقد یا پارهی یا رهخه و نرخاندنه. وشه ی سه وداش که شهرحه که ده لئ: «زیری دلئ که له بازاری خو شه ویستی تو دا نه روا و تو په سه ندی نه که پیت و وهری نه گریت زیریکی خاوی نییه» و له قه به ل مامه له ی کرین و فرۆشتن کراوه، و اتایه کی دیکه شی هه یه که عیشقه. ئه م و اتایه نه قده که ده کاته خولیا و شهیدایی که ئه ویش ئه گه ر به لای ئه و گران نازدوه ره و اجی نه بوو قه لب و چرووک دهرده چیت. ده بی خوینه ر بزانی «نهقدی دلئ...» له هه ر مه عنایه کیانه وه بوی بچیت هه ر ده بیته وه خولیا و شیواوی و شهیدایی دل، به مه جاز وه صفی «مه غشووش، که م عه یار، قه لب، چرووک» ئاراسته ی نهقدینه ی پارهی کردووه که ده زانین دل پارهی لزوم نییه و پیشی هه لئا گیری!! نالی، نهقدی دل که خولیا و خه یال و عیشقه بۆ لای سه ودای ده باته وه که ئه ویش شتیکی دهروونییه، به لام وه صفی مه غشووش و که م عه یار... هتد که هه مووی هی ماده ده یه «له پتی نیستیخ دامه وه» به مل سه ودای

مامه‌له‌ی کرپن و فرۆشتن و به مل سه‌ودای عیشق و دل‌داریدا ده‌هینی... ماده ده‌بیته ناماددی و به‌عه‌کسیشه‌وه.

له لاپه‌ره ۲۵۷:

دهستی چناری پرووت و، سه‌ری شاخ و، لیوی گول
پازانه‌وه به خه‌له‌تی دیبا وو به به‌رگ و تووک

له شه‌رحدا «سه‌ری شاخ» به لووتکی شاخ «چیا» لیک دراوته‌وه: واده‌زانم لووتکه شاخ له نیوان «دهستی چنار» و «لیوی گول» جیی نییه و نابیته‌وه، مه‌به‌سی له «شاخ» لکه‌داره که ده‌گوتری شاخی دره‌خت، وشه‌که فارسییه.

له لاپه‌ره ۲۵۷، به‌یتی دووهم:

دهس به‌ندیانه دین و ده‌چن سه‌رو و ناره‌وهن
صاحب کولاه و سایه وو به‌رگن وه‌کوو مولووک

نیوه‌به‌یتی به‌که‌می به ده‌قی خوی له لاپه‌ره ۱۹۱ هاتووه، له‌ویدا به‌یتیکی «قوربانی تۆزی ریگه‌تم» ه. وشه‌ی «صاحب» نادرسته چونکه بیگومان نالی «صاحب» ی نووسیوه و مه‌به‌سی «صاحب» بووه به رینووسی ئەم سه‌رده‌مه. «کولاه» ده‌بوو «کولاه» بیت چونکه «ه» له بری فه‌تحة‌ی عه‌ره‌بییه نه‌ک ده‌نگی «ه» له کوردی.

له شه‌رحی به‌یتی لاپه‌ره ۲۵۸ «ئیکجار» هاتووه، راستییه‌که‌ی «ئیکجار - یه‌کجار» ه، ناشی بیژده‌ی بازارپی ناوچه‌یی جیگه به وشه‌ی راست و دروست له‌ق بکات. شه‌رحه‌که خوی ته‌واو بیعه‌بییه.

به‌یتی دووهمی لاپه‌ره ۲۵۹ ئەمه ده‌قیه‌تی:

راییل و تار و، پۆبی کولووی به‌فره، ئابشار
با بای دده‌ات و ماسییی پیندا دی وه‌ک مه‌کووک

وشه‌ی «پیندا» نیوه‌به‌یتکه‌ی له لایه‌ن کیشه‌وه ته‌نبه‌ل کردووه ده‌بوو «پیا» بنووسریت وه‌ک که نالی خوی له جیاتی «تیدا» هاتووه «تیا» ی به‌کار هیناوه:

په‌چه‌یی په‌رچه‌می و پرچی سیا
هر ده‌لئی مانگه‌شه‌وه کولمی تیا

هەر هه‌مان «تیدا» یشی به‌کار هیناوه به پینی هه‌لگرتن و داخواری کیش. له لاپه‌ره ۱۸۱ ئەم به‌یته هاتوو:

یه‌عنی ریاضی ره‌وضه که تیدا به چه‌ند ده‌می
موشکین ده‌بی به کاکۆلی غیلمان و زولفی حوور

لی‌ره‌شدا ده‌بوو «کاکۆل» نه‌ک «کاکۆل» بێت چونکه بیلزوم نه‌ختیک کیشی نیوه‌به‌یته‌که ته‌نبه‌ل ده‌بی...
به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره ۲۶۰ که ئەمه ده‌قیه‌تی:

شه‌بنم که نه‌ظم و نه‌ثره له ئەوراقی غونچه‌دا
گۆیا بووه به زار و زوبان و ددان و پووک

شه‌رحه‌که باشی بۆ نه‌چوووه که وه‌های داناوه نالی له‌م به‌یته و هی کۆتایی بره‌ شیعره‌که مه‌دحی
شاعیرییه‌تی خۆی پێ کردوووه. مه‌دحه‌که‌ی خۆی له به‌یتی کۆتایی هاتوووه که ده‌لی:

نالی عه‌جه‌ب به قوووه‌تی حکمه‌ت ئەدا ده‌کا
مه‌عناپی زۆر و گه‌وره به له‌فظی که‌م و بچووک

به‌یتی یه‌که‌میان شاکاریکه له‌وانه‌ی له زه‌حمه‌ت زه‌حمه‌تتره له وینه‌ی زیهنه‌وه برژێته قالبی وشه. نالی
ده‌لی: شه‌بنم له ئەوراقی غونچه‌دا نه‌ظم و نه‌ثره. ده‌زانین ئاخاوتن یا نه‌ظمه یا نه‌ثر، که‌واته نالی جگه له
صوره‌تی شه‌بنمی سه‌ره‌له‌که‌گۆل ده‌یه‌وئ به قسه‌شی به‌ینێ. ئەمجار که نه‌ظم و نه‌ثر له ئەوراقی
غونچه‌دا چه‌سپ بوو له‌وه ده‌رچوو و تووژی ساده بێت، نه‌خیز له «وه‌ره‌ق - که واتای کاغه‌زی لی نووسین
ده‌گه‌یه‌نی» بوو به نووسراو. نالی به‌مه‌شدا واز ناهینێ: وشه‌ی «گۆیا» جگه له‌و مه‌عنایه‌ی لینه‌وه دیاره
«ناطق» یش راده‌گه‌یه‌نی. نووسینه‌که بوو به «ناطق - قسه‌که‌ر» که‌سیش ناتوانی لی نه‌سه‌لینێ چونکه
ئهوته «بووه به زار و زوبان و ددان و پووک» که تیکرایان صوره‌تی غونچه شه‌بنم لێ نیشته‌وه‌که
ده‌کیشن شه‌بنمی نه‌ظم و نه‌ثر هی ددانه که ئەگه‌ر په‌خشانی‌ش بێ هه‌ر جوانه. زار ئەو هینده
کراوه‌یه‌یه که جیگه‌ی شه‌بنمی تیدا بوته‌وه و له شکلی تیکرای غونچه عه‌کسی داوه‌ته‌وه. زوبان تیزایی و
هه‌یه‌تی غونچه‌که‌یه که ئەگه‌ر غونچه نه‌بایه و شکوفه با له زمانی نه‌ده‌کرد. پووک ئەو هینده په‌ر و
پۆرگه‌یه که په‌ره نه‌پشکووته‌کانی له خۆیدا گرتوووه.

له لاپه‌ر ۲۶۱ به‌یتی سه‌ره‌تای قه‌صیده، که ئەمه ده‌قیه‌تی:

به‌هاوین چه‌سته خه‌سته‌ی ده‌ردی گه‌رمام
به زستان دل شکسته‌ی به‌ردی سه‌رمام

شه‌رحه‌که شیوه‌ی ئاشکرای وشه‌کانی کردوووه به واتای به‌یته‌که و هه‌ر ئەمه‌یشی له پینشدا بووه،

به لام له جيرانه تي «دل شكسته» و «بهردی سه رما» نالی بۆ ئه وه مان ده بات كه دل كه به «بهرد - حجر» شكسته بووبی جگه له «بهرد» به واتای ساردیی زستانه، كه شكسته كه ده بیته شكای حقیقی نه ك هی داخوایی شیعر. زستانیش له ره هیللی ته زره و به فر ئامرازی شكاندنی له ده ستدایه.

له لاپه ره ٢٦٢ به یتی یه كه م به م ده قه:

له قوربی «قاب قوسین» ی دو ئه برۆت
منی «أدنی» چ دوور و دربه در مام!

شه رحه كه له وه دا نیشانه ی پیکاره كه به یته كه ئیشاره ت ده كا بۆ ئایه تی «ثم دنی فتدلی فکان قاب قوسین أو أدنی» به لام بۆ ئه وه نه چوو ده كه له به یتی دووه می لاپه ره ٢٦١ ده لی:

له هیلانه ی زه میندا وه ك شتور مورغ
منی قودس ئاشیان بی بال و په ر مام

شه رحه كه «قودس ئاشیان» ی به «هیلانه ی ئاسمان» لیک داوه ته وه و «راستی لیک داوه ته وه» به هوی ئه م «قاب قوسین» وه «دوور و دربه در» ما له به هه شت، له ئاسمان. ده بوو شه رحه كه بلی «فکان قاب قوسین» و هه موو ئایه ته كه هی ده می میعراجی پیغه مبه ره كه له خوا نزیک بو ته وه. به لام نالی لیک نزیک بوونه وه ی دوو ئه برۆی یار، كه نار هزایی ده گه یه نی، ده هی ئی ته وه به هوی دوور بوونه وه ی له به هه شت له حالیکدا چهن «أدنی - هه ره نزیک» بوو. «ئه دنا» ش جگه له نزیکتر واتای «زیده دنی - هه ره سووک» ده گه یه نی كه پر به پیستی دوور كه وتنه وه یه له ئاسمان، له به هه شت.

له به یتی دووه می لاپه ره ٢٦٢ كه ده لی

به لا گه ردانی بالات بم ئه گه ر چووم
فیدای هیندوویی خالت بم ئه گه ر مام

شه رحه كه واتای ئه م به یته ی له گه ل به یتی دوواتریه وه تیک به ستوو ده كه ده لی:

نه فه س هه ر وا له ریدا دیت و نایی
له سه یر و مه یری ئه سبابی سه فه ر مام

كه تیک به سن هه بی، مانعی ش نییه له هه بوونیدا، جیی خوی بوو به یتی پایی له پی شه وه بیت كه باسی سه فه ری تیدا یه و بی ته پی شه کی بۆ چوون و نه چوون كه له به یته كه ی پی شتردا هاتوو ده:

نه فه س هه روا له ریدا دیت و نایی
له سه یر و مه یری ئه سبابی سه فه ر مام

به لا گهردانی بالات بم نه گهر چووم
فیدای هیندوویی خالت بم نه گهر مام

له «دیت و نایی» دا راده گه یه نی که مردن «به نه هاتنی نه فهس» شتیکی چاوه پروانکراوه. به خوراپیش نییه نالی له حالی چووندا خو دهکاته به لا گهردانی بالای یار و له حالی مانه و هدا ده بیته فیدای هیندووی خال: هرچی بالای به بزووتنه وهی لی ته سه وور ده کری. هیندووی خال نابزویت. بالا و بزووتنه وه و هیندووی خال و مانه وه مناسبی به کترن.

بهیتی دووه می لاپه ره ۲۶۳:

دهمیکه وا له سه ر پییه ک ده سووتیم
له شهوقی تو به میثلی موم و، هرمام

ده بوو شهرحه که تیگستی «له شهوقی رووت» هلبژی ریت و له جیاتی «موم» که ناشی نالی وهای نووسی بیته «مووم» بنووسیت. شهرحه که خوی له «موم» دا گوتوه تی ده شی «مووم» بی به واتای وهک مووم: «واته وهک شه عرم» چونکه که وهک موو بی له شهوقی روو باشت ده سووتیت که رووناکه وهک ناگر.

ته عبیری «له سه ر پییه ک» جگه له وهی بیئوقره یی به دهسته وه ددات نالیش به ته وای دهکاته شه بییه موم که مومیش له سه ر پییه ک ده سووتی وهک نالی. ده بی بشزانین، به شی زوری کورد له جیاتی «موم» ده لین «مووم».

له ناست بهیتی سه ره تای لاپه ره ۲۶۴ شهرحه که له دیارده یه کی گرنگ و به رچاو خاموشه، نه مهش دهقیه تی:

وهره قوربان! به جان هر دوو برا بین
که تو بی مادر و من بی پودر مام

[وابزانم پدر راسته له جیاتی پودر].

شهرحه که نه هاتووه ئیشاره ت بدات بو نه و راستییه زله ی که وتووژی نالی له م به یته دا له گه ل که سیکه نیرینه «برابین!» نه گهر مه به سی میینه بایه دهیتوانی بلن: «وهره قوربان به جان خوشک و برابین» نه وس سازدانیک له ری ته نویلی برایه تییه کی مه عنه وی بیدایکی نه و بیباوکیی نه م ده شیا. که ده شلی «به جان» پتر ری خوش دهکات بو ته نویلی نه و خزمایه تییه ی مانع له عیشقی نیوان خوشک و برا... به هه مه حال نه گهر بیباوکیی خوی و بیدایکی دلداره که ی به راست بزنانین، دیاره نالی نه م شیعه ری له ده میکا گوتووه که له عومریکا بووه «بیباوکی» ی پیوه دیار بیت نه ک له کامله یه تی په نجا سالیدا. ده بی

بەر له ئاواره‌بوونی ئەم شیعردی گوتی. به زاهیر ئەگەر له دەمی ریشی ماش و برنجی گوتی دەبی یاره‌کەشی له تەمەنی «بیدایکەتی» تێپەربیت. خۆ ناکرێ نالی له دووری ولاتەوه ئەم ئاھ و نزایه بۆ بیدایکی یاره‌کی بکات...

دیمەنەکه بۆ زهینی خوینەر به‌جی ده‌هیللم له‌وه‌نده نه‌بی که ده‌شی به‌یته‌که قبول بکری به‌ خه‌یالیکی سه‌ربه‌خۆی شاعیر که پێوه‌ندایه‌تی به‌ به‌یته‌کانی به‌ر له‌ خۆیه‌وه نه‌بی.

له‌ لاپه‌ره ٢٦٤ موسته‌زادی «ئە‌ی تازه‌ جهان» هه‌ندی لیکدانه‌وه هه‌لده‌گری، نالی که ده‌لی: «ئە‌ی تازه‌ جهان! پیرم و ئوفتاده وو که‌وتووم» ته‌مه‌نی‌ک راده‌گه‌یه‌نی زیده‌ پیر... به‌وه‌دا دیاره‌ چوونی بۆ مه‌دینه‌ ئه‌و چوونه‌ نییه‌ که ئاواره‌بوونی هه‌وه‌ل جاری به‌ره‌و حیجاز رۆی چوونکه‌ ئه‌وسا زۆری ما‌بوو بۆ پیری. بیگومان چوونی ئه‌مجاره‌ی بۆ مه‌دینه‌ له‌ مه‌که‌که‌وه‌ بووه‌.

له‌ لاپه‌ره ٢٢٩ سه‌ره‌تای قه‌صیده‌ی «ئە‌ی که‌ پروزه‌ردی مه‌دینه‌ و روه‌سیاهی مه‌که‌که‌ خۆم» هه‌یه‌. له‌ شه‌رحدا وه‌های بۆ چووه‌ که‌ نالی له‌ کاتی مالاوایی کردن له‌ مه‌که‌که‌، به‌ره‌و ئه‌سته‌نبۆل، ئە‌م بره‌ شیعردی گوتوه‌. منیش عه‌ینی باوه‌رم هه‌یه‌ به‌لام له‌به‌ر ناوه‌ینانی زیده‌ پیری ناشی ئه‌و سه‌فه‌ره‌ی له‌ ته‌مه‌نیکی مامناوه‌نجیدا کردبیت: واده‌زانم هی ئه‌و ده‌مه‌یه‌ که‌ حاجی مه‌لا عه‌بدو‌للا، نالی له‌ مه‌که‌که‌ دیتبوو به‌ پیری. با‌پیرم له‌ ١٢٨٩ نالی به‌جی هیشتووه‌، ده‌بی له‌و سا‌له‌دا یا له‌ سه‌ره‌تای سا‌لی ١٢٩٠ به‌ره‌و تورکیا چووبیت و هه‌ر له‌ ئه‌سته‌نبۆل سا‌لی ١٢٩٠ گیانی سپاردبیت.

له‌ میصره‌ی یه‌که‌می لاپه‌ره ٢٦٥:

تو یوسفی نه‌و حوسنی له‌سه‌ر میصری جینانی

وشه‌ی «جینان» له‌ کۆندا «جنان» ده‌نووسرا. شه‌رحه‌که‌ بۆ «جینان - جنان» که‌ کۆی جه‌ننه‌ته‌ رۆیشتووه‌. ده‌شی «جه‌نان - جنان» بخویندریته‌وه‌ به‌ واتای دل و ده‌روون که‌ ئه‌میان له‌ روه‌ی سۆزی عیشقه‌وه‌یه‌.

شه‌رحه‌که‌ وای بۆ چووه‌ ئە‌م قه‌صیده‌یه‌ی موسته‌زاد له‌ سه‌ره‌تاوه‌ روه‌ی له‌ پێغه‌مبه‌ره‌. هه‌رچه‌ند به‌لگه‌یه‌کی ره‌تکه‌ره‌وه‌ نییه‌ دژی ئە‌م رایه‌ به‌لام دیسانه‌وه‌ هه‌لده‌گری له‌ سه‌ره‌تاوه‌ سۆزی ده‌روون هه‌لرێژی روه‌و گه‌نجیکی خه‌یالی. شاعیرانی عه‌ره‌ب له‌ کۆنه‌وه‌ سه‌ره‌تای شیعریان به‌ شیوه‌ن بۆ کۆنه‌ هه‌وار ده‌ست پێ ده‌کرد. «بوصیری» له‌ «بردیة» پێشه‌کییه‌کی درێژی هه‌یه‌ تا ده‌گاته‌ سکا‌لا له‌گه‌ل پێغه‌مبه‌ردا. نالیش ده‌شی وه‌های کردبێ، له‌ پێشه‌وه‌ به‌ سێ پارچه‌ موسته‌زاد رپی خوش کردبێ تا ده‌گاته‌ قوبه‌ی مزگه‌وتی پێغه‌مبه‌ر له‌ مه‌دینه‌ که‌ روه‌ی تی ده‌کات و ده‌لیت:

ئە‌ی قوبه‌یه‌ی طه‌یبه‌ که‌ ده‌لیتی حوققه‌یه‌ی طبیی!

مه‌ئوایی هه‌بیبی!

مسکینم و بۆ خاکی عه‌طرناکه که هاتووم
بهو بۆنه‌وه هاتم

وشه‌ی «مسکین» ده‌بی «مسکین» بنووسری که له‌و سه‌رده‌مه‌دا رینووسی ئه‌مرۆکه په‌یدا نه‌بووبوو. له‌ شه‌رحه‌که‌دا «مسکین» ی به‌ فه‌لاحی بیزه‌وی لیک داوه‌ته‌وه، ئه‌مه‌یش دووره له‌ مه‌به‌سی نالی و ناشی کیشه‌یه‌کی ئیمروکه هه‌یه له‌سه‌ر ملکیه‌تی زه‌وی له‌ نیوان ئاغا و فه‌لاحدا به‌ دیاری بۆ به‌ر له‌ ۱۲۰ ساڵ ره‌وانه‌ بکه‌ین. «مسکین» دوو واتای هه‌یه «شه‌رحه‌که‌ش بۆی چوو» یه‌کیان هه‌ژار، دووهمیان مسکاوی که ده‌کات مشکین. نیوه‌ی دووه‌می ئه‌م پارچه‌ موسته‌زاده وشه‌کانی: مسکین، بۆ، عه‌طرناک «عیطرناک راسته»، بۆنه‌ هه‌مووی هه‌ر ده‌وری بێن و به‌رامه‌ ده‌دن.

له‌ لاپه‌ره‌ ۲۶۷: «قوربانی بیلام که هیلالانه هه‌لاتووم» ده‌بوو له‌ جیاتی «هیلالانه» نووسیبای «بیلالانه»: هه‌رچه‌ند «هه‌لاتن» بۆ «هیلالانه» ده‌ست ده‌دات له‌ هه‌مان کات بۆ «بیلالانه» ش ده‌ست ده‌دات که له‌ ده‌ستی زوڵم هه‌لده‌هات. زیده‌ هیزیکی «بیلالانه» له‌وه‌دایه که به‌ رینووسی عه‌ره‌بی، که «بلال» عه‌ره‌به و به‌ رینووسی کوردی کۆن ده‌نووسرا «بلالانه» واته‌ وه‌ک بیلال و «بلالانه» بۆ لانه‌ ده‌گریته‌وه که نالی خۆی ده‌ربه‌ده‌ری بیلاله‌ بووه.

له‌ موسته‌زادی لاپه‌ره‌ ۲۷۰:

له‌م خاکی ده‌ری ره‌حمه‌تی بۆ زه‌حمه‌ته، «نالی»
فیرده‌وسه‌ مه‌ئالی
حاشا که له‌میدا بېمه‌ سائیلی مه‌حرووم
هه‌رچه‌ند له‌ عوصاتم

شه‌رحه‌که که ده‌لی: «... من هه‌رچه‌نده گوناهباریش بم، هه‌رگیز له‌م شوینه‌دا بۆ به‌ش نابم» بۆ ئه‌وه‌ی هۆی بېبه‌ش نه‌بوون دیار بۆ، ئا له‌مه‌دا کورتی هیناوه. هۆی بېبه‌ش نه‌بوون له‌ سه‌ره‌تاوه به‌یان کراوه به «ره‌حمه‌تی بۆ زه‌حمه‌ت» ئه‌گه‌ر عصیانه‌که‌ی به‌ جه‌زا شوورابایه‌وه نه‌ده‌بووه «بۆ زه‌حمه‌ت».

له‌ به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره‌ ۲۷۱ که ئه‌مه ده‌قیه‌تی:

حه‌نایی کردوو په‌نجه‌ی به‌ خویناوی دل‌ی زارم
ئه‌مه‌ ره‌نگه‌ شه‌هاده‌ت بۆ که کوشته‌ی ده‌ستی دل‌دارم

شه‌رحه‌که بۆ ئه‌وه نه‌چوو ئایا به‌ چیدا دیاره که کوشته‌ی یاره‌که‌یه‌تی! زۆر به‌ سه‌یری ئیسپاته‌که و له‌ کۆتایی به‌یته‌که‌دایه که ده‌لی «کوشته‌ی ده‌ستی دل‌دارم» چونکه وشه‌ی «دل‌دار» ته‌رکیبکی ئیضا فیه به واتای «خاوه‌نی دل» نیتر که دل‌ خویناوی بیت و خاوه‌نه‌که‌شی ده‌ستی خۆی به‌ خوین‌ه‌نایی کردبیت چ

دهمینیتتهوه بۆ ئیسپاتهکه؟ ئەگەر گوتبای «کوشتەى دەستەکهى یارم» ئیسپاتهکه نەدەما. له جیاتى «ئەمه رهنگه شههادت بى» دەبوو «ئەمه رهنگى شههادت بى» نووسرابایه هەم لەبەر ئەو دەى که شوبهه ناهێلێ وەک که «رهنگه» گومان دەبەخشى و هەم خوینەکه سووره و رهنگهکهى له شیعەرەکهدا دیاره.

بهیتى لاپههه ٢٧٢ که دهلى:

عهجهب ئەستیره شهو ههلى له تاوى خوسرهوى خاوه
به پرووى تۆم دیده ههلى شهو و رۆژ، گهرچى بیدارم

دەبوو له جیاتى «بیدارم» بنووسى «بیدارم» چونکه وشهکه فارسییه و وهای دهلىن. کوردهکه به عمومى «بیدار» دهخویننهوه، تهنانهت حاجى قادر که له مهحى خودادا دهلى:

بى دار و بى دیارى، بیدار و پایهدارى

ئەم «بیدار» ه دهکهنه «بیدار».

شهرحى بهیتهکه مام ناوهنجییه، بگره نهختیک بهرهژتره: له وهدا که دهلى: ئەستیره که تیشکیشى له رۆژ وهردهگرى... هتد. راستیهکهى چەند ئەستیرهیهک تیشک له رۆژ وهردهگرى و تهنه پینجیان له ئیمهوه به شهو دیار دهن، به پى حهرهکهى ئهرز و ئەستیرهکان.

شهرحهکه وهای داناوه که ئەستیره ترسى له رۆژ نییه و که رۆژ دیاره ئەستیرهکان لى دهخهون... و به شهویش که دیار نییه جریوهجریویان دیت... ئەم بۆچوونه له گهله دهقى بهیتهکه له هیچ پروویکهوه بهکتر ناگرهوه. نالى دهلى: سهیره ئەستیره به شهو ههلىت، دەبوو له پرۆشى دهرنهکهوتنى رۆژ ههلهیهن. کهچى چاوى من له بهرانبهر پرووى تودا ههلهنايهت ههچەند به شهو و به رۆژ هه به خه بهرم.

نالى لهم بهیتهدا به هونهرى «استخدام» ی ههلهاتن و ههلههاتن جوهرهک «مغالطه» ی ئەدیبهانى زیده ناسک دهکات که دهمانخاته گلهبى له ئەستیره به وهدا که شهوانه ههلىن و پرۆشى رۆژیان نییه که پهناهه له حالیکدا چاوهکانى نالى ههگرى له پرووى یار ههلهنايهن، ناكرینهوه، نه شهو، نه رۆژ... هتد، کهچى حهقیقهتى حالى ئەستیره ئەوهیه که بهرۆژ هه بهکجارهکی نهبوو دهن چ جابى ههلهاتن و ههلههاتن. چاوى نالى له راستیدا قهرزداره له ئاست نهمانى ئەستیره پرووه رۆژ چونکه هه نهبى چاوهکه هیه و له ههیهبى یارهکهى ههلهنايهن ببینن. ئەگەر ئەستیره زمانى ههبايه دهگوت: چەند سهیره نالى شهو و رۆژ هههیشه کات له پرووى یاردا له جیاتى سرانهوهى وجودى، تهنه چاوهکان لیک دهن.

حیکمهت و هیزی شاعیرییهتى نالى لهم بهیتهدا تهقلهى به ههموو قیاسیكى عادهتى لیداوه که هاتوه حوکمى دادگاه به تهبرییهى تاوانبار و تاوانبارکردنى بىتاوان دهردهچوینیت و حوکمهکهش به راست و دادپهروهر وهردهگیرى.

له لاپهړه ۲۷۸ بهیته که بهم دهقه هاتووه:
رهنګ و نه‌ثری شوړشی له‌علی نهمکینه
نهم نه‌شکه که بهم سووریو سویرییه ده‌پژم

له شهرحدا دهربراوو که نیوهی دووه‌می بهیته که کینشی ناله‌باره و له نالی ناوه‌شینته‌وه، راستیشی بؤ
چوو و ده‌لی هه‌رنه‌بایه «بهم سووریو بهم سویرییه ده‌پژم» بووایه. راستییه‌که‌ی بهر له‌وهی شهرحه‌که
بخوینمه‌وه منیش نهم ده‌قه‌م به دلدا هات.

له ناست وشه‌ی «شوړش» دا من واده‌زانم «سوزش» بیت، هرچی شوړشه به هیچ کلوجیک به واتای
«ثوره» جیی نابینته‌وه مه‌گه‌ر «شوورش» له «شور» - به واتای سویر - هاتیت و «ش» له‌که‌ی کوتایی
پاشگری «اسم المعنی» بیت وهک که ده‌گوتری «گونجایش، ناسایش، سوزش»، له کوریدیا ده‌نگیکی «ت»
لی زیاد ده‌کری وهک: فه‌رمایش، خوایش...

له بهیتی سه‌ره‌تای لاپهړه ۲۷۹ که نهمه ده‌قیه‌تی:
بی نیه‌تی ته‌قبیلی دهمت عاطیله رۆژووم
بی حه‌ضره‌تی میحرابی برۆت باطیله نوژم

وه‌هام له‌بیره، بهر له ساله‌ها، نوسخه‌م دیتووه نووسراوه «بی زینه‌تی ته‌قبیلی دهمت...» نیتر
چوناوچونی نهم نوسخه‌یه نه‌هاتوته نیو تیکسته‌کان، یاخود له کوپوه به نصل نهم جوړه نووسینه په‌یدا
بووه نایزانم، به‌لام «بی زینه‌ت» له‌گه‌ل «عاطیل» جمرانه‌یه چونکه «عاطیل» «عاطل به نووسینی عه‌ره‌بی»
بریتییه له بی زینه‌تی هه‌ر وهک «ناصل» بریتییه له بی رهنگی. له‌مه زیاتر هیچی دیکه‌ی تیدا نالیم.

له باره‌ی بهیتی یه‌که‌می لاپهړه ۲۸۰:
عومریکه به میزانی نهمه‌دب توحفه فروشم
رۆرم وت و که‌س تینی نه‌گه‌یی، نیسته خه‌مؤشم

شهرحه‌که بهیته‌که‌ی داوه‌ته‌وه به شه‌ری چینایه‌تی و چه‌وساندنه‌وه‌ی هه‌ژاران و که‌یفچییه‌تی
ده‌وله‌م‌ندان نیتر که‌س نییه له کومه‌لگه‌ی وه‌ادا کپاری نهمه‌دب بیت. هرچه‌ند نیره جیی
هه‌لسه‌نگاندنی نهم بؤچوونه نییه به‌لام مه‌نتیقی شیعره‌که‌ی نالی که له هه‌ناو و هوشی یه‌کیکی هه‌ژاری
بیدره‌تان دهرچوو داوا ده‌کات نیگا فراوانتر بیت بؤ تیگه‌ییشتنی حال و باری نهم جیهانه‌ی که له
هه‌ژاران ساله‌وه بی مه‌نه‌ج سه‌ره‌ژیر بؤته‌وه. خو نهمه‌وه‌ی راستی بی زوربه‌ی هه‌ره زوری خویندووی بهر
له سه‌د سال و هه‌زار سال کوره هه‌ژار بوون ده‌بوون به فه‌قی و مه‌لا و شاعیر... سه‌یری میژووی عه‌ره‌ب
بکه ناخو‌چند شاعیر و مه‌لا ده‌دوژیته‌وه له نیوان پاشا و نهمیر و ده‌وله‌م‌ندان. نالی گله‌یی له هه‌موو

جیهانه، ئه‌ویش به‌پیتی دابیکی به‌ریلاوی نیوان زانا و شاعیر و ئه‌دیباندا، خۆ ئه‌گهر سه‌رله‌به‌ری کورد زاراوه‌کانی نیو کتیبانیان، به‌قودره‌تی قادیر، زانیبایه‌یه‌ک نانی سووتاوی به‌که‌س نه‌ده‌گه‌یاندا... کوردستان خۆی پێشینی داگیرکه‌ر بوو، گه‌وره‌کانی پتر له‌فه‌لاحه‌کانی ئیعدام ده‌کران چونکه‌ فه‌لاح جیی مه‌ترسی نه‌بوو بۆ داگیرکه‌ر... هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی تیدا ده‌لیم بۆ روون کردنه‌وه‌ی حال و باری کورد که‌ به‌ درێژایی میژوو یه‌ک «صراف» ی کورد په‌یدا نه‌بوو چ جایی بانک... فه‌لاحی کورد که‌ مه‌کتبه‌ ده‌کرایه‌وه‌ له‌ دێیه‌که‌ی تای ده‌هاتی له‌ ترسی خه‌ریکبوونی منداڵه‌کانی به‌ خۆیندنه‌وه‌ که‌ له‌ هه‌موو عومری جارێک دووان نه‌بێ موحتاجی کاغه‌ز خۆیندنه‌وه‌ نه‌بوو... هه‌ر نه‌پسه‌!!

له‌ «میزانی ئه‌ده‌ب» دا شه‌رحه‌که‌ بۆ «سه‌نگ و ته‌رازووی ئه‌ده‌ب» رۆیشتوو و راس‌تیشی کردوو، به‌لام واتایه‌کی دیکه‌ی هه‌یه‌ له‌بارتیه‌ له‌گه‌ڵ شیعیر، ئه‌ویش کیش و وه‌زنی به‌حری شیعیره‌ که‌ هه‌ر به‌حریه‌ی میزانی تاییه‌تی خۆی هه‌یه‌، شیعیریش خۆی ئه‌ده‌به‌.

له‌ به‌یتی لاپه‌ره ٢٨١:

وه‌ک طورره‌یی پێچیده‌یی تۆ ساغ و شکسته‌م
وه‌ک نه‌رگسی نادیده‌یی تۆ خوش و نه‌خۆشم

نه‌رگسی نادیده‌ هه‌م به‌و مه‌عنايه‌ هاتوو که‌ له‌ شه‌رحدا ده‌لێ «نه‌بینراو» به‌لام نه‌ک له‌به‌ر خه‌واووی به‌لکوو له‌به‌ر ناز و شه‌وه‌ت که‌ نایه‌لێ، به‌ ده‌گمه‌ن نه‌بێ، بدیتریت و هه‌م به‌و واتایه‌ی که‌ میسل و مانه‌ندی په‌یدا نییه‌ و نادیترێ. خوش و نه‌خۆش بۆ چاوی یار بریتیه‌ له‌: ١- بیعه‌یی به‌ واتای خوش. ٢- سستی و بیه‌یزی که‌ له‌ نیو شوعه‌را بۆ چاوی به‌ مه‌دح رۆیشتوو و ده‌گاته‌ پله‌ی «نه‌خۆش».

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره ٢٨٢:

شیخی‌بیو سه‌راپا ده‌له‌ک و پێوی ده‌پۆشی
«نالی» م و به‌ رووتی له‌ هه‌موو دیده‌ ده‌پۆشم

ده‌بوو «شیخی وو سه‌راپا» نه‌ک «شیخی‌بیو» بنووسریت. خۆ ئه‌گهر «شیخیت و...» بوايه‌ له‌ هه‌موان چاکتر بوو. ئه‌گهر نوسخه‌نووسان ده‌سئاوینیان کردبێ بیگومان نالی به‌ پێی سه‌رده‌می خۆی «شیخی و» نووسیوه‌ و «شیخی وو» خۆیندراوه‌ته‌وه‌.

شه‌رحه‌که‌ له‌ دوو نوخته‌دا ده‌بێ یارمه‌تی بدریت: یه‌کیان ئه‌وه‌یه‌ که‌ مه‌تله‌بی نالی له‌ پۆشینێ ده‌له‌ک و رێوی ته‌نها مه‌به‌سی جل و به‌رگه‌ نه‌ک ئه‌خلاقێ رێویانه‌، که‌ ده‌زانین ده‌له‌ک ناوی فیلبازی به‌ دوواوه‌ نییه‌ و شیعیره‌که‌ش خالییه‌ له‌ هیما بۆ لایه‌نی فیلبازی.

دووهمیان که‌ ده‌لێ «نالی» م هه‌م نازناوی راده‌گه‌یه‌نی و هه‌م «نالاندنم». نالی خۆی له‌ شیعیری خۆیدا «نالی ده‌نالی» ی گوتوو نه‌ک «ده‌نالی» که‌ ئه‌میش هه‌ر راسته‌.

ئه‌م «له‌ هه‌موو دیده‌ ده‌پۆشم» به‌ دواي «نالیم به‌ رووتی» دا paradoxy یه‌کی زیده‌ ده‌گمه‌ن دروست

دهكات به ودا كه: ۱- نالی پروت «هه ژار» تهنه چاو ده پوښی كه ده بوو خه ریکی پوښینی له شی پروت بی، چاویښ چ پوښاکیك به خو به وه ناگرئ مه گه ر له فزه كه ی «پوښین» كه ئه ویش: ۲- لیره دا به واتای گه رده ن ئازادی تی کرایای هاتوو كه ده کیشیتته وه ده ست به تال بوون له هه موو شتیك ماددی بی یا مه عنه وی. ئنجا سهیری ئه م «پوښین» ه بکه كه به زاهیر جوړیکه له دارایی كه چی ئه و په ری ئی فلاسه.

له به یتی سنیه می لاپه ره ۲۸۳ كه ئه مه ده قیه تی:
هه م واریتی فه رهادم و هه م ناییبی مه جنوون
وا تی مه گه، قوربان، كه گه دا، بوله وه سیك

شه ركه كه له و میراتگری و وه كاله ته دا هه ر عیشقی فه رهاد و مه جنوونی بو نالی تی خویندو ته وه جگه له كوه كهنی و بیابانگه ردی كه هی فه رهاد و مه جنوونه: نالی له مانه زیاتر واریسی سه ره نجام و چاره نووسیانه كه بریتی بوو له مردن به دهستی عیشقه وه.

به یتی دووه می لاپه ره ۲۸۴:

وه لاهی كلاوی سه ری من چه رخی ده مالی
بیوایه به دامانت ئه گه ر ده ست ره سیك

تا راده یك له هی نالی دهكات به تایبه تی نیوه دیری دووه م، هی یه كه میان سوینده كه تییدا هه ژاره، ئه مه له كوئی و «ئه لالا ئه لالا كه چ حوسن و چ جه مالیکی هه یه» له كوئی.

به یتی سه رووی لاپه ره ۲۸۵:

هه ر له حظه ده لیم من سه گی ده رگام و، ره قییبیش
دینه سه ر و چاوم كه منیش سه گ مه گه سیك!

شه ركه كه پیکه لینیکی واتا ئاشکراکه ی شیعره که یه به لام ورده کاریبه کی بچکولانه هه یه جی به تاله. وشه ی سه گ مه گه س جارن «سگ مگس» دهنوسرا، ئه م وشه یه ش وه کوو کومه لیک دیکه له وشه و به یت و بیژده له خواره وه بو سه ره وه ده خویندریته وه. له نمونه دا: «کل فی فلک» به شیکی ئایه تیکی قورئانه. ئنجا كه ره قیب له م جوړه بی له راده به دهر وهرسکه ره. له م شوینه دا كه به ره قیب گوتراوه «سگ مگس» ئه و لایه نه ش ده گه یه نی، ماده م به دوو پروکاردا بروات و بنوړیت، ده شی هه م موراقه به بکات و هه م مونا فسه...

به یتی دووه می هه مان لاپه ره:

گرتوویه سهگت چاکم و لای تۆمهوه دینئ
یهعنی وهره نالی که منیش دادرهسیکم

شهرحهکه وای داناوه که ئه و سهگه بهدکاری بهینی خۆی و یاره، یهخه ی گرتووه بۆ لای یاری دهبا
وهک دادرهسیکم، به هاناها توویهک... ئه م معنایه له بهیتهکه بیگانهیه چونکه ناشئ بهدکار دادرهس بی،
ئهدی بۆ دۆست و برادر، چ دهمینیتهوه. دهشی بگوترئ نالی به تهوسهوه یهخهگرتن و راکیشانهکه ی بۆ
لای یار به چاکه ی سهگه که له قهلهم بدات چونکه «بۆ لای یار بردن» ئه گهر هر جوریک بیت هر چاکه یه.
دهشی «دادرهسی» سهگه که بۆ یار بی که وهفاکاری تیدایه به گرتنی نالی.

ئه و پینچ بهیته ی قهصیده ی «عاشق... دهلی... نابئ که بدا خۆی له داوم» به لای تهبیاتی منهوه هی
دهمی نالی نییه مه گهر له سه رهتای شاعیری تهی داینا بن هر چه ند بر وا ده که م هی سه رهتاییشی بیت نالی
هه لی ناگرئ بۆ دهیان سال و له خۆی به شایه دی ناحه ز بگرئت... هر سه یرئکی غه زه لی دووا ئه وه وه
بکه یت:

لایقی مه خزه نی طه بعه هه مو که نزی غه زه لم
قابیلی ضه ربی ره و اچه زه ر و زیوی مه ته لم

دهینی ئاسمان و ریسمانه به ینیان.

به یتی سییه می لاپه ره ۲۸۸:

لایقی مه خزه نی طه بعه هه مو که نزی غه زه لم
قابیلی ضه ربی ره و اچه زه ر و زیوی مه ته لم

شهرحهکه وای بۆ چوووه که مه به سی نالی له «مه خزه نی طه ب» شوینی چاپه گویا ده به وی شیعی له
چاپ بدرئت. له بار ته بی من، نالی بۆ ئه مه نه چوه: مه خزه ن جئ داکردنه و په نگ خوار دووه، به لای
که نجینه ی ته بیاتی سازگاردا ده چئته وه ده شی تئیدا خه زن بکری، خه زن و که نزیش هر یه ک شتن، که نن
له که نه چه وه هاتوووه.

له به یتی یه که می لاپه ره ۲۸۹:

سایه یی پایه وه کوو بالی هوما و بازی سیم
نه وه کو بوومی قه ده م شووم و، نه هه مره نگی قه لم

وا تئ ده گم «بازی سپی» غه وشی گه یلانییه. له دیار نیوه به یتی سه روودا «له ف و نه شری مورده تته ب»
هه یه: بالی هوما عه کسی بووم و بازی سپیش عه کسی قه لی ره شه.

له بهیتی یه که می لاپه ره ۲۹۰:

که و که بهی طلعتهی شاهانه بی توّم بورهانه:
که له سهر موددهعی، سولطانی موبینه جهدهلم

شهرحه که وهای داناوه نالی منته به سهر خاوهن طلعتهی شاهانه دا دهکات که له بهره که تی
سینه ری هوما صیفتهی نالیدا به و پایه یه گه یشتوو. ئەم لیکدانه وهیه قبولیش بکریت له پلهی دووهدا
دیت که نالی مه به سیه تی «بورهان و سولطانی جهدهلم» ی به سهر موددهعیدا راست بکاتوه له شان و
شه و که تی یاره که یه وه. ههر له بهیتی دوواتردا:

رۆژ سهری کولمته پروناکییی نووری به صهرم
شه و خه می زولفته تاریکییی طولی ئەمهلم

دهرده که وی ههرچی خووشی و ناخووشی له ژیانی نالیدا ههیه له و یاره وه سهر هه لده دات.

بهیتی سینه می لاپه ره ۲۹۰:

حه ره کاتم سه که نات و، سه که ناتم حه ره کات
چوسته، سستی، قهوییه ضیعف و، سه ریعه که سه لم

شهرحه که شتیکی باشی کردوو که حه ره کات و سه که نات ی داووته بهر تیشکی مه قووله یه کی زانستی
«که لام» که دایناوه «الحركة کون ثان، فی آن ثان، فی مکان ثان. والسکون کون ثان فی آن ثان فی مکان
اول». به لای منه وه ئەو قهیده ی «آن ثان» لزومی نییه: زهمان به ته کان و بازباز ناروات تاکوو دهمی دووهدم
و سینه می لی بفامینه وه. ئەگه ر بلّین: «الحركة کون ثان فی مکان ثان» شتیکمان نه گوتوو کورتی
هینابی له چاو ئەو مه قووله یه دا. هه روه ها: «السکون کون ثان فی مکان أول».

له بهیتی سه ره تالی لاپه ره ۲۹۱:

بیش و کهم بی شکم و حیرص، وه کوو طیفلی ره ضیع
زاوییه بیشکه م و، بی شکم و بی حییه لم
وشه ی «بیش» هه له یه، فارسه که «بیش» ده لیت.

زاوییه گوشه گیری ته صه ووف و دست له دونیا هه لگرتن راده گه یه نی جگه له ته سکا یی جیگه. له
بهیتی دووهدمی هه مان لاپه ردها «خوشاهه نگ» ده کریته «خوشاهه نگ» چونکه فارسییه و بهیته که شی پی
هه موارتر ده بی له گه ل کینشی به حه ره که دا. «دوم نیش» ده کریته «دوم نیش» چونکه ئەویش فارسییه و
وه های دهرده برن.

پارچه شیعری لاپه‌ره ۲۹۳ و ۲۹۴ له شه‌قلی نالی دووره، ئەگەر بشسه‌لمینین هی ئەو بی دەبی دان به‌ودا بهینین له مام ناوه‌نجی به‌ره‌ژیره هیندهش سادهیه شهرحی ناوی. له به‌راوورددا بۆ نمونه بهیتی سه‌ره‌تای شیعره‌که دهنوسمه‌وه:

عه‌زیزم، رۆحی شیرینم، دو چاوم
ده‌وای زامی دل و جه‌رگی براوم

ئنجا به‌یتیکی «حه‌زینه» ی کچی شیخ که‌ریمی به‌رزنجیی کۆیه و خیزانی حاجی مه‌لا عه‌بدو‌للا دهنوسمه‌وه که بۆ کیزتیکی خۆی نارووه:

عه‌زیزم نووری عه‌ینم نه‌ونی‌هالم
له دووریت هه‌ر وه‌کو بولبول ده‌نالتم

له ئاست به‌یتی یه‌که‌می لاپه‌ره ۲۹۶:
ئاوی سویری چاو و باری تالی لئو
سویر و تالی دم دم و ژهم‌ژهم ده‌خۆم

شه‌رحه‌که وه‌های لیک داوه‌ته‌وه که نالی ئاوی فرمیسک ده‌لیسیته‌وه و باری سه‌ر لیوانی به‌ ددان لئ ده‌کاته‌وه و ده‌یخوا... لزوم به‌م وینه‌ی ناجۆر و دل شیوین نه‌بوو: ده‌بوو ده‌لاله‌تی تالایی ده‌مده‌م و ژهم‌ژهم له‌و فرمیسک و باری سه‌ر لیوه وه‌ر‌بگریت...

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره ۲۹۶:
تا سه‌ری زولفت له‌سه‌ر روو هه‌لقه‌دا
من وه‌کوو ماری سه‌ر ئاگر خه‌م ده‌خۆم

ته‌صویریکی هینده هونه‌رکار و شیرین و ره‌نگینه مرۆ له‌وانه‌یه دلی نه‌یه‌ت ده‌ستی بۆ به‌ریت... به‌یتی یه‌که‌م له لاپه‌ره ۲۹۸:

تالی بی یار و دیار و تار و مار
عه‌لقه‌می چی؟ ئەرقه‌می چی؟ سه‌م ده‌خۆم!

له شه‌رحه‌که‌دا که ده‌لئ: من تالیی غه‌ریبی و بی که‌سی و ده‌ربه‌ده‌ری ئەخۆم... ده‌بوو به‌یته‌که «دیاری تار و مار» بلئ نه‌ک «دیار و...» به‌ زاهیر وا پئ ده‌چئ ئەم به‌یته‌ی، یان قه‌صیده‌که‌ی، له غه‌ریبی و پاش تیک چوونی ئیماره‌تی بابان گوتی.

ئهو تی‌کسته‌ی له جیاتی «غه‌می عاله‌م» هاتووه «هه‌می عاله‌م» ی په‌سه‌ند کردووه باشی بۆ چوو

چونکه جاريکیان «هم» به واتای «خهفت» دیت، «همی عالم» دهبیته «خهفتی عالم» جاريکیان دهبیته «هم هی» عالم دهخوم.

له بهیتی سییه می لاپه ره ۳۰۱ وشه «شهواره» هاتوو، له شهرحدا هاتوو: بالندهیه که به شهوی تاریک روشنایی ئه بینی و ری ون ئه کا و به ئاسانی ئه گیری. وهک بزانه شهواره ئه و راهیه که به شه و بۆ گرتنی مهلی ئاوی وهک قاز و مراوی به چرا دهکری و مهله که هر پروناکییه که ده بینی و سل ناکاته وه و ده گیری... دیاره به ئه صل شهواره به مهله که گوتراوه دوواتر بۆ راهه که به کارهاتوو. ده بی له شهوی بی مانگدا بکریت.

بهیتی سییه می لاپه ره ۳۰۴:

لامه ده نالی له ئه نباری جیرایه ی صالحان
گه رچی ببیه خو شه چینی دانه یی خه رمانی روم

شهرحه که وه ها داده نی ئه م به یته په شیمان بوونه وه راده گه یه نی له وه ی پیشتر گوتوو یه تی دژی که سانیک چاویان بریوته خوراکي مفتی حه رمی که عبه... وا ده زانه هر چه ند بینیکی ئه م لایه نه له به یته که دیته بهر هه ست دیسانه وه «جیرایه ی صالحان» جودایه له و بژیوه ی «ئه هلی وه سیله و مه سه ئه له» به ئیلحاحه وه داوای ده که ن و هر «بینه بوم» ده لینه وه.

بهیتی لاپه ره ۳۰۵:

دل ده لی سهری چه من خو شه، جه وابی نادم
مودده تیکه له قه فه سدایه، عه ذابی نادم

شهرحه که «جه وابی نادم» به ته ئویل ده بات بۆ واتای «بی دلی ناکه م، وه لامی نادمه وه». له نیوان عه شایر ئه م زاراهیه ی «جه وابی دا» به مه عنای «ره تی کرده وه» به کار دیت. ئه گه ر ئه م واتایه نه بی «عه ذابی نادم» جیی نابیته وه.

نیوه به یته دووم هر وهک شکل نووسکراوه راسته، به لام خویندنه وه یه کی دیکه شی هه یه که ئه مه وینه یه تی: مودده تیکه له قه فه س دایه عه ذابی نادم، واته به ینی که له قه فه س داویه ته عه ذابی بی وهخت و سه عات، هه میشه یی، هه قی خو یه تی داوای رهت نه که مه وه.

له نیوه به یته سه ره تایی لاپه ره ۳۰۶، یه ک تی بی نی و بیرخستنه وه م هه یه که وشه ی «گول و مول» هاتوو «مول» به «جوره مه ی» هک لیک دراوته وه. تومه ز چه ندی ئه و «مول» ه به «مل» خویندرا بیته وه هر به گه رده ن وه رگیراوه بی ئه وه ی له شهرحدا بۆ ئه و واتایه ی «شه راب» ئی شارهت کرابی.

له بهیتی دووهمی لاپهړه ۳۰۶:

گوتم: ئه‌ی ماھ دلی من به دلی خوت بکره
گوتی: من بهردی بهقیمهت به کهبابی نادم

شهرحه که وای بچووه که نالی داوا دهکات له یار دلیان به یهکتر بگورنه‌وه. وهک بوی دهچم راسته‌واتای بهیتهکه ئه‌مه‌یه: ئه‌ی یار پر به دلت دلم بکره، نهک پیمی بگوره‌وه، له نوسخه‌ی تردا دیتوومه نووسراوه «... به دلی خوت بگره». هه‌لته له سردهمی نالی «بکره»، «بگره» هر «بکره» بووه له نووسیندا. له «... به دلی خوت بگره» دا و له «... به دلی خوت بکره» له ری ئیستخدامه‌وه ری ده‌بی بۆ وه‌لامه‌که که ده‌لی: بهردی به قیمةت به کهباب نادم.

بهیتی دووهمی لاپهړه ۳۰۷:

طه‌ل‌بی سینه‌یی چاکم مه‌که به و چاوانه
سینه‌که‌م چاکه به ئینسانی خه‌رابی نادم

شهرحه که وای بچووه که نالی ده‌لی: سینه‌که‌م چاکه، باشه به ئینسانی خراب و به‌دی نادم. وشه‌ی «خه‌رابی» مه‌عنایه‌کی دیکه‌ی هه‌یه که «سهرخوشی به‌دمه‌ست» ده‌گه‌یه‌نی لیره‌شدا وه‌صفی گلینه‌ی چاو «انسان العین» دهکات که مه‌به‌ست لی‌ی چاوی زنده مه‌ستی یاره. له قه‌صیده‌ی لاپهړه ۲۵۵، بهیتی دووه‌م «گه‌ر مه‌ست ئه‌گه‌ر خه‌راب» هه‌یه. شهرحه که «خه‌راب» ی وه‌ها لیک داوه‌توه: ئه‌و سهرخوشه‌ی له تام به‌در سهرخوش بی، پیشی ده‌لین به‌دمه‌ست. وا دیاره لیره‌دا ئه‌و واتایه‌یان به دلدا نه‌هاتیت له‌به‌ر سیبه‌ری وشه‌ی «چاک».

بهیتی دووهمی لاپهړه ۳۰۸:

فاتحه! ته‌سخیره شاری دل به طابوری ئه‌له‌م
مودده‌تیکی زوره پاته‌خته له بۆ خاقانی غم

له‌م «فاتحه» و له «فاتح» ی کوتایی قه‌صیده‌که ئیشاره‌ت هه‌یه بۆ «محه‌دی فاتح» ی تورک که ئه‌سته‌نبولی گرتووه، گویا هه‌رچی ئه‌سته‌نبول بگریت، له لایه‌ن پیغه‌مبه‌ره‌وه موژده‌ی به‌هه‌شتی پی دراوه. له «فاتحه» ی ئه‌م به‌یت‌دا هه‌لده‌گری مه‌به‌ست فاتحه‌ی تازیه و خویندنی «الحمد لله رب العالمین» بی وه‌ک که شهرحه که بوی چووه.

نهم بهیته‌ی لاپه‌ره ۳۰۹:

توزی نایینه‌ی سکه‌ندهر وا به‌دهم باوه، وه‌لی
گهردی دامانی غه‌ریبانه بلووری جامی جهم

به داخراوی ماوه‌ته‌وه، شهرحه‌که پی‌ی نه‌ویراوه. ده‌لی دنیا بۆ که‌س نامی‌نی تا سهر. نه‌وه‌ته ناوینه‌ی
گران به‌های پاشایه‌کی وه‌ک نه‌سکه‌ندهر ورد و خاش بووه. شووشه‌ی ناوینه‌که‌ی جه‌مشیدیش بووه به
توزی دامی‌نی غه‌ریبان... لیره‌دا تی ده‌گه‌ین شکانی ناوینه‌ی نه‌سکه‌ندهر که رومی‌یه تی‌شکانی تورکه‌کان
رابگه‌یه‌نی و نالی په‌روشی بیت خو جامی جهم هی ئیرانییه‌کانه ده‌بوو تای تهرازووی داله‌نگاو بۆ نالی
راست بکاته‌وه. منیش شتی‌کم لیوه دیار نییه تهرازووه‌که راست بکاته‌وه نه‌بی که بلین شاعیر بۆی
هه‌بووه له به‌یت و دوو به‌یتدا خو بدزیته‌وه له بابه‌تی هه‌لبه‌ست بۆ وینه واتایه‌کی سه‌ریه‌خو که دلی بۆی
چووه و هاوئا‌هه‌نگیشه له‌گه‌ل رۆحی هه‌لبه‌سته‌که.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره ۳۱۱:

نالی بی هی‌مه‌تی تاکه‌ی به‌دهست می‌خنه‌ته‌وه
فاتیحی یو رۆسته‌ماسا، صاحیبی تیغ و عه‌له‌م

شهرحه‌که له‌م به‌یته‌ش هیچی بۆ نه‌کراوه بیته‌هۆی سه‌لمان‌نی نه‌و تیغ و عه‌له‌مه بۆ نالی! به چیدا
فاتیحه وه‌ک سولطانی عوثمانی «محمد الفاتح» و هاوشانی رۆسته‌مه؟ من ههر نه‌وه‌ندهم بۆ دئی که بلیم
مه‌به‌س له تیغ زمانیه‌تی وه‌ک که خوئی له به‌یتی لاپه‌ره ۶۵۴ دا ده‌لی:

راستی جه‌وه‌رییه تیغی زوبانی نالی
نهرم و توند، ناوی گه‌لووگیره قسه‌ی پی ده‌بری

ره‌نگه بۆ عه‌له‌م کاره‌که وه‌زه‌حمه‌ت بکه‌وی مه‌گه‌ر له قه‌له‌م و شوهرتی شاعیره‌تی خوی رادیتبی که
وه‌ک عه‌له‌م به ناسمانی شوهرتی ناویه‌وه بشه‌کیته‌وه.

دوو به‌یتی فارسی له لاپه‌ره ۳۱۲:

سوی مصر است مرا عزم از این لجه‌ء غم
تا که در نیل کشم جامه ز بی‌داد و ستم
می‌رود نالی از اینجا چو حریص از دنیا
با لب خشک و کف خالی و چشم پر نم

شهرحه‌که بۆ نه‌وه چووه که‌وا ره‌نگه نالی نهم شیعه‌ری پاش تیکچوونی میرنشینی بابانه‌کان گوتبی...

هتد. مومکینه له دهوری بابانه کانیس بیستبیتی پټوهندی هه بووه له نیوان ئیبراهیم پاشای میسر و میری رهواندن.

ئهم بۆچوونه زور کزه به تایبهتی بیستنی پټوهندی ئیبراهیم پاشا به میری رهواندزهوه چونکه که حکومهتی بابان تیکچوو پاشای رهواندوز زوتر ئیعدام کرابوو. دهتوانم بلیم هه رگیز نالی بۆ میسر نهچوو. چونکه خهتی بزوتنه وهی و نیشتنه وهی هینده ئاشکرایه که ناشی سهفهری بۆ میسر تییدا په نهان بئ. رهنگه «بئ داد و ستهم» هکه رووداوی راستینه بگیریتته وه. رهنگیشه خه یالکی برینداری شاعیرانه بئ، سۆز وه دردهنی و جوانکاری و واتاسازی پیوه دهکات چونکه له ژيانی نالیدا تیک چوونی حکومهتی بابان گورهترین کاره ساته پئی بلئ «لجهء غم» و بهجئ هیشتنی سلیمانیش تاکه شوینه و هها عهزیز بئ بشی وهک دنیای دنیا په رست بئ که لئی دهردهچئ کهچی: نالی که به رهو هه ج دهچئ و مونا جاتی پئی چوونه مهککه له «ئه لا ئه ی نهفسی بووم ئاسا» دا وهک موعجیزه داده پئیژئ داد و بروی ولات کاولی و کۆست که وتوویی هه لاتنی تییدا نییه، به پیچه وانه وه نهفسی خۆی دهسکینیتته وه به وهدا که دل بهنده به دانیشتن له ویرانهی نشیمه نه که ی: هانی نهفسی ده دات له گه ل عیشق بازاندا بروا بۆ ژیان له مهککه و مردن له مه دینه. سهیری ئهم چهنده بفرموو:

ئه لا ئه ی نهفسی بووم ئاسا هه تاکه ی حیرصی ویرانه

له گه ل ئهم عیشق بازانه برو ئازانه بازانه

مسلمان لیژه مانی خان و مانت هه نه مان دینی

په شیمان به که دهرمانی نه مانت مایه ی ئیمان «مایه یی مانه»

به قییه ی عومری ضایع گه مراد بئ ته دارهک بئ

حه یاتی مهککهت و مهوتی مه دینهت جه بری نوقصانه

به لئ به یته کان دنیا دزیو کردنیسی تی دایه به لام هه لاتن و تیکچوونی حکومهتی بابان و ظولم و زوری تورکه کان هه ره پیدا نییه. من له «چه پکیک له گولزاری نالی» گوتومه نالی بهر له تیکچوونی بابان چۆته هه ج، ده لیلیش له و به یته به هیزتر هه ره به خه یالدا نایهت...

بگه ریینه وه بۆ ئه و دوو به یته فارسییه، ئه و سی به یته و به سه ردا چوونه وه یان، به خیر، هه لده گرین بۆ

ئه و دهمه ی سره یان ده گاتی:

شه ره که له وشه ی «نیل» رووباره که ی میسری ره چاو کردوو و بهس ته نانهت که رهنگی «نیل» ش

به شین داده نی ده بیاته وه بۆ ئه وهی که «قوماش خرایه نیله وه ئه بئ به نیلی» واته نیسه ته تی به نیل دهرئ

وهک که بخریته فوراته وه ده بیته فوراتی. راستییه که ی «نیل» خۆی مادده یه کی شینه. له واتا ئاراییدا نالی

«چشم پریم» ی دوو جار ان کردۆته بنگه ی فهندی «طباق». جار یکیان به رانه بر «لب خشک - وشک» که

چاوه که ته ره به فرمی سک. جاری دیکه ش به رانه بر «کف خالی» که چاوه که «پر» ه له فرمی سک (وشک،

تهر - خالی، پر). له ف و نه شری مشه ووه شیشی تی دایه که له سردها وشک که وتۆته به رانه بر «پر» -

خالیش به رانه بر «نم».

بهیتی سهرووی لاپه ره ۳۱۶:

شهقی که، غهیری حوبی توی تیدا بی،
بهدهستی خۆت دلم دهرینه، قوربان!

ئهم «شهقی که» چ شیرنایی پیوه نییه له چاو «ئهگەر دل» دا، ئهوهنده نهبی که مهفعوله کهی به پهنهانی هیشتهوه بۆ ئهوهی له نیوهبهیتی دوهمدا دهورزیتهوه که دله. وشهی «تیدا» کیشی بهیته کهی تهنبه ل و ناجۆر کردوه «تیا» دهست دهدات.

بهیتی سییه می هه مان لاپه ره:

فتووری چاوه کانت ناوینی

به نالی فیتنه بهس بنوینه، قوربان!

شهرحه که وشهی «ناوینی» ی یه که می به «ناخه وینی» ی لیک داوه ته وه. راستیه کهی «دهرخستن» یش له هه مان شویندا به دهسته وه دهدات، رهنگه دهرخستنیش مه به ستر بیت چونکه فتووری چاو زیده جوانی تیدایه، نالی حهقیه تی داوا بکا یار ئه و فتووره نه شاریته وه چونکه به شارده وهی، نالی پتر دهشیوی. هه ره له و تویکله دا دانه یه کی دیکه ش هه یه: «بهس» به واتای «زۆر» یش هاتووه، له م واتایه وه نالی داوا دهکا یار فتووری چاوان دهرخات هه تا پتر مهفتوون بی.

قه صیده ی لاپه ره ۳۱۷ «ره فیقان من ئه و رۆییم له لاتان» بنگومان هه ره پینج بهیتی که شهرحه که دهلی دراوته پال غه زه لیک کوردی، مالی حه لالی کوردیه. بهیتی دوهمی ناو شهرحه که ش:

بلا سا شار به شار و دی به دی بین

له دهس یاران بکهین طهیی ولاتان

ئاهم بهیته هه م له گه ل روحی پینج بهیته ناوبراوه کهی یه که م، سییه م، چاره م، پینجه م، حه فته م، که به یه قینی هی «کوردی» ن چ خزمایه تییه کی نییه و هه م له سه بکی نالی ناوه شیته وه، خۆ هه رچی بی دوا ی دهرکردنی پینج بهیته که ده مینیته وه دوو بهیت که شتیک نییه پیی بگوتری غه زه ل، قه صیده له شهرحه که شدا هاتووه ئه و بره شیعه ری بۆ کوردی بردراوه ته وه سیزده بهیته، ئه می ئیره حه فته به و پنییه هه شت بهیتی بی مه که مه که هی کوردیه؛ ئه م دهقه ی ناو شهرحه که حه فته بهیته به لی دهرکردنی پینج بهیت که کیشهی له سه ره دوو بهیت ده مینیته وه بۆ نالی. ئنجا چۆناوچۆنی پینج بهیت ده روا بۆ دوو بهیت که چه ژیشیان جودایه له و پینجه و ناروا بۆ هه شت بهیته که؟ دلنیا م له ودا که وا نه نالی نه کوردی شیعیان له یه کتر و له که سی دیکه ش نه دزیوه. ئه م دوو بهیته ی جودا له پینجه که (تاراده یه ک بهیتی شه شه م مومکینه بدریته وه به نالی) به جۆریکی نادیار و هۆیه کی که س نه بیستوو له لایه ن ناسیخیکه وه

کۆبوونه‌ته‌وه، په‌نگه‌ پتر له ناسیخیک دهستی تی وەر دابن، و نازناوی «نالی» ی خرابیته کۆتاییه‌که‌یه‌وه. ئە‌گەر بگوتری چۆناوچۆنی کابرایه‌ک له خۆیه‌وه ئە‌م کاره‌ ده‌کات، ده‌لیم ئە‌دی چۆن کابرایه‌کی دیکه‌ له خۆیه‌وه ناوی کوردی ده‌خاته پال ئە‌و سیزده‌ به‌یته‌؟ ئە‌مه‌ با له‌ولا بی و چی دیکه‌ی له‌سه‌ر نارۆم: نازانم چۆناوچۆنی ئە‌م شیعره‌ ده‌دریته‌وه‌ به‌ نالی که‌ دوعاخو‌زییه‌کی به‌ سۆزی عاده‌تییه‌، له‌ هه‌مان کاتیشدا ده‌لین نالی له‌به‌ر تیشکانی بابان و هاتنی تورکان هه‌لات! ئە‌م به‌یته‌ش بخه‌ پال «ئە‌لا ئە‌ی نه‌فسی...» و له‌ خۆت بپرسه‌ کوا ترسی تورک و پروخانی بابان؟

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره‌ ۳۲۰ و یه‌که‌می لاپه‌ره‌ ۳۲۱:

له‌ دوگمه‌ی سوخمه‌ دوینی نوێژی شیوان
به‌یانی دا سفیده‌ی باغی شیوان
له‌ خه‌وفی طه‌له‌تی رۆژ هه‌ر وه‌کوو شیت
به‌ پروزه‌ردی هه‌لات و که‌وته‌ کینوان

من له‌ وتووێژیکه‌ ته‌له‌فیزیۆندا، به‌ر له‌ هه‌فتاکان، شه‌رحی ئە‌م دوو به‌یته‌م کردبوو، هه‌ردوو پروی وشه‌ی «هه‌لات» به‌ واتای هاتنه‌ده‌ر و فیرار کردن له‌و شه‌رحه‌دا پروون کرایه‌وه. وابوو مامۆستا صالح که‌ریم، نامه‌ی په‌زنامه‌ندی خۆی بۆ ریکخه‌ری وتووێژیکه‌ هه‌نارد. شه‌رحی به‌رده‌ستیش هه‌مان دوو پروی ئە‌و وشه‌یه‌ ده‌لیته‌وه، بی ئە‌وه‌ی ناوی من به‌ینی لزومیش نییه‌ به‌ ناوه‌ینان به‌لام شتیکی زیده‌ گرنه‌گ له‌و شه‌رحه‌دا ده‌رئه‌که‌وتوووه‌ ئە‌ویش ده‌سته‌واژه‌ی «دوینی نوێژی شیوان» ه: ئە‌گەر هه‌لاتن فیرار کردن مه‌به‌ست بی لی، هی دوینی ئیواره‌یه‌ که‌ به‌ره‌و خۆراوا هه‌لات. ئە‌گەر هه‌لاتن هی ده‌رکه‌وتن بی ده‌بیته‌ ده‌رکه‌وتن له‌ رۆژی پاش دوینی، واته‌ ئە‌مرۆ. وشه‌ی «به‌یان» یش هه‌لده‌گرێ سبه‌ینه‌ی لی مه‌به‌ست بی و ده‌شبیته‌ جه‌معی «به‌ی - به‌هی» که‌ ئە‌ویش وه‌ک سیو له‌ مه‌مه‌که‌ ده‌چی. له‌ ره‌وا کردنی پیشخستنی مه‌فعولی «به‌یان» له‌ فیعلی «دا» گوتومه‌ و ده‌یلمه‌وه: کارگیرێ قوتابخانه‌ کچانی پیش خست له‌ کوران - باپیر به‌رخانی برده‌ له‌وه‌ر...

نوسخه‌ هه‌ن له‌ جیاتی «دوگمه‌ی سوخمه‌» نووسیویانه‌ «دوگمه‌ی سینه‌» یه‌ک له‌وان «دیوانی نالی» که‌ مه‌رحووم گیوی موکریانێ له‌ ۱۹۶۲ چاپی کردوو. له‌لایه‌ن تام و شامه‌وه‌ سینه‌ سازگارتره‌ له‌ سوخمه‌.

به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره‌ ۳۲۴:

ئە‌م غه‌زالانه‌ که‌ نه‌قشی دیده‌من
ته‌ن سپین و چاو و خال و موو سییان

شه‌رحه‌که‌ ده‌لی: ئە‌و یاره‌ نازدارانه‌ی وه‌ک ئاسک که‌ وینه‌یان بووه‌ته‌ نه‌خش و له‌ ناو چاوما کیشراوه‌ له‌شیان سپی و چاو و خال و موویان په‌شه‌.

راستییه که ی نیوه بهیتی دووهم دهقیکی دیکه ی ههیه له په راویزی شهرحه که دا هاتوو ده لیک دلگیرتره له م دهقه. ئهویان دهلی: تن سپین و دیده کال و مووسیان. له میاندا سی رهنگ له جیاتی دوورهنگ کۆبۆته وه جگه له وهی که سی رهنگه که جوانتریش دینه بهر زهوق سه ره پای ئه وهی که وا دهگه یه نی نالی خویشی دیده کال بی چونکه هه ر وهک «نه قشی دیده من» ئه و مه عنایه ی شهرحه که دهگه یه نی یه کیکی دیکه ش به دهسته وه دعات که غه زاله کان وه کوو نه قشی دیده ی شاعیرن.

له لاپه ره ۳۲۶ ئه م بهیته:

ره قیب و مودده ی فیتنه و عیلاقه ی چاوی جادووتن
له گۆشه ی گۆشه وارته ناییبی هارووت و مارووتن

شهرحه که هه ولئیکی مهردانه ی داوه بۆ یه کالاکردنی، ته واویکیش تییدا به ره و پیش چوو به لام جاری ماویه تی تینوه تیمان بشکینی بۆ واتایه کی بیقورت و متمانه به خش، خۆ منیش چی ئه وتۆم پی نییه زیاد له شهرحه که، مه گه ر له تیبینی که م بایه خی وهک ئه وهی که بلیم مه بهس له ته شبیهی ره قیب و مودده ی به فیتنه و عیلاقه له ف و نه شری مورته ته به که ره قیب فیتنه یه و مودده عیش عیلاقه یه... ده مینیتته وه «له گۆشه ی گۆشه وارته»: ئایا چۆناوچۆنی له و گۆشه ته سه که دا ئه و دوو زه به للاحه جیان ده بیته وه ببه هارووت و مارووت. شهرحه که باشی پی نه ویراوه که دهلی: ئه و دوو له گۆشه ی گوپی یاردا بوونه ته مانیه ی نالی له دیتنی...

هه رچه ند من دلنیا نیم له وهی به دلما دیت، دیسانه وه به و وینه ناجۆر و نامومکینه ی شهرحه که ته سه ل نام. من بۆ ئه وه ده چم که وشه ی گۆشه وار، گۆشوار مانای «خاوه ن توانی بیستن» ی لی ده فامریتته وه که ده کاته وه ئاله تی بیستن خۆی. به و پنیه ره قیب و مودده ی وهک هارووت و مارووتی جادووی له خسته بهر له گوپی یار ده چرپین دژی عاشق. له لایه ن ته شبیهی ماددیشه وه گۆشه وار گواره یه و سوچی هه یه نزیک له گوپی به دکار لینه وه بقرتینی... والله اعلم.

بهیتی لاپه ره ۳۲۷:

نه باتاتی زهوی وهک مونزهوی هاتوو نه در، به عنی
هه موو سه رخۆش و مه ست و پۆژیه رست و عاشقی رووتن

شهرحه که وای بۆ چوو که یار هه لهات «وهک پۆژ» گیای ژیر خاک هاتنه در وه کوو مه ست و بوون به مانه ندی گوله به پۆژه ی رووه رووی یار...

شهرحه که تاراده یه ک له گه ل دهقی بهیته که و راسته واتای رۆبیشتوو به بی ئه وهی پیمان بلی «وهک مونزهوی - منزوی عه ره بی» هیما بۆ کوپی و چی دهکا؟ خۆ منیش شتیکی لی تیناگه م له گه ل تیکرای بهیته که یان تاک تاکی وشه کان پروات. شهرحه که «مونزهوی» داناوه به «له ژیر زهویدا گۆشه گیر» لیک

داوہ تہوہ کہچی «گوشہ گیر» پتر لہ گہل واتای بہیتہ کہ دہ پوات.

بۆرہ مہ عنایہ ک بۆ «مونزہوی» لہوہوہ دیت کہ مروی گوشہ گیر بہ عادت دہ خزیتہ گوشہ یہ کہوہ تییدا پنهان دہ بیت ئیتر ئہو نہ باتاتہ و ہک ئہو مروی شیوہ پنهان بہ ہل اتنی رووی رۆژت دینہ دہر و ہک کہ گیاش بہ رووناکیی رۆژ دہر دہ کہون... دہبوو شہرحہ کہہ بلئی «عاشقی رووت» ہم «عاشقی رووی تو» و ہم «عاشقی بی بہرگ» رادہ گہ یہ نی، کہ دہ زانین گیا بہ رووتی دہر دیت. تیبینی ئہوہش دہ کریت کہ نیوہ بہیتی دووہم تییدا «سہر خۆش و مہست» و «رۆژ پہرست و عاشقی رووت» یہک شت دہ گرنہوہ.

بہیتی یہ کہمی لاپہرہ ۳۲۸:

وہرہ نیو بہ زمی گولزاران و گول زاران، تہ ماشاکہ:
سہراسہر پیکہ نیینی گول، لہ بالہب غونچہ پشکووتن

نیوہ بہیتی دووہم لہ نوسخہ ی گیوی موکریانی بہم جۆرہ یہ: «سہراسہر پیکہ نین گول ہم لہ بالہب غونچہ پشکووتن» راستییہ کہی منیش ہر و ہام بیستووہ بہر لہوہی نوسخہ ی جودا لہ مہ پیدای بی. نیوہ بہیتی یہ کہمی ئہم بہیتہ شم، لہ کۆنہوہ و ہا بیستووہ: «وہرہ نیو بہ زمی گولداران و گولزاران «گول زاران» تہ ماشاکہ:» ئہم دہ قہش گونجاوترہ لہ گہل نیوہ بہیتی دووہم چونکہ «گولدار» ہم خاوہن گول و ہم داری بہ گول دہ گہ یہ نی. گولدار لہ گہل «سہراسہر» ریک دیت و ہک کہ «لہ بالہب» بۆ غونچہ ریک ہاتووہ.

بہیتی دووہمی لاپہرہ ۳۲۸:

چ قہصر و دائیرہ و تاقی، تیا تو تاقی ئافاقی
نہی و موطریب، مہی و ساقی، گول و بولبول، ہموو جووتن

لہ شہرحہ کہدا ہاتووہ کہ نوسخہ ہہ یہ لہ جیاتی «قہصر» «قوטר» ہاتووہ. بہ لای منہوہ «قوטר» مناسبتہرہ لہ گہل «دائیرہ و تاق»، وشہی «تاقی» دہبی «تاقی» بیت ہہ تا ہاوائہنگی «ئافاقی» بی. ئنجا دہبی «تاقی تیا» بی نہک «تاقی، تیا». دہشبوو ئیشارہت ہہ بی لہ شہرحہ کہدا بۆ ئہو لایہ نہی کہ دہلئ «تو تاقی ئافاقی» جگہ لہوہی کہ تاقانہی دنیا رادہ گہ یہ نی، لہ لایہن زینہت و ئاراییشتی بہیتہ کہوہ یار لہو نیوہ بہیتہدا تاقہ، ہہرچی لہ نیوہ دیری دووہمدا ہاتووہ ہموویان جووتن.

بہیتی یہ کہمی لاپہرہ ۳۳۱:

ئہم سہرسہری بازانہ کہوا ہم سہری بوومن
موشکیل، بگہنہ ساعیدی شاہیکی و ہکوو من

شہرحہ کہ یہک تیبینی لہبیر چووہ: دہبوو بلئی باز و تہیری تری شکار فیڈ دہ کرین لہ سہر باسکی راوکر ہلنیشن و کہ نیچیریشی گرت ہر دہ گہ ریتہوہ بۆ سہر ئہو باسکہ.

بهیټی دووهمی هه مان لاپه ره:

تا نه شه نه چیژن له له بی که وثری ساقی
بیچاره چوزانن که هه موو مهستی زه قوومن

به دست خۆم نییه دلم بۆ ئه وه ده چی که نالی گوتیټی «له لهب و که وثری ساقی» چونکه دهقه که ی سه روو هه ر لیو مشتنی تیدایه، شه رحه که ش لیوه که ی به که وثر داناو و بۆ ئه وه نه چوو ه که ساقی مه یگیره و ئه و مه یه به که وثر چویندراوه. ناشکرئ «له بی که وثر» ببیته «مضاف و مضاف الیه» چونکه مه یه که لیوی نییه هه ر ده بی «له بی که وثر» به «صیفت و مه وصف» برۆن. گریمان لیوی پیاله مان دانا به لیوی شه راب ئه وسا لیوی ساقی نامشتری و خه ساره یه کی زلمان لی ده که وئ.

بهیټی لاپه ره ۳۳۳:

دووری له من خسته وه بی سه به بی یاری من
باری خودایا که تو، بگرئ سه به بکاری من

به لاهمه وه زیده ئاشکرایه که وشه ی «باری» له نیوه دپیری دووه مدا به واتای خوا هه له ی
نوسخه نووسانه، راستییه که ی «یاری» یه به واتای «یاریده»: نالی داوای یاریده له خودا ده کا نه ک «باری
خودایا» که ده کاته وه «خودا خودایا». «یاری من» و «یار» یش جیناسی ته رکیبی تیدایه.

بهیټی دووهمی لاپه ره ۳۳۴:

دیده نیگه هبانی یار، تیپی سوروشکم هه زار
نالهی دل نه ی سه وار، ئاهه عه له مداری من

شه رحه که «نیگه هبانی یار» ی به پاسه وان داناو که - چاوه که - به هه موو لایه کدا ده روانی نه وه ک
دوژمن لی نزیک بیته وه... ئه م واتایه خراپ نییه به لام زۆر تیته لکشیه وه له پاسه وان. ده شبوو بلی:
نیگه هبان، مه به ست لی ئه وه یه که نالی هه میسه چاوی برپوه ته دیمه نی یار.
له ئاست «نه ی سه وار» شه رحه که ده لی: مه عناکه یمان بۆ راست نه کرایه وه... خۆ منیش به ته واوی بۆ
ناچم به لام وشه ی «نه ی» بلویره و ده که ی نالی تیدا مه به سته به ناله نالیه وه، خۆ بلویریش هه ر ده نالینی.
ده مینیتیه وه وشه ی «سه وار» که به رووالته «نه ی سوار» ده گه یه نی که وا بی شک نالی وه های نووسیوه، با
خوینهریش خه یالگیرئ تیدا بکات. ده شی له مه ثنه وی مه ولانا که تیدایه:

بشنو از نی چون حکایت میکند
وز جودائیها شکایت میکند

جۆره وینه و واتایهک بۆ ئەو «نهی سوار» ه دەست نیشان بکات. له کوردیدا که دهلتین «سواره...» جاریکیان پژی ده به خشیته و جاریکیان هه ناسه سواری، هی هه ناسهش هه ر بۆ پژی ده چیه وه که هه واکه به پاله په ستۆ ده ده چیه... رهنگیشه «نهی سوار» ئەو سه رپازه بیت که له سه ر پشتی ولاغ نه یژه نی ده کات چونکه سه ر له به ری به یته که خه ریکی کاروباری له شکره... والله اعلم!

دوو به یته لاپه ره ۳۳۵:

دولبه ری عالی ده ماغ، هه م قه ده می سه روی باغ
بیته نه ظه رگه ی قه راغ دیده یی جۆباری من
حیکمه تی تۆ موله مه، هه م قه ده مت مه رحه مه
موسته حقه ی مه ره مه سینه یی ئە فگاری من

«دولبه ر» ده کریته «دلبه ر»، «موسته حقه» ده کریته «موسته حقیق».

شه رحه که ده لئ، ئەم دوو به یته به یه که وه به ستراون: من ئەم تیک به سترا نه نابینم. «هه م قه ده می سه روی باغ» ی به وه دانا وه که یار له بالابه رزی و جوانیدا وه ک سه روی ناو باخ وایه... ئەم مه عنایه تیرتر و متمانه به خشیتر ده بوو ئەگه ر «دلبه ری عالی ده ماغ» ی به «ده ماغ، سه ر به رز» دانا بایه ئەوسا له بالا به رزیدا ده بووه «هه م قه ده می - هه مقه ده می سه روی باغ» واته هاوتای سه روی باغ له به رزیدا. شه رحه که «عالی ده ماغ» به «خاوه ن بیه ر و سه روشتی به رز» لیک دا وه ته وه و به س، که ئەمه نیسه به تی نییه له گه ل هاو قه ده می، هاو بالایی، هاوتایی... هاو قه ده م به «هاوتا» دئ له وه وه که پئ و پئ وه ک یه ک بوون لیکتر پئش ناکه ونه وه. وشه ی «موله هم» له کۆندا «مله م» دنوو سرا: ده شی به «موله هم» پروات به واتای ئیله مبه خش.

له به یته سه رووی لاپه ره ۳۳۶ دا وشه ی «مه عده ن» کورد به کاری ده هینی له وتووژی هه ره مه کیدا. «مه عدین» راسته وه ک بزانه قاموو سیشم لانییه بۆی بگه ریم.

نیوه به یته یه که می به یته سینه م له لاپه ره ۳۳۶:

مه شه ربه یی نالی گه لی ئابی یو ترشه، وه لئ

«ئابی» به «وه ک به هی» لیک درا وه ته وه. مه عنایه کی دیشی هه یه «نه سه لئین» له «أبی، یابی» ی عه ره بی ها تووه وه ک ناوی کارا «اسم فاعل».

غه زه لی لاپه ره ۳۳۷ که هه شت به یته، که م به یته هه یه له هی نالی بکا. فه رموو سه یری ئەمه بکه:

غیلمانه گۆتم خالی له طیفه که له سه ر دا

ئەم قبیله برۆیانه که غاره تگه ری دین

هی شاعیریکه مامناوهنجی بیت، به حال و به زحمت پیوهندی نیوهبیتی یهکه م به دوومهوه ساز دهبیت، یان هر نابن. دوو قافیهی یهک له دوا یهک «شاهیدی چینن - بوتخانهیی چینن»... «موژگانی سییه... دین و دهچن» که کالای نالین! نهگهر به شایهه و بهلگه ئیسپات بوو هی نالین دهبنی بلین خلیسکیکه له نالییهوه یان به سه ریپیی و بی ریخستن. بهیتی کوتاییی بره شیعرهکه:

نالی وهره لاده له خهدهنگی موژهی یار

نهو کافره مهستانه که غارهتگهری دین

له شهرحدا هاتوو که بیگومان هی نالییه... خوینهر دهبینی کوتاییی بهیتهکه هه مان خاتیمهی بهیتی دوومه. له دوومهدا «غیلان» «خال» بوو، به قیبله برۆ دانرا که غارهتگهری دین. له ههشتهدا خهدهنگی موژه بوون به کافری مهست و غارهتگهری دین. هر نهیسه...!

بهیتی دوومی لاپه ره ۳۴۰:

نه م طاقمه مومتازه کهوا خاصهیی شاهن

ئاشوویی دلی مهمله کهت و قهلبی سوپاهن

شهرحه که هه ولکی باشی داوه بو وهرگرتنی مهعنا ی دروست بو بهیتهکان: دهلی که ئاشوویی مهمله کهتن - نه م طاقمه مومتازه - ناشی ئاشوویی قهلبی سوپاهیش بن، کهواته ئاشوویی دلی خهلقی ولاتن - به جوانی و ریکیان - له هه مان کاتدا قهلبی له شکریشن نهک مهیمه نه یا مهیسه ره... جگه له مه تهوجیهاتی دیکه شی هیه به لام نه مه کاکلی شهرحه کهیه و له سنووری دینتی خویه وه راستی بوچوو. به لام بهیته که مهعنا ی دوومی بارته قای نه مه ی هیه. مهعنا ی شهرحه که بو حالیک دهست ده دات که مهمله کهت و سوپاه و ولاتی بابان و سوپاهی نه حمه دشا بن. نهگهر ولات و سوپاهی دوژمن بن طاقمه که دهبنه ئاشوویی مهمله کهت و ئاشوویی قهلبی سوپاهیش به هو ی جهنگاوه ری و لیها توویی خو یانه وه.

شهرحه که بهیتی سییه می قهصیده که ی «له لاپه ره ۳۴۱» باش روون کردوته وه که بریتییه له لیکدانه وه ی واتای وشهکانی، خلیسکیکی بیلزومی بردوو له ئاست «سه من» دا که دهلی: دووریش نییه له نه سلدا «سیمین» بووی... نه م وشه یه بچیته جیی سه من بهیته که ده شیوی چونکه نه مه قورت پهیدا دهکا له کیشی شیعره که، «سه من» وهک ئاوی رهوانه تییدا.

بهیتی یه که می لاپه ره ۳۴۲:

گولزاری دهر و دهشتن و غیلانی بههشتن

ئاهو صهف و، ئاتش به کهف و، تیز نیگهان

دهبوو «ئاهو صیفهت» هه لبریت. هر چونکه مامز له گه ل ریزگرتن ناگونجی، شهرحه که، به ناچاری

زهمینهی بۆ پهیدا دهکات و دهلی: ... له وهختی رابواردنیشدا وهک ئاسک ریک ریز دهبهستن. شەش تیکستی ئیشارەت بۆ کراو «ئاهو صیفەت» یان نووسیوه.

ئاهو صیفەت، ئاتەش بە کەف و، تیز نیاگان

تەنانەت له کەم کردنەوهی یهکیک له دوو «و» عطف مؤسقیایهک له تیک بهستنی «صیفەت» و «ئاتەش» که دهبیته «ئاهو صیفەتاتەش بە کەف» پهیدا دهبی لهوی دیکه نییه، ههچەند «صەف و کەف» یش هاوئاهاهنگن بهلام مامز ریز نابهستی.

بهیتی دووهمی لاپهه ۳۴۲

صهحرا به تهجەللی دهکەنه وادیی ئهیمه

قامەت شەجر و، مەظهەری ئەلطفای ئیلاهن

دهبوو شەرحەکه له جیاتی «ئەلطف» وشە «ئەنوار» هەلبژێریت که له سی نوسخەدا وەها هاتوو، چونکه پر به بیستی واتا و رۆحی بهیتهکهیه. وشە «ئەنوار - أنوار» هەم جەمعی «نور» ه هەم هی «نور» به واتای غونجە. که مەعناى «نور» ی لئ بگریت دهچیتەوه بۆ خوا، که بیکهیتە «نور» دهروا بۆ «نور». شەرحەکه له «شەجر» هەر ئەو شەجرەهێ به مەبهست داناوه که له کێوی طور بانگی موسا پیغهمبەری کرد له لایەن خواوه. بهلام «شەجر» کاریکی دیکه ی گرنگیشی کردوو له بهیتهکهدا که ئەو سەربازانەى قامەت وهک شەجر، به خو نیشاندانیک صهحرا دهکەنه وادیی ئهیمه له طور. «به تهجەللی» یش ئەو ئایهته دههیننهوه یاد که له قورئاندا دهلی «فلما تجلی للجبل»، چ سەیر و سەمهردەش نییه له وەدا چونکه شوین دەرکهوتنی «انوار» ی خوان. ئەو تهجەللیهش که هی خوايه هەر له وادیی ئەیمهنى طور رووی داوه.

له بهیتی سەرهتای لاپهه ۳۴۳ وشە «بووقه له موون» هاتوو به واتای «عەلشیش»، ئیستا که له سلیمانی دهلین: قەل. بەر له ۳۰-۴۰ سال و نزیکتریش بۆقله موون دهگووترا. دهمهوی به عەرزى خوینەری بگهیهنم: ئەم وشەیه له سەردەمی عەبباسیان به قوماشینک گوتراوه «أبو قلمون». دیاره که عەلشیش پهیدا بووه ئەم ناوهیان لئ ناوه یاخود که قوماشهکه پهیدا بووه ناوی ئەوسای عەلشیشیان لیناوه که ابوقلمون بووه، دەشبی رەنگیان لیکتر چووپی. له بهیتهکهدا:

گه طاموس و، گه کهبکن و، گه بۆقه له موون

گه ئاتەش و، گه شوعله، گه هی دوودی سیاهن

نالی تاقمه مومتازه کهی به دوو جۆره مادده تهشبهه کردوو: یهکیان خیزانی مهل، ئەوی دیکه خیزانی ئاگر که دووکه لیش هەر بهرهمی ئاگره.

بهیټی دووهمی لاپهړ ۳۴۳:

لاله ن به به دهن، ئەطلهسی ئەخضهه که له بهرکه ن

نه ورهسته گولن، بهسته له گه ل دهسته گياهن

تئ ناگه م، بۆچی ئەم رستهیه ی «که له بهرکه ن» له م نیوه بهیته و له نیوه بهیته دووای ئەمهش هاتۆته وه که چی تیکسته کان تیاندایه له جیاتی «له بهرکه ن» «دهپۆشن، ببپۆشن» یان هه لپژاردووه، له مانه «عم» «دهپۆشن» ی بۆ بهیته دووهم داناوه. «چن» بۆ بهیته دووهم «دهپۆشن» و «ک، مز، اح» یش «بپۆشن» یان بۆ یه که م داناوه. هه ر چه شنیک بئ تا ئەوه ی تیر و پشکی لئ به او یئ، ده بوو بهیته کیان «دهپۆشن» و یه کیان «له بهرکه ن» بۆی قه رارداده بکریته. ته بیاتی بنیاده م سهیره که له سهه ر ئەم به دیه یه ش هه را هه لده ستیئ. به ئی زنی خوینه ر چیرۆکی خه نده بزئو ده گئرمه وه: گۆیا «کوفر ئەحمه د» هه بووه «مه سه له ی زۆر له سهه ر هاتووه» که ریک و مانگایه کی هه بووه. زستانی به سه ردا هات، له خوا پارایه وه که ره که ی بۆ بمزینئ چونکه ئالیکه ده وئ و سوودیشی نییه، مانگاکه بمینئ شیر و ماستیکه لئ ده خوات... سه به ی چووه سوئی ئاژه لان دیتی مانگا مردووه و که ر ساغ و سه لامه ته. چووه شه قام کویریکی دۆزیه وه هینایه سهه ر له شی مانگاکه و لئ پرسی ئەمه چیه، کویره ش دهستی له سهه ر و گویلاکی لاشه که کوتا، گوتی: ئەمه مانگایه. خولاسه که ره که شی به که ر زانی. کوفر ئەحمه د رووی له ئاسمان کرد گوتی: خوی موزن کویره به کویری خوی که ر و مانگای ناسینه وه...

بهیته نۆیه م و دهیه م و یازدهیه م شه ره که ی دوودل کردووه: دوو بهیته کوتای نازناوی نالیان پیوهیه، به پی تیکستیش بهیته بهر له وان، ئەویش نازناوی نالی پیوهیه... من ئەم حیره ته نامگرئ، و تئیدا به سه هوش بچم له و پاشا گه ردانیه خراپترم نه کردووه. من ده لئیم بهیته هه ره دوایی شیعره که به هه چ مه زه بهیک هی نالی نییه: کابرایه ک روو ده کاته نالی و پی ده لئ، ئەمما پی گوتنه کی شه ق و په ق، دلئ خۆت مه رهنجینه و بئ ئەوه ی مه به سه تی بوویت به هی نالی حساب بکریته بهیته کی خسته ته نه یاهیه تی شیعره که وه، واش پی ده چی له حاله تی نوسخه نووسیندا ئەمه ی کردووه. که ئەم بهیته لاجوو ده مینیته وه بهیته دهیه م نازناوی نالی پیوه بیت، بهیته نۆیه م ته نها یه کیک خوی له و بهیته هه لقوتاندووه و نووسیویه تی: بۆ سهیری خه رامیده نی ئەم مه هوشه نالی... له مه شدا وه ک شه ره که ده لئ هه له ی ریزمانی کردووه که رووی قسه ی له تا که که چی شیعره که رووی له تا قم و کومه له، ده بوو بلئ ئەم مه هوشانه ئەوساش کیشی بهیته که مردار ده بووه.

له سهه ر پارچه شیعه ری دهیه م و یازدهه می پیته «ن» سه ریشه یه کی بیلزوم هه یه له نیوان خاوه ن رایاندا که یه کیان هه ر له نالییه وه وه لامی نالی ده داته وه... به لای بینینی منه وه چ گره فیک په یدا نییه و شه ره که ش له وه دا راستی بۆچوو که ئەم دوو پارچه هه لبه سه ته پیوه ندیان به یه که وه نییه. ماوه ته وه بلئین پارچه ی دووهم «یانزه مین» سه ره تا که ی بهیته کیان زیاتری فۆتاوه.

بهیته سه ره تای پارچه ی دهیه م له لاپه ره ۳۴۵:

خهطات فهرموو که خوښه چین و ماچین
که ناچین، لیږه خوښه چینی ماچین

شهرحه که، به ټیکراییی، حهقی بهیته که ی داوه تی. یهک دوو خالی شیاوی ټیپینی هه یه ماوه بگوتی: وهک بزائم «خهطا و خوتهن» هه ریمن و به بیینی خوښ و میسک مه شوورن. شهرحه که خهطای به شار داناوه. وهک له بیرم بی ټه و هه ریماننه که له سهر پینگه ی به ره و چین ناویان دهر کردووه به «آهوی مشک افگن» واته هه ریمی مامزی میسک فریده ر.

خوښه چین له بهری سوران پیی ده لین وش ی که ر، وش ی رن: ئا فره تان دووی دروینه، به تاییه تی هی مه رزه، گوله چه لتووکی نه دووراو و که وتوو ده سگیر ده که ن و لی پینچانه وهی نییه. «رنه که ر» کمیک دستدریژی تیدایه لییان به سهر بگیریته وه سزا دهر رین. رنه که ر ئا فره ته که یه...
خهطا و چین و ماچین ولاتی به سهر یه که وهن.

به یتی لاپه ره ۳۴۶:

بروت هه ر چین و په رچهم چین له سهر چین
ئه مهنده چیننه، قوربان، پیم بل ی چین؟

شهرحه که غه دری له خو ی کردووه که ټیکستی «تو» و «عب» ی به لاره ناوه که هه ر ئه ویان راسته که نووسیویانه «بی خهطا». قافیه ی بره شیعره که هه مووی «لزوم ما لایلزم» ی تیدایه که به ر له وشه ی دووایین وشه یه کی «ممدود» ی به ئه لفی وهک: ماچین، تاجین، نه و اچین، چراچین، لاجین هه یه «خهطا» ش وهک ئه وانه. جگه له مه لایه نیکی په نهانی دیکه ش هه یه که و ا هه ر چو ن له به یتی یه که مدا «خهطا» و «چین» هه بوون، ده بوو لیږه شدا به ولاته ریفه وه «خهطا» هه بی چونکه به یته که پره له چین... نالی له پی «استخدام» وه هاتووه «بی خهطا» ی به مه عنای «بی سوچ» هه لگیراوده ته وه بق هه ریمی خهطا، له مه شدا «تشابک» هه یه که هه بوونی «خهطا» به نده به نه بوونی «خطا - خهطا» وه.

به یتی یه که می لاپه ره ۳۴۸:

ئه تو میهریپو مه هر ویان ستارهن
له خزمهت شه وقی تودا شه وچرا چین!؟

شهرحه که به جیبه به لام ده بوو به روونی بل ی که رووی یار روژی و مه هر ویان ئه ستیره بن به ناچاری ده بنه چرای شه و چونکه ئه ستیره به شه و ده جریوینی، چرای شه ون.
شهرحه که خلیسکیکی بردووه که ده لی ټه و مه هر ووانه ئه ستیره و له توه روونکی ودرئه گرن... به عه کسه وه، ئه ستیره له رووناکایی روژدا هه ر دهرناکه ون. نالی راستی کردووه که شه وچرا له شه وقی

رووی وهکوی رۆژی یاردا هیچ نین... له کۆنیشدا پینج ئەستیره دەدیتران، لهوانه‌ی گه‌رۆکن و به تیشکی رۆژ ده‌گه‌شیننه‌وه.

به‌یتی دووهمی لاپه‌ره ٣٤٨:

هه‌موو زهرپاتی میهری پروته باقین
خودامان بۆ به‌قايه لیره لاجین

شهرحه‌که باش بۆ واتای موفرهداتی به‌یته‌که و ده‌لاله‌تیان چوو، شتیک ماوه بگوتی. که ده‌لی: خودامان بۆ به‌قايه لیره لاجین، به‌روالته و به‌مه‌به‌ستیش راده‌گه‌یه‌نی که په‌نا به‌خوا که لاجین له‌به‌ر زهرپاتی قینی پروت... له‌هه‌مان کاتیشدا و له‌به‌ر تیشکی «خودامان بۆ به‌قايه» مانای مردن و نه‌مانیش له‌و لاجوونه‌وه‌ده‌گیرئ. به‌یتی کۆتاییش، که ده‌لی: هه‌موو موحتاجی خاک و بی‌ل و پاچین... ئەم مه‌عنايه خه‌ستتر ده‌کاته‌وه...

دوای ئەم بره‌ شیعره‌ دیننه‌ سه‌ر غه‌زه‌له‌کی جنجال و بینه‌ و به‌ره‌ی پێوه‌یه و ئەمه‌ته سه‌ره‌تای بی پێوه‌ندی به‌ شتیک دیاره‌وه:

به‌یتی دووهمی لاپه‌ره ٣٤٩:

به‌جان سه‌ختی‌یوو دل به‌ردی من و تو
بیعه‌ینی هه‌ر وه‌کوو پۆلا وو به‌ردین

شهرحه‌که دوور و درێژ باسی چهند و چۆنی ئەم بره‌ شیعره‌ به‌ ده‌ست نوسخه‌نووسان و شیعر دۆستان ده‌کات و چ سوودیشی تیدا نییه‌ ئەوه‌ نه‌بی که شه‌رحده‌ر ده‌بی قسه‌ی تیدا بکات. به‌لای مجیزی منه‌وه «به‌جان سه‌ختی وو» خۆشتره‌ له‌ «به‌جان سه‌ختی‌یوو» به‌ری سۆران، چهن‌دی گویم له‌ قسه‌یان بووبی، له‌ شوینی وه‌هادا «واو» ی عه‌طف درێژ ده‌که‌نه‌وه، که پێویست بوو، خۆ ئەگه‌ر کیشی شیعر له‌ به‌یندا نه‌بی به‌ری بابانیش ده‌لین جان سه‌ختی و بی ئۆقره‌بی، درێژی و پانی...

شهرحه‌که ده‌لی مه‌عناي ئەو به‌یته و به‌یتی دوایه‌وه پیکه‌وه دین. راستییه‌که‌ی به‌یتی سێیه‌میش پێیان‌ه‌وه به‌نده. له‌ف و نه‌شری مورده‌ته‌بیشی دۆزیوه‌ته‌وه له‌ هینانی «من» و «تو» دا به‌دوای «جان سه‌ختی» و «دل به‌ردی» دا. منیش ده‌لیم: له‌ف و نه‌شریکێ مورده‌ته‌بی دیکه‌ش هه‌یه له‌ نیوان «پۆلا و به‌ردی» کۆتایی شیعره‌که و نیوان «من» و «تو» دا.

به‌یتی دووهم له‌ لاپه‌ره ٣٥١ که ئەمه‌ ده‌قیه‌تی:

وه‌ره‌ با ئاگرکی وه‌صلی خۆمان
بخه‌ینه‌ قاوی عومری دوشمنی دین

شەرحى دراوه بە چاكى. بە دوا ئەمدا بەيتى سىيەم كە بۆتە بەيتى يەكەم لە لاپەرە ۳۵۲ دا:

رەقىب و موددەى وەك پووش و پووشو
بسووتىن، كە وەك بەرقىن لە بەرقىن

شەرحەكە ئەم بەيتەى بە دووانى پىش خۆيەو نەبەستۆتەو، كەچى لەمیاندا ئەنجامە مەبەستەكەى يەكتر دىتن و رەقىب و موددەى لە ناوبردن دىتە دى. لەف و نەشريك هەيە لە پىك چواندى رەقىب و موددەى بە پووش و پووشو، دەبى بلىين مورەنتەب چونكە هۆيەك نىيە بيكات بە مشەووەش. دەشئ لەوهدا كە موددەى ناحەزترە لە رەقىب پووشەكە خۆى بىت چونكە ئاسانتر دەسووتئ لە پووش. بەلام پووشيش لەم بەيتەدا هەر دەسووتئ چونكە بەرقى قىن لىي زيادە.

بەيتى دووهمى لاپەرە ۳۵۲:

مەفەرموو دل وەكوو ئاوينە صافە
بەئى بەم ئايينە بۆى بووى بە خودبىن

دەبوو شەرحەكە لە جياتى «بۆى بووى» كە تىكستى «چر، اح، خا» يە «بووى» هەلپژاردايە كە بە پىي قسەى خۆى تىكستى هەموو نوسخەكانى ترە، ئەميش لەبەر دوو سەبەب: يەكەمیان ئەوھيە كە نازانين ئەم «بۆى» لە رىستەى «بۆى بووى» كئ و چى تىدا مەبەستە. چ فەرق نىيە لەوهدا بيگوتبايە «لىي بووى» چونكە ئەميش هەر كەلە. هۆى دووهم ئەوھيە نيوەبەيتەكە لە وشەكانى «بەئى، بوم، بۆى، بووى، بە» پىنج دەنگى «ب» ي تىدايە جگە لە «خودبىن». هەر نەبى يەككىيان تى بچى نەختىك ، بگرە پتر، لە قورساييەكە دادەشكىنى. كە دەلئىم «پتر لە نەختىك» لەوھو دىت سئ وشەى «بۆى بووى بە» زىدە زىدە لىك نزيكن و «بووى» ناوھندى هەردوو وشەكە هەلستى مەودا دەخاتە نىوانيانەو، كە دەشبيتە «بووى» ئەو مەودايە فرەوانتر دەكات و تىك چرسانەكە خا و دەكاتەو.

شەرحەكە، بەداخەو وەھا بەرەنگارى گيانى بەيتەكە بوو چۆتە قالبى ناحەزيەو كە لە شەرحدا دەئى: مەفەرموو دل وەك ئاوينە ساف و بيگەردە. ئەگەر راست دل و بووايە، هەموو شتىكت تيا ئەدى و، خەلكى تريشت ئەھاتە بەرچا و، بەزەبىت بە كەسانى تريشدا ئەھاتەو. دل وەك ئاوينە ساف نىيە. رەشە و، تۆيش ئاوينەيەكى چلكن بەكاردينى. بۆيە و خودبىن و خودپەرەست لى دەرچوو و لە خۆت بەولاو كەست نايەتە بەرچا و.

پووزش لە گيانى فاتىح دەخووزم كە دەلئىم: هەر ما بوو هوتافىكى بمرئ خوئىنمژ! ي بە دوادا بىت. نالى نەبووستوو توانجى شكاندەو لە ياد بگرئ: لە رپى وشەى تىك ئالقا و واتاى پىكدا دووراودا و بە تەعبىرى ناسكى «مەفەرموو» شەكوای حال دەكات لەوهدا كە صافىي ئاوينەكە نۆ نىگای يار بۆتە هۆى ناز و خودپەسەندى لەبەر زىدە بئ عەببىي ئاوينەكە كە هەموو جوانبى يار دەداتەو. ئەگەر هونەرى وشە و واتاى توپىكلدار نەبئ ئاوينەى دل هەرگيز رەنگ و وینە عەكس ناكاتەو.

بهیته سینی می لاپه ره ۳۵۲:
وهره تا عالهمی قلبت نیشان دهم
کهوا فهقری غینایه، مردنی ژین

شهرحه که ئەم بهیته به بهیته دووایه وه ده به سستیته وه، حه قیشیه تی:
تیدا ئوممید و بیم و گریه وو سۆز [تیا له جیاتی تیدا په سنده]
به هار و پایز و زستان و هاوین

ئیترا به پی واتای «قلب» که دلّه بۆ شی کردنه وهی ههر دوو بهیت چوو... «وهره با جیهانی دلت
پیشان دهم له چ جیهانیکی خوشدا ده ژین... جیهانی دلداران له هیچ جیهانیکی تر ناچی...» هتد. ئەم
شهرحه زنده سادیه و دووره له قوولایی بهیته کان:

وشه ی «قلب» سێ خویندنه وه هه لده گری: قلب به واتای دل. قلب به واتای وهرگه ران. قلب، قلب
به واتای چرووک:

وهره تا عالهمی دلت نیشان دهم که هه ژاریه که ی دهوله مندیه و مردنه که ی ژینه یا خود: له جیاتی
سهروهت هه ژاری و له جیاتی ژین مه رگی نه صیب ده بی. وهره تا عالهمی وهرگه رات نیشان دهم که
فهقری غینایه و مردنی ژینه، هه مووی ههر وهرگه رانه. وهره تا عالهمی چرووک نیشان دهم که فهقر به
غینا و مردن به ژین نیشان دهدات.

ئنجا: له چوار کژی سالدا، له به هار و هاوین و پاییز و زستاندا یه ک ئومید و سێ په ژاریه هیه له
ترس و گریان و سۆز... ئەم بهیته یه کیکه له شاکاری هه موو ئەده بی کوردیدا.
له بره شیعی «وهک قه فه س...» که له لاپه ره ۳۵۵ را تا ۳۶۶ ی خایاندوو له بهر ئاشکراییی واتای
بهیته کانی ته نها ده ست بۆ ئەو وشانه ده بم که به لای خۆمه وه هی با شتر هیه له وان.

له بهیته یه که م «تار و پویی» هاتوو. له تیکسته کانیش هی «ک» داروپه ردوی نووسیوه. تیکستی
«عم، کم، ت، مز، عب، اح، خا» تاروپۆدیان نووسیوه. بیگومان نالیش به پی نه ریتی ئەوسای شاعیران
ههر «تاروپۆد» ی به کار هیناوه. ئیستا کورده که «تان و پۆ» ده لی.

له بهیته دووهدا «لانکه» هاتوو. هه شت تیکست «لانک» ی نووسیوه، ئەمیش راست و له باره.
له بهیته دووهمی لاپه ره ۳۵۸ «تیدا» هاتوو، کیشی نیوه بهیته که ی ته نبل کردوو. «تیا» ده ست
ده دات، شه ش تیکستیش ئەمیان نووسیوه.

له بهیته لاپه ره ۳۶۰ شهرحه که دوی راسته واتای وشه کان، بۆ «جه معی حه ربا» که جانه وه ریکی
ره ننگۆره و له کوردی بز نمژگ «یان بز نمشک» ی پی ده لێن، ئەو ئیحتیماله دها که ره نکه نالی مه به سی
له و که سانه بی دینه حو جره که و منافقن، به زوریش فه قیکانن... ئەم ته ئویله دووره له داخوازی وشه کان
و رۆحی شیعه ره که، ئنجا بۆ ده بی فه قیی دووروو بچی له و ته رزه حو جره ده دا رۆژه رستی بکات؟ خوی

بزنمشک له بهر تیشکی خوردا رهننگوړی دهکات، بهمه دا بهیته که ویستوویه تی به موباله غه وه بللی ژورده که له دره وه روژ تیخزاوتره...

له بهیتی سهرووی لاپه ره ۳۶۱ وشه «حه تا» زهقه. نه گهر لو ابایه «حه تا» بی دسه لئندرا. تیکستی «عم، ت، مز» نه م دهقیان قبول بووه «مه نعی هیچ ناکات هتتا میس که خوی لیدا به تاو» جیی قبوله. تیکستی «گم»: «مه نعی هیچ ناکا هتا میشیش که خوی لیدا به تاو» نه میشیان سازه. دهقی شهرحه که «حه تا» ی ناسازه.

له بهیتی دووه می لاپه ره ۳۶۳ سهره تای وها هاتووه: نه و ده لاقه ی تی دهخا... گویا ئیشاره ته یان راناوه بو ئاو دهچپته وه. به راستی وشه که وهک دوومال وایه و کورد نایی له بهر تیشکی ریزماندا راناو بخزینته شوینی وها لهقه وه. له پهراویزدا، ده تیکست «ئاو» یان نووسیوه ئیتر...

له ناست «مال براو و مال براو» ی هه مان بهیت شهرحه که به دست وشه ی «براو» وه سه غله ته که ده بوو شه ده ی به سهروه بایه له و تیکستانه ی «براو» یان په سهند کردووه. نه م وشه یه زور له باوه، به نه صل «بردراو» بووه و سوواوه وهک «بردراو» بوته «براو». وا چاکه دهقی بهیته که بنووسم:

نه و ده لاقه ی تی دهخا چشت و مه کی پیدا دها

من له وئ حه یران ده بم وهک مال براو و مال براو

وشه ی «براو» له دوو سه رچاوه وه دیت یه کیان «بران» به واتای ته واو بوون و کوتایی هاتن. یه کی دیکه ش «برین» ه. ناوی کارا «اسم فاعل» له «بران» ی کوتایی هاتن «براو» ه وهک لوان، سوان «دینه لو، سوا»، دیاره فیعله که تینه په ره هه رچی «برین» ه که بوته «براو» ناوی بهرکار «اسم مفعول» ی لئ وهرگیراه و بوته «براو» که به نه صل «بردراو» ه و ده کرپته «براو» و دسوئی ده بیته «براو». ده ستوری بی بیژوک له و فیعلانه ی کوردی که کوتاییان به «د» دیت و بهر له داله که «واو» یان «یی» هه بوو نه م داله ی ده سویت. له فارسیدا داله کان ماونه ته وه له نمونه دا ده لیم: فرموون، نه زمون، برین، درین، دروون، مژین... له فارسیدا فرمودن، ازمودن، بریدن، دریدن، درودن، مگیدن... له هه مواندا نه و داله به رده وامه... له پیوستدا نه و داله قرتاوه ی فیعلی کوردی به در ده داته وه وهک له «کرپن» که فیعلی کارا نادیار ی لئ وهرگیرا ده گوتری «کردرا» چونکه «کردرا» قورسه به سه ر زمانه وه، حاجی قادر له شیعری خویدا ده لئ: «بو هارپدی ئیمه چ عه جایب ده گه ری»، ده بین نه و داله قرتاوه ی «هارپن» بو کیشی شاعر هاته وه. وشه ی نه و تو هیه جوړیکی دیکه ی رهفتار له گه لدا کراوه. «دیدن» ی فارسی له کوردیدا بوته «دیتن». هه ر چونکه ده ستوری قرتانی دالی نه و شوینه زیده چه سپاوه ده بینی «دیدن» ده کرپته «دین» له جیاتی «دیتن».

له بهیتی لاپه ره ۳۶۶ وشه ی «توخودا» یا ده بی «توخدا» بخویندریته وه یان «توخوا» بیت وهک که پینچ تیکست په سه ندیان کردووه.

له کوتاییی بره شاعر ه که دا تیبینی نه وه کراوه که نالی چند ته عبیریکی به کار هیناوه نیشانه ی دهوری نالییه له بو پیشه وه بردنی زمانی کوردی. له مانه ته عبیری نه م حوجره «کون تییه» به واتای «کونی تیایه». راستییه که ی «کون تی» به بهر بلاوی له شوینی مناسبدا به کار دیت و هاتووه ته نانه ت «نو

کون تی» به لهشی روحله بهری وهک مرؤ، ئاژهل، درنده... دهگوتری. تهعبیری «وهها سهرمای تیدا سهرما دهبی» که به قسهی شهرحه که و، منیش لهگهلیدام، دهبوو «... سهرمای دهبی» بیت له حقیقه تدا نالی هاتوو «ی» دووای «سهرمای دهبی» ی راگوئیستوو بهرمای بهرایی بهیته که خو ئهگه ر گوتبای «سهرما تیا سهرمای دهبوو» فرهقیکی نه دهکرد. لهگهل ئه مه شدا ئه م به کارهینانه چ دربوونه یه کی داخراوی به پرووی ریزمان و ئاخوهری کورددا نه کردوته وه لیشی داوا ناکری دربوونه بکاته وه چما ئه و هه موو مه هارته هی وشه و واتا ئاراییه ی نالی سینه ریکی یان پرشنگیکی هاته ناو ره واننوسی کوردییه وه! شهرحه که وشه ی «هه ورین» یشی له و بابته داناوه گویا خهلق ده لئن هه وری پیوه یه. ئه م بۆچوو نه ریک نییه لهگهل باری وشه که ی تیدا هاتوو: «هه ورین» صیفه ته، ئه میان رسته یه. چ هه ورین چ هه وراوی، هه ردوویان له شوینی مناسبدای به کاردین. هه وری پیوه یه جودایه له هه ورین چونکه یه که میان هه موو ئاسمان ناگریته وه. تهعبیری «زاناندمان» که نالی له بهیتی ۲۲ یه مدا به کاری هیناوه، ئا ئه م تهعبیره له نیوان مه لا و فهقیاندا زور باو بوو ته نانه ت ماموستای دهرسدهری پۆلی سی و چواری قوتابخانه ی کوی که من تیدا بووم «زاناندم» ی به کار دهینا، خویشی مه لا بوو. له مه ش به ولاره «زاناندم» غهیری «زانیم» ه، هه رچی زانینه له وانه یه بی میشک گوشین پهیدا بی وهک که بلئی: تازه زانیم دارا چۆته حه ج. هه رچی زاناندیشه وردبوونه وه و لیکدانه وه و... چی و چی دهوی... وهک له بیرمه ئه م وشه یه له لایه ن کۆره وه، که من ئه ندام بووم تیدا، لی کۆلرایه وه.

قه صیده ی «هه رچه نده که عومری خضر و...» که له لاپه ره ۳۶۷ هوه دهست پی دهکا شاکاریکه بۆخوی. شهرحه که وه های بۆچوو که نالی پرووی قسهکانی له مرۆیه کاتی دهگاته مردن. ئه م بۆچوو نه له مه ودای مه به سستی شیعره که که م دهکاته وه. نالی دهیه وی بلئی هه میشه کات به بهر دهوری زه مانه وه هه یه باری مرؤ بگۆریت له به رزییه وه بۆ نزمی. له بهیتی دووه می بره شیعره که به پیی داخوایی مه به ست نالی ده لئ:

ئهی جامیعی دنیا وو قیامت به خه یالات
ئو رۆژه که مردی، نه ئه وت بوو نه ئه مت بوو

له مه وه دیاره نالی قسه ی لهگهل تیکرای ژیا نه نهک ده می مه رگ. شهرحه که له ئاست بهیتی سییه می قه صیده که دا که ئه مه دهقیه تی:

بیزاره له تو ئیسته، هه ماغۆشی عه دووته
دنیا، که دوینی حه رهمی موخته رهمت بوو

وه های لیک داوه ته وه: ”... ئه مرؤ که مردووی لیت بیزار بوو“. راستییه که ی دنیا له مردوو بیزار نابئ که سیش لی بیزار نابئ مه گه ر بابایه کی به کفن و دفنیه وه خه ریک بی. بیوه فایی دنیا که بنیشتۆکه ی زارانه له ده می ژیا ندا ده کريت، دووای مه رگ بیوه فایی دنیا لهگهل مردوودا هه ر به عه قله وه نانوسی.

بهیته دووهمی لاپه ره ۳۶۹:

وهک شهلته پهن گه پر و گه خالییه بهطنت
صهوم و ئەمهلت باعیثی نهفس و شکمهت بوو

ئەم بهیته مه کرۆیه: شهرحه که، به کورتی، وهای بۆچوووه که صهوم بۆ پرکردنی ورگ و دوو هینده
خواردنی بهربانگه. ئەمهلی ئەو دنیاکەش «له صهوم» بۆ تهماعی نهفسه که به لهزهدتی بهههشت بگات.
ئەم مهعناڵیدانه وهیه ریکوپیکه بهلام دهقی شیعره که له نیوه بهیته دووهما وهها رادهگهیهنی که
«صهوم و ئەمهل» باعیثی «نهفس و شکمه» بوو: مرۆ دهبنته باعیثی شهر نهک شهر ببینته باعیثی مرۆ
ههروهها مرۆ، بهپیتی مهعنا ی ناو شهرحه که، به ههموو پیوانه یهک، باعیثی صهوم و ئەمهل و چاکه و
خراپه یه. ئەگه ر بلین: «نهفس و شکمهت باعیثی صهوم و ئەمهلت بوو» چیمان گوتوووه رهخه ی لی بگیری
بهپیتی مهعنا ی ناو بهیته که.

به بیرمه له دهمه ته قه ی نیوان موسته عیددانی مزگهوت دهمبیسست که دهگوترا: مهعنا له قهلبدایه، واته
مهعنا که به رهواژه له گه ل دهلاله تی وشهکان. نمونه ی دیکه ش دههاته وه له تیکه لپیکه لی و شان وا نیستا
نیو بهیتم لهو نمونه یه به بیر دیته وه: «کما طینت بالفدن الصیاعا» واته: وهک که سواغت به دیوار
قوردابئی، مه به ستیش لی: دیوارت به قور سواغ دابئی. تا ئەم دهمه چهندی سه ر دههینم و دهبم هه ر
وینه یه کی «مهعنا له قهلبدایه» م بۆ دیت له م بهیته نۆقره نه گرتوووه.

قه صیده ی مه رسیه و مه دحی «تا فه له ک دهوره ی نه دا...» هیندی ورده تیبینی له شهرحه که ی هه یه،
یهک له وان وشه ی «صه» به «هه رچه ند» لیک دراوته وه و ناشبینم له شهرحدا ئەو واتایه ناشکرا بی. به
هه مه حال بهیته یه که می قه صیده که مهعنا ی وهای وه پال دراوه بنه ما ی نییه له که رسته ی ته عبیر. ئەمه
بهیته که یه:

تافه له ک دهوره ی نه دا - صه که وکه بی ئاوا نه بوو -
که وکه به ی میهری موباره ک طه له ته ی پهیدا نه بوو

له شهرحدا ده لی: تا ئاسمانی ژین خولی خوی ته واو نه کرد و مانگی سلیمان پاشا ئاوا نه بوو،
هه رچه ند ئەستیره کانی ده ور و پشتیشی هه رمانه وه و ئاوا نه بوون [مه به ست له ئەستیره کان شازاده کانی
تری بابانه] شان و شکوی خوری هه لاتن - پیروزی ئاسمان که ئەحمه د پاشایه دهر نه که وت... مانایه کی
دیکه شی لی داوته وه: ئەستیره کان به هوی نزیک بوونه وه ی هه له اتنی ئەحمه د پاشا ئاوا نه بوون...
ئەستیره کان چ پیوه ندیان به ئەمیره کانه وه نییه. بهیته که دهر که وتنی ئەحمه د پاشا ده گپیته وه که
وهک رۆژ هه لاتوووه، هه له بت صه دان ئەستیره ئاوا ده بن نجا رۆژ هه لدیت...

من کارم به بهیتی دوایین ههیه که دهلی:
شاهی جهم جا نالیا تاریخ جم تهئریخیه
دا نهلین لهم عصرهدا ئهسکهندهری جهم جا نهبوو

شهرحه که وهها دادهنی «تهئریخی جهم - تأریخ جم» که به حیسابی ئهبعهد ۱۲۵۴ دهگریتهوه،
سالمه رگی سلیمان پاشای مه بهسته و به هاوتای ئهسکهندهری جهم جای داناوه. ئهه شهرحه راسته
به لام نیوهی مه بهستی گرنگتری بهیته که ی پشت گوی خستووه: سالی ۱۲۵۴ ههروهک سالمه رگی
سلیمان پاشایه، ههروهها هاتنه هوکمی ئهحمهد پاشایشه. کهواته تهئریخه که بۆ ههردوویانه. به لام
«ئهسکهندهری جهم جا» پتر به لای ئهحمهد پاشادا دیته وه چونکه به عادهت ئهه ته رزه ته شبیهه بۆ زیندوو
پتر دهروات تا مردوو، خوا له هه مووان خوش بی.

بهیتی یه که می لاپه ره ۳۷۵:

دل شیشهیی پر خوینی فیراقی، فه رهقی بوو
مه کسووری رقی بهو دلی وهک به ردی رهقی بوو

تیکسته کانی «چر، جن، کم، ت، ک، مز، اح، خا» له جیاتی «دلی وهک به ردی رهقی بوو» نووسیویانه
«له منی خهسته رقی بوو». «عم، کم، گم، من» له جیاتی «رهقیب بوو، رقی بهو» نووسیویانه «رهقیب بوو»
دهمینیته وه وشه «مه کسووری» که شهرحه که به دیلی بۆ نه هیناوه ته وه، یان باشی بوناچم، به لام له خووه
دیاره «مه کسوور» له جیاتی خویدا ماوه ته وه بهو پییه نیوه بهیته که وهها درده چیت:
مه کسووری رهقیب بوو، دلی وهک به ردی رهقی بوو

راستییه که می منیش هه میشه وه هام بیستووه و پیشی رازی بووم. نیوه بهیتی یه که م ئه گه ره له جیاتی
«فیراقی» بنووسری «فیراق و» واتای بهیته که روون ده بیته وه:

دل شیشهیی پر خوینی فیراق و فه رهقی بوو
مه کسووری رهقیب بوو له منی خهسته رقی بوو

گه لیک روونتر ده بی لهو قالبه پر ته که لوفه ی هه ندی له تیکسته کان په سه ندیان کردووه و وشه ی
«فه رهق» به واتای ترس هاتووه. بهو پییه واتای بهیته که ئه مه ده بی: دل شیشه ی پر خوونی فیراق و
ترسی فیراق بوو، رهقیب شکاند بووی که چی له منی خهسته رقی هه لگرتبوو. ده شی «له منی خهسته رقی
بوو» بۆ یار بجیته وه... له لایه ن شیا نه وه رسته ی «دلی وهک به ردی رهقی بوو» ئا ئه ویش بارت ه قای «له منی
خهسته...» له بهیته که واتا به خشه به لام ناشی دوو دهقی لیکنتر جودا به هی شاعیره که دابندرین، ئه و
دهقانه ی رینووسیان له باره بۆ فره جو ره یی ده شی به واتای جودایانه وه بدرین به تاکه شاعیر.

له لاپهړه ۳۷۶، ئەم دوو بهیته:

ئەو نه‌شنه كه‌وا ساقی منی پئی له خودی سهند
نه‌ك نه‌وعه ره‌قی بوو كه له قه‌طره‌ی عه‌ره‌قی بوو
خه‌نده‌ی نه‌فه‌سی تۆ بوو وه‌كوو صوبح و نه‌سیمى
یا گول دهمی پشكووتن و، عه‌طری وهره‌قی بوو

شهرحه‌كه به تیک به‌ستراویان داده‌نی و ده‌لی: ئەو نه‌شنه‌ی سه‌رخووشی كه مه‌یگێر منی له حالی
هۆشیارى پئی دهرکرد، ئەو جوړه عه‌ره‌قه نه‌بوو كه له دلۆپی ئاره‌قی پرویا دهرئه‌كه‌وئ، بمداتی بیخۆمه‌وه
و پئی سه‌رخووش بم، به‌لكوو کرانه‌وه‌ی به پینکه‌نینه‌وه‌ی دهمی یار و بلاوبوونه‌وه‌ی هه‌ناسه‌ی بونی خووشی
و دهرکه‌وتنی دانه سپییه‌کانی كه وه‌ك باى نه‌سیم وایه سبه‌ینان هه‌ل ئەکا و ئاسۆ روون ئەیته‌وه...
چهند تیبینی پیشه‌کی هه‌یه: له دیوانی گیو موکریانى له جیاتی «... منی پئی له خودی سهند»
نووسراوه «به ئەو عه‌قل و دلئى سهند». لیره‌دا ئیشاره‌تی بۆ نه‌کراوه.

شهرحه‌كه ده‌لی «ره‌ق: به تورکی عه‌ره‌قی خواردنه‌وه». وشه‌که «ره‌قی» یه نه‌ك «ره‌ق». شهرحه‌كه وا
داده‌نی كه به‌یتی دووهم جه‌واب دانه‌وه‌ی، یاخود هۆی ئەو نه‌شنه‌یه‌ی به‌یتی یه‌که‌م ده‌کا كه له حالی
هۆشیارى دهرکردوه.

به‌یتی دووهم دهرپرسی: ئایا خه‌نده‌ی نه‌فه‌سی تۆ بوو...؟ یا گول دهمی پشكووتن و... ی بوو؟ پرسیار
سه‌ره‌تای کاریکه نه‌ك ته‌فسیری کاریک، به‌لای منه‌وه تیک به‌ستران له نیواندا نییه.

به‌یتی یه‌که‌م ده‌لی: ئەو نه‌شنه‌ كه‌وا «ساقی منی پئی بئ هۆش کرد، یان به‌و عه‌قل و دلئى سهند»
قه‌تره‌ی ره‌قی «عه‌ره‌قی خواردنه‌وه» نه‌بوو به‌لكوو قه‌تره‌ی عه‌ره‌قی یار یا هی ساقی بوو، كه ده‌شى ساقی
یار خوئی بئ.

«خه‌نده‌ی نه‌فه‌سی» ناله‌باره، «خه‌نده و نه‌فه‌سی...» جیی خوئیته‌ی چونکه خه‌نده پئوه‌ندی به هه‌ناسه‌وه
نییه: خه‌نده‌كه هی گول پشكووتن و نه‌فه‌سیش هی عیطری وهره‌قه «عه‌طر هه‌له‌یه» خه‌نده و هه‌ناسه‌كه‌ش
صوبح و نه‌سیمه‌که‌ن.

نوسخه هه‌یه هی «چر» و «عب» «نه‌وعه ره‌قی» ده‌که‌ن به «نه‌و عه‌ره‌قی» واته عاره‌قیکی نوئ، ئەمیشیان
تا بلئى جوانه.

به‌یتی سه‌ره‌تای لاپه‌ره ۳۷۷:

ره‌قیته‌ی ته‌ن و، رېقه‌ته‌ی دل، روقبه‌تی گه‌ردن
مه‌خوووسی ره‌قیب بۆ له منی خه‌سته رقی بوو

له دیوانی گیو «رېقه‌تی گه‌ردن» هاتوو به‌لای منه‌وه ئەمیان راسته و له کۆنیشه‌وه وه‌هام بیستوووه.
له په‌راویزی شهرحه‌که‌شدا هفت تیکست «رېقه‌ت - رېقت» ی په‌سهند کردوووه.

دهبى بلىم ناشى و نه شياوه نالى وشهى نووسيبى خوندرابيتته وه «رهققيتى»، شه رحه كه نالى واتا كهى چيه وهك كه دهلى: ريقهت، ناسكى و روقهت گردهن. به لام كه دست دهكا به شرح «بوردهبارى» لى به مبهس گرتوه كه له گهل عهبايه تى «رق» دهروات. نهوسا دهبى «ريق» بنوسرى و به ريزهيهى «اسم المعنى» واته نهو ريزه كه «ريققيتى» پى دروست بوو به واتاى عهبايه تى، ناشى له گهل «ريق» به كار بيت چونكه «ريق» خوى عهبايه تيه. نهو رينوسهى بو وشه كهى «ريققيتى» به كار هاتوه و هى «اسم المعنى» يه و «ئى» له ناوه راستدايه نهك «ئى = ي» به داخوه ههله يه كهى پهرسه ندووه چونكه له كورديدا و به پى بريارى فونه تيك دهنگى «ئى» واته يى تيرى دريژ كه ده شكيتته وه و دهبيتته كه سرهيهك و يه كهى كونسانت له مىسالدا كه له وشهى «برى» ناوى واتا «اسم المعنى» داريتت دهبى بيكه يته «برسيه تى» نهك «برسيه تى». بو روونكرده وه نهو نمونه يه دههينمه وه: وشهى «ئيتالى» كه دهكرتته جهمع دهنوسن «ئيتالينكان»، فهرموو صيفه تيك بو نهوانه به كار بهينه وهك «زيره كه كان» ناشى و ناشكرى بگوترى «ئيتالى زيره كه كان» دهبى «ئيتاليه زيره كه كان» و دهشى سووك بكرتت و ببيتته «ئيتاليه ...». دهبى بلى «برسيه رووته كان» نهك «برى رووته كان». نهو به كار هينانه له سليمانى باوه وهك كه له ئاخاوتندا دهلن «مهنگ، له جى مهند» يان ديتومه «گوى ريز» له جياتى «گوى دريژ» نووسراوه. رهخنه له شيوهى دهربرينى وشه ناگيرى به لام ناشى به كار هينانى ههله ببيتته دهستور. بهشى ههره زورى كورد، ههر به پى دهستورى دهنگسازى، دهلن: برسيه تى، قاوه چيه تى، روهميه كان... زارى سليمانى له عيراق له هممو زاريك پيشكه وتووتره و بوته زمانى نه دهبى به لام ناشى خلتته له گهلدا بى بو نووسين: «نه مهو به چهن» نابى جى «نه مهت به چهن» بگريته وه يا خود «نه روومه ووانى» ببيتته دهستور... دوور نابينم بابايه كهى رهواندزى به موجامه له به يه كيكى سليمانى تى بلى: ته مهنى جه نابت چهنده وانى؟ وهك كه له گورانبيژى كويم، بيستوهه گوتوته تى: مه مكى گولى هه ناله... گوى له سه ر شيوهى ئاخاوتنى سليمانى دهر وا، كولى كيش راي له خوى بووه.

به هه مه حال نهو وشه يه له م قالبه دا فرى به سه ر زمانى شيعره وه نييه و له نالى دووره. شه رحه كه له باره ي مه عناي به يته كه وه دهلى: بورده بارى له ش و ناماده بى بو هه لگرتنى ههر بارى و، ناسكى دل و ملكه چى و به گوى كردنى هه رچى بو يسترى، هه مووى له مندا كو بوته وه... به دكار بوچى له ناو دلداراندا ههر رقى له منى خسته بوو؟

راستيه كهى نهو واتا يه له ناچار بيه وه نه بى، هى نهو كومه له وشه يه به يته كه نين. بو نه يگوت «به خصوصى ره قيب» له جياتى «مه خصوصى ره قيب»؟ پيشتريش، نهو نهركانه ي باسى كردن هيج وشه يه ك نييه له نارادا بو «نالى» يان بباته وه. كى دهلى هى يار نين؟ دوو وشه ي پيشه وه بو يار دست ده دن، ريبقه ته كه ش به بو ره ته ئويلى نيوه چل و به مه لعه نه تى ره قيب و به نه ختيك چاوپوشى ده شى بو يار بچيته وه و هه موويان «مه خصوصى ره قيب بوو» كه چى يار «له منى خسته رقى بوو».

مالى نووسه نووسانيشم ويران نه بى، ههر دهلى قونته راتيان گرتوه له سه ر ريك نه كه وتن.

به يتى دووه مى لاپه ره ۳۷۷:

هیند مونته‌ظیری تو بوو هتا چاوی سپی بوو
نەرگ که له‌سه‌ر یه‌ک قه‌دهم و دیده چه‌قی بوو

صه‌د ماشه‌لای لی بی ئەمه‌یه شی‌عری دل‌کیش و یه‌ک قالب که هه‌رای نوسخه‌نوسانی پیوه نییه. ش‌هرحه‌که نه‌ختیک به ته‌رجه‌مه‌ی ده‌قاوده‌قی وشه‌کان بو واتای به‌یته‌که چووه و ماندوو‌ه‌تی تیدا چیشتووه، له نمونه‌دا ده‌لی: «به‌لام نالی که ئەلی به‌یه‌ک چاو بو‌ی روانیت، مه‌به‌ستی ئەوه‌یه بلی هه‌ردوو چاوی کردبوو به یه‌ک... هه‌روه‌ها نیرگس چاوی سپیه. به‌لام نالی ئەیه‌وی بلی له چاو‌ه‌روانیی تو‌دا چاوی سپی بووه». من وای بو‌ناچم: نەرگس دوو چاوی نییه ب‌یته یه‌ک، لزومیش نییه بو ئەمه. نالی زاراوه‌یه‌کی زیده مه‌شووری قسه‌ی کوردی هیناوه که واتا‌ئارایی و زیده مه‌حی پیوه به‌ند بی... له‌لایه‌ن «یه‌ک قه‌دهم» هوه: کورد له‌مه‌دا زیده په‌رۆش و سووربوون له‌سه‌ر کاریک به مه‌به‌ست ده‌گرئ. نالی خو‌ی له به‌یتی دیکه‌یدا هه‌یه که هه‌مان زاراوه‌ی هیناوه: «ده‌می‌که وا له‌سه‌ پی‌یه‌ک ده‌سووتیم». ده‌شزانین نەرگس یه‌ک پی‌ی هه‌یه، به‌لام مه‌ه‌اره‌تی نالی «یه‌ک پی‌ی» ی نەرگسه‌که ده‌دزیته‌وه بو لایه‌نی «سووتان بو یار» ئەویش، مه‌به‌ست ئەو «یه‌ک پی‌ی» یه که حه‌قیقه‌ته بو‌ته بنه‌ما و هوی «چه‌قین به یه‌ک چاوی» چونکه له شی‌عه‌ره‌که‌دا «یه‌ک قه‌دهم» پیش که‌وتووه. که دیده‌ی به‌دووادا هات له پی‌ی «واوی عه‌طف» هوه و له سه‌بکی هه‌لبه‌سته‌وه بو‌ته هاوبه‌شی «قه‌دهم» له وه‌ستان، چه‌قین، و له تاکیدا. تاکیه‌که حه‌قیقه‌ته به‌لام به یاریده‌ده‌ری «یه‌ک قه‌دهم» چه‌قین بو چاو‌ه‌که‌ش جو‌شی خواردووه. که بلی: نان و چایه‌م خوارد، چایه‌ت نه‌خواردووه، خواردۆته‌وه به‌لام به دووا ناندا «خواردن» بو ئەویش ره‌وا بوو. ئەگه‌ر ئەم جه‌وازه نه‌بی، ده‌بوو بلی: له‌سه‌ر یه‌ک قه‌دهم و به یه‌ک چاو چه‌قیبوو.

له کۆتایی به‌یته‌که‌دا ده‌لی: وشه‌ی نەرگه‌س هه‌م فاعیلی «مونته‌ظیر» و هه‌م فاعیلی «چاوی سپی بوو» یشه واته هه‌رای له‌سه‌ره له نیوان ئەو دوو فی‌عه‌دا... مه‌به‌سی ش‌هرحه‌که له‌م «هه‌را» یه «تن‌از» ه که هه‌ر یه‌ک له‌و دوو فی‌عه‌ فاعیله‌که بو خو‌ی راده‌کیشی.

ته‌نازوع دیارده‌یه‌کی ریزمانیه به‌لام له‌م به‌یته‌دا ته‌نازوع نییه چونکه نەرگس فاعیله بو «بوو» ی رسته‌ی «مونته‌ظیری تو بوو». فاعیلی رسته‌ی دووه‌م «چاوی سپی بوو» وشه‌ی چاوه که سپی بووه. له عه‌ره‌بیدا ده‌گوترئ: انتظَرَكَ ف‌ت‌ع‌ب زید. لیره‌دا ته‌نازوع هه‌یه. له کوردیشدا هه‌یه به‌لام له‌گه‌ل عه‌ره‌بی جوداوازیان ده‌بی ئیره‌ش جی‌ی ئەو کیشه‌یه نییه.

له به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره ۳۷۸ وشه‌ی «هیلاک» هاتووه، وه‌ک بزانه «هه‌لاک» راسته. به‌یته‌که‌ش باش شی کراوته‌وه. یه‌ک تیبینی هه‌یه: «به‌و وشکه مه‌له» هه‌له‌گرئ «مه‌ل» یش جی‌ی بو بکریته‌وه تیدا چونکه مه‌ل به هه‌واوه هه‌ر وشکه. ئەگه‌ر رسته‌که «به‌م وشکه مه‌له‌یه» بووایه «مه‌ل» جی‌ی نه‌ده‌بووه... ده‌شب‌ی بزانه‌ی نالی له جیاتی «به‌و» «بو» ی نووسیوه، له هه‌ردوو حالدا یه‌ک واتا په‌یدایه که ماده‌م نالی له هه‌وا که‌وته سه‌ما «هه‌له‌په‌رکی» و بوو به شه‌ناوه‌ر «مه‌له‌وان» هه‌قیه‌تی وه‌ک وشکه مه‌ل ترسی خنکانی ژیراوبوونی هه‌بی.

له به‌یتی دووه‌می لاپه‌ره ۳۸۰ وشه‌ی «چهن» هاتووه: «چهن» راسته بو زمانی ئەده‌ب، نالی‌ش هه‌روای

نووسیوه. دیوانی «گیو» یش «چهند» ی نووسیوه.
له بهیتی سینییه می لاپه ره ۳۸۰ دا نالی که دهلی:
نهمردم من نهگه ر نهجاره بی تو
نهم، شهرط بی، ههتا نه خواره بی تو

مه بهسی نییه کهوا نه جار نه مردووه، وهک که شهرحه که به سه هوو بوی چوو، مه بهسی نه وهییه بلئی، به مهرجیک که نهمرم نه جار، شهرطه نه چم ههتا نه خواره... کی دهلی له جاردا نامری! به فکری من «نه خواره» ته پکه یه کی تیدایه و بوی ناچم... خه یالئیکی چرووک دیته وه همم له خوینهری ناشارمه وه و پیشیه وه شهرمندهم: ده لیم نهگه ر «نه خواره بی تو» هه لوه شینین و بربری بکهین، له پیشه وه «نه مخوا» دیت و به کورتکراوی «نه مخوازی» ی دانین. ده مینیته وه «ره بی تو» به واتای «خوای تو» دیت. نالی «بی تو» ی «بی تو» نووسیوه. واتای بهیته که وه های لی دئی: نه روم شهرت بی ههتا خوا ده مباته وه بۆ خوی... که نه ممم به خوینهر گه یاند با شتیکی دیکه ی بچوکی بهیتی پیشووشی پی بگه یه نم، نالی که دهلی «به بی دیداری تو خو لاله نالی» وشه ی لاله ی وهک «لاله» نووسیوه. لاله گولیکه لیزه دا ته ناسوبی هه یه له گه ل دیداری یار، که نه ویش گوله.

بهیتی یه که می لاپه ره ۳۸۲: هه موو نه عضایی نالینم ده نالی، سه راپام میثلی مؤسیقاره...! ده بی به بیروپای سه رله بهری نالی دۆستان له دیوانه که ی بسریته وه... نالی گالته به خوی ناکات. شهرحه که به هی نالی داناوه، ده شلی له تنها ده سنوو سینکدا دیتوومانه. مؤسیقاشی شهرح کردووه له جیاتی مؤسیقار. بۆ مؤسیقا دووانی داناوه به که لک بین یه کیان سازیکی له قامیش دروستکراو نه وی دیکه ش گویا په له وه ریکه کونی زور له دهن دوو کیدا هه یه: ئاخر بلیم چی و چون نه لیم به نیادهم هه ر سی شوینی هه یه ئاوازی لی دهرچیت... مؤسیقار مؤسیقاسازه و وشه که ش تازه یه.

بهیتی سینییه می لاپه ره ۳۸۲، سه رهتای نیوه ی یه که م و دووه می و سه رهتای بهیتی دووا خو شیه وه به «له کن» ده ست پی ده کات. له دیوانی گیودا سه رهتای نیوه ی یه که می بهیته که به «له کن» ده ست پی ده کا، سه رهتای دوو نیوه بهیته کانی دیکه به «له لای» ده ست پی ده کات. به پپی نه وه ی که چوار تیکستی ناو شهرحه که ش بۆ هه ردوو بهیت «له لای» یان نووسیوه باوه ر ده که م هه مووی هه ر «له لای» بی، هه ر نه بی مؤسیقاکه ی سازگارتره. وشه ی «خه س» له بهیتی سینییه می لاپه ره ۳۸۲ به «وشترخوار» لیک دراوه ته وه. نه م پروه که له بهری سۆران «حوشترالوک» ی پی ده لین واته، حوشتر نالیک.

له ئاست بهیتی لاپه ره ۳۸۵:

دهستم که به صد وه عده له صد جیگه شکاوه
جهبری نییه نه م که سره ههتا نه یخه یه نه ستو

نوسخه هه ن له تیکستهکانی شهرحه که «نهیخهیه» ی نووسیوه، ههیشه «نهیخهیه» ی پهسه ند کردووه. منیش هه ر نهوندهم پی دهکری بلیم: نازانم کامیان پهسه ند بکه م چونکه «نهیخهیه نهستو» سه ره رای مه عنای گشتی وشه که بو هه موو شکستیک که هه لبه ستریته وه، خیطاب له گه ل یار که خوی یار دهسته که می نالی بخاته ملی خویه وه زیده چه ژیک هه یه تییدا به دهست ناکه ویت، له لایه کی دیکه شه وه «هه تا نهیخهیه نهستو» جاریکیان «خسته ملی خو» که نه مه عاده تی دهست هه لبه ستنه وه یه راده گه یه نی، جاریکیشیان نالی دهستی خوی بخاته ملی یاره وه کولی دلکه ی داده مرکینی... خوزی هه ردوو تیکست ویکرا جییان ده بووه. فارس گوتی:

ندانم گر بگیرم جام بگوزارم کودا مینرا

له لاپه ره ی ۳۸۶ بهیتی سنیهم:

نهمبیسستوه هه رگیز له دهمت بینی وه فایئ
هه رچه ند سه راپا گولی، نه م ما گولی هیرو

خزم نییه له گه ل بهیتهکانی دیکه به تاییه تی بهیتی پیش خوی که گوتی:

شه ویوی سه ری سونبولی زولفت له سه ری دام
نیسته ش سه ره که م مهسته له بهر نه شه یی شه ویو

بینی دهم و زاریش نه گه ر تییدا به ته قیه نه بیت و لایه نی چاکه ی تییدا خهست نه بووبیته وه به عیب دهروات. بیستنی «بین» ی له دهمه وه ته عبیریکی فارسییه هاتوته سه ر کوردی چونکه له فارسیدا «شنیدن» بو بیستن و بین کردن دیت. شهرحه که ش ده لن تنها له نوسخه ی «ک» نه م بهیته هه یه. رهنگه خیرخواریکی نه ختیک شاره زای شیوازی نالی و به هاندهری قافیه ی «هیرو» نه م به خشنده یییه ی کردبی. له بهیتی کوتاییی غه زه له که «تازه له بهر کهین» ده بی «... له بهر که ی» بگوتری چونکه نالی له بهریه تی.

* * *